

ชีวิต ที่แท้จริง

สติปัญญาจาก
พระธรรมปัญญาจารย์
ที่สามารถนำไปใช้ได้จริง

แคโรลีน มาเฮนนีย์ &
นิโคล วิทอะเคอร์

“ในยุคที่ผู้หญิงมักจะถูกบอกว่าเสรีภาพหมายถึงการเป็นตัวของตัวเองและการทำตามความรู้สึกของตัวเอง แคโรลีน มาเฮนนี่และนิโคล วิทอะเคอร์ เพื่อนรักของเราได้ร้อยเรียงความล้าลึกในพระธรรมปัญญาจารย์เพื่อแสดงให้เราเห็นว่า ผู้หญิงที่มีเสรีภาพอย่างแท้จริงจะ ‘ยำเกรงพระเจ้า ขึ้นชมยินดีในของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้และคาดหวังในการทรงพิพากษาของพระเจ้าที่จะมาในอนาคต’ ในหนังสือ **ชีวิตที่แท้จริง** เล่มใหม่ของพวกเขานี้ ได้ให้แนวทางที่มีรากฐานมาจากพระคัมภีร์และยกย่องพระคริสต์ เป็นแนวทางที่ชัดเจนที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการดำรงชีวิตในความไม่แน่นอนและความเศร้าโศกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของ ‘ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์’ ด้วยความสัตย์ซื่อ ความรอบคอบ และ ความชื่นชมยินดี เต็มเปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญและประยุกต์ใช้ได้สอดคล้องตามความเป็นจริงของชีวิต **ชีวิตที่แท้จริง** จะเป็นกำลังใจให้ผู้หญิงทุกคนในทุกฤดูกาลของชีวิต”

บ็อบและจูลี คอฟลิน (Bob and Julie Kauflin), ผู้อำนวยการ Sovereign Grace Music; ศิษยาภิบาลคริสตจักร Sovereign Grace Church, เมืองหลุยส์วิลล์ รัฐเคนทักกี; ผู้เขียน *Worship Matters* (สาระสำคัญของนมัสการ – ผู้แปล) และ *True Worship* (การนมัสการที่แท้จริง – ผู้แปล); และภรรยา

“หนังสือแห่งสติปัญญาเล่มนี้ช่วยให้เราประเมินชีวิตอันแสนสั้นของเรา ‘ภายใต้ดวงอาทิตย์’ ได้ตามความเป็นจริง และกระตุ้นให้เรายำเกรงพระเจ้าและชื่นชมยินดีกับชีวิตที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เรา”

แอนด์และเจนนี่ นาเซลลี (Andy and Jenni Naselli) รองศาสตราจารย์
ด้านศาสนศาสตร์ระบบและพันธสัญญาใหม่ ณ Bethlehem College and Seminary;
ศิษยาภิบาลคริสตจักร Bethlehem Baptist Church เมืองมินนิอาโพลิส
รัฐมินนิโซตา; และภรรยา

“ตอนผมอายุ 20 ปี ผมสงสัยว่าทำไมพระธรรมปัญญาจารย์จึงถูกบรรจุอยู่ในพระคัมภีร์ แต่พอเมื่อผมอายุได้ 35 ปี พระธรรมเล่มนี้ได้กลายเป็นสิ่งมีค่าสำหรับผม ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่เกิดขึ้นกับกรรมิกษของพระเจ้านับไม่ถ้วนในทุกยุคทุกสมัย หนังสือที่ยอดเยียมเล่มนี้จะช่วยให้คุณได้เห็นด้วยตัวเองว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ด้วยคำแนะนำที่ใช้ได้จริงจาก ‘ปัญญาจารย์’ แคโรลีนและนิโคลจะช่วยให้คุณค้นพบเส้นทางสู่ความชื่นชมยินดี ในขณะที่คุณรอนแรมผ่าน ‘ภารกิจที่ยากลำบาก’ ของชีวิต (ปัญญา. 1:3)”

จอน บลูม (Jon Bloom) ผู้ร่วมก่อตั้งและอาจารย์, Desiring God

ชีวิตที่แท้จริง

ชีวิตที่แท้จริง

สติปัญญาจากพระธรรมปัญญาจารย์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริง

แคโลลีน มาเฮนนี่ และ
นิโคล วิทอะเคอร์



เชียงใหม่ ประเทศไทย
www.GraceBannasan.com

ชีวิตที่แท้จริง: สติปัญญาจากพระธรรมปัญญาจารย์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริง
True Life: Practical Wisdom from the Book of Ecclesiastes
© 2024 โดย เกรซบรรณสาร (Grace Bannasan)

สงวนลิขสิทธิ์. ห้ามนำส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ไปใช้หรือทำซ้ำในลักษณะใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร ยกเว้นในกรณีของใบเสนอราคาสั้นๆ ที่รวมอยู่ในบทความและบทวิจารณ์สำคัญ ส่งคำขอของคุณไปยังผู้จัดพิมพ์ตามที่อยู่ต่อไปนี้:

All rights reserved. No part of this book may be used or reproduced in any manner whatsoever without written permission except in the case of brief quotations embodied in critical articles and reviews. Direct your request to the publisher at the following address:

เกรซบรรณสาร
Grace Bannasan
บ้านเลขที่ 10 หมู่ 1
ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด
จ.เชียงใหม่ 50220
โทรศัพท์ 098-757-3257
gracebannasan@gmail.com
hisbygrace@me.com
www.gracebannasan.com

พิมพ์ในประเทศไทย
Printed in Thailand.

จัดพิมพ์โดย เกรซ บรรณสาร/Grace Bannasaan
โครงการภายใต้มูลนิธิมหากษัตริย์คุณของแบ็บติสต์ในประเทศไทย

เผยแพร่ครั้งแรกเป็นภาษาอังกฤษภายใต้ชื่อ True Life: Practical Wisdom from the Book of Ecclesiastes หนังสือเล่มนี้ได้รับการตีพิมพ์ครั้งแรกในสหรัฐอเมริกาโดย Crossway a publishing ministry of Good News Publishers, Wheaton, IL 60187, U.S.A. © 2023 by Carolyn Mahaney and Nicole Whitacre. แปลโดยได้รับอนุญาต.

ผู้แปล: วาสนา วรชาติเดชชัย (Translator: Watt Wassana)
ตรวจสอบโดย: เบญจริสา มหานนท์ (Editor: Benrisa Mahanon)

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data

มาฮานีย์, แครโรลิน.

ชีวิตที่แท้จริง: สติปัญญาจากพระธรรมปัญญาจารย์ที่สามารถนำไปใช้ได้จริง.-- เชียงใหม่: มูลนิธิมหากษัตริย์คุณของแบ็บติสต์
ในประเทศไทย, 2566.

130 หน้า.

1. คริสต์ศาสนา -- คำสังสอน. I. วิทเทเคอร์, นีโกล, ผู้แต่งร่วม. II. วาสนา วรชาติเดชชัย, ผู้แปล. III. ชื่อเรื่อง.

234.1

ISBN 978-616-94404-0-6



10 ม.1 ต.ตลาดใหญ่ อ.ดอยสะเก็ด จ.เชียงใหม่ 50220
10 Moo 1, TaladYai, Doi Saket, Chiang Mai 50220
โทร 098-757-3257 gracebannasan@gmail.com
www.GraceBannasan.com

แต่ คริสตินและจาแนลล์ –

ลูกสาว น้องสาว และเพื่อนสนิท ผู้ซึ่งเราได้รับพระพร
ในการเดินผ่านโลกแห่งปัญญาจารย์

สารบัญ

บทนำ: ชีวิตที่แท้จริง 11

- 1 ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้ 21
- 2 ชีวิตคือสิ่งที่น่าเหนื่อยหน่ายและแสนเศร้า 31
- 3 ชีวิตคือสิ่งที่ไม่มีความสุข 43
- 4 ชีวิตคือสิ่งที่น่าเศร้า 51
- 5 ชีวิตคือสิ่งที่น่าชื่นบาน 61
- 6 ชีวิตคือสิ่งที่จะมาตามวาระที่เหมาะสม 71
- 7 ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้ 81
- 8 ใช้ชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ 93
- 9 ใช้ชีวิตอย่างอดสาเห 105
- 10 ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง 117
- 11 ใช้ชีวิตอย่างมีปัญญา 129
- 12 ใช้ชีวิตอย่างเปรมปรีดิ์ 141
- 13 ใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญ 153
- 14 ใช้ชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้า 163

หมายเหตุ 173

บทนำ

ชีวิตที่แท้จริง

หากเราสามารถให้คำแนะนำสักข้อหนึ่งกับเด็กสาวทุก ๆ คนในวันสุดท้าย ก่อนจบการศึกษา หรือกับภรรยาเมื่อใหม่ หรือกับผู้หญิงที่กำลังจะเป็นแม่คน หรือกับคริสเตียนสาวที่กำลังก้าวเข้าสู่การผจญภัยที่เรต่างเรียกการผจญภัยนี้ว่า “ชีวิต” คำแนะนำนั้นก็คือ **จงอ่านพระธรรมปัญญาจารย์** นี่อาจฟังดูเป็นคำแนะนำที่แปลกมากและถ้าจะพูดตามตรงแล้ว พระธรรมปัญญาจารย์เป็นพระธรรมที่ก็แปลกพอตัวอยู่ แต่หากคุณอยู่ในช่วงที่คุณ “ยังหนุ่มสาว” ผู้ที่ฉลาดเป็นอันดับที่ 2 ที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ได้เขียนพระธรรมเล่มนี้ไว้ให้กับคุณโดยเฉพาะ (ปญจ. 12:1) เขาเขียนเพื่อบอกคนหนุ่มสาวถึงสิ่งที่คนหนุ่มสาวเหล่านั้นและคุณสามารถคาดหวังได้จากชีวิตและวิธีที่จะใช้ชีวิตอย่างแท้จริง

แต่หากคุณอ่านพระธรรมปัญญาจารย์เมื่อคุณอายุมากขึ้นเหมือนที่เราสองคนทำ มันจะช่วยอธิบายอะไร ๆ ได้มากมาย คุณได้เรียนรู้ว่าเส้นทางชีวิตไม่ได้เป็นเส้นตรง มันคดเคี้ยวไป (ปญจ. 1:15) คุณตระหนักดีว่าคำถามที่คุณยังไม่มีคำตอบและประสบการณ์ที่น่าสับสนที่คุณมีทั้งหมดล้วนเป็นเรื่องลึกลับเสียเหลือเกิน เพราะพระเจ้าทรงสร้างสิ่งเหล่านั้นให้เป็นอย่างนั้น (ปญจ. 3:11) ไม่ว่าคุณจะอายุเท่าใด ปัญญาจารย์

สามารถวินิจฉัยความเจ็บป่วยของชีวิตและแสดงให้คุณเห็นว่า จะชื่นชมยินดีในชีวิตได้อย่างไร

เมื่อมีคนกล่าวถึงปัญญาจารย์ คุณอาจจะนึกถึงข้อเปิดตัวที่กล่าวออกมาด้วยความสิ้นหวังว่า “อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง” (ปญจ. 1:2) ซึ่งเป็นข้อที่ทำให้หลายคนที่ย่านพระคัมภีร์ในตอนเช้าถึงกับต้องหน้านิ่งหัวมืดเลยทีเดียว และเริ่มหาพระคัมภีร์ข้ออื่นที่ใจกำลังใจและชวนให้สับสนน้อยกว่า หรือบางทีคุณอาจจะเคยได้ยินข้อความที่ตัดตอนมาจากบทกวีที่มีชื่อเสียงของชาโลมอนที่มีมักจะอ่านในงานศพว่า “มีวาระให้กำเนิด และมีวาระตาย” (ปญจ. 3:2) ยิ่งไปกว่านั้น ปัญญาจารย์ยังเป็นพระธรรมหนึ่งในหลายเล่มในพันธสัญญาเดิมที่บางครั้งเราข้ามไปเลย ถึงแม้ว่าในตอนแรก ๆ พระธรรมปัญญาจารย์อาจจะดูน่าสับสน แต่จริง ๆ แล้วพระธรรมเล่มนี้จะทำให้เราเข้าใจความสับสนของชีวิตมากยิ่งขึ้น

พระธรรมของชาโลมอนประกอบด้วยบทกวี เกร็ดเล็กเกร็ดน้อยของสติปัญญาพื้นบ้าน และการตีแผ่ชีวิตอันโหดร้ายโลกแห่งความเป็นจริง ทั้งหมดนี้คั่นด้วยคำอธิบายที่น่าชื่นใจของชีวิตที่ดี และถัดมาคือสิ่งที่เกิดขึ้นในบั้นปลายของชีวิต ซึ่งสิ่งนั้นก็คือความตายนั่นเอง ปัญญาจารย์ได้กล่าวถึงความตายหลายต่อหลายครั้ง โอ และสิ่งที่รอเราอยู่หลังความตาย คือ การพิพากษา ในท้ายที่สุด ปัญญาจารย์แสดงให้เราเห็นถึงความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและกล่าวอย่างชัดเจนว่าความยำเกรงนั้นนำไปสู่ชีวิตที่มีความสุขได้อย่างไร แม้ว่าจะไม่มีน้ำยาปรับผ้านุ่มหรือขนมเคลือบน้ำตาล แต่ปัญญาจารย์ก็ยังเป็นพระธรรมเกี่ยวกับความชื่นชมยินดีและสอนให้รู้ว่า จะหาความชื่นชมยินดีในชีวิตได้อย่างไร ชาโลมอนได้กล่าวอย่างชัดเจนในพระธรรมปัญญาจารย์ว่า ท่าน “เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู” (ปญจ. 12:10)

ทุกด้านของชีวิตสำหรับพวกเราทุกคน

ปัญญาจารย์คือถ้อยคำที่เหมาะสมสำหรับผู้หญิงทุกคนไม่ว่าจะอยู่ในฤดูกาลใดของชีวิตก็ตาม พระธรรมเล่มนี้ไม่ใช่พระธรรมเฉพาะกิจที่กล่าวถึงปัญหาใดปัญหาหนึ่งอย่างเฉพาะเจาะจง แต่เป็นพระธรรมที่กล่าวถึงทุกด้านของชีวิตสำหรับพวกเราทุกคน ปัญญาจารย์เหมาะสำหรับสาวน้อยที่ต้องการสร้างความแตกต่างในโลกใบนี้เพื่อพระคริสต์ และยังเหมาะสำหรับหญิงสาวคนเดียวกัน (ในอีกห้าปีต่อมา) ที่รู้สึกว่าภารกิจเดียวของเธอในตอนนี้มีเพียงแค่การเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ลูกเท่านั้นด้วยเช่นกัน อีกทั้งปัญญาจารย์ยังมีคำแนะนำสำหรับผู้หญิงโสดที่ความหวังในการแต่งงานริบหรี่ลงไปทุกปี ๆ รวมถึงยังสอนหญิงวัยกลางคนว่าดำเนินชีวิตให้ดีขึ้นได้อย่างไรในระหว่างที่ต้องอยู่ในช่วงที่ต้องดูแลแม่สามีที่แก่ชราและรอข้อความจากลูกสาวที่กำลังเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัย

คุณรู้สึกประทับใจหรือชอบสิ่งใดบ้างที่ได้กล่าวไว้ในพระธรรมปัญญาจารย์? จากการอ่านหนังสือเล่มนี้ คุณคาดหวังว่าจะได้เรียนรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับพระธรรมปัญญาจารย์?

คุณเห็นหรือไม่ว่าปัญหาส่วนใหญ่ของเรามาจากการที่เราเข้าใจวิถีที่แท้จริงของชีวิตผิดไป เราคาดหวังว่าถ้าเรามีใจและมีความทะเยอทะยานมากพอ เราจะสามารถบรรลุเป้าหมายสูงสุดของเราได้ การเข้าใจเช่นนี้มีแต่จะทำให้เราสับสนและท้อแท้เมื่อแผนของเราพังทลายเรา **คร่ำครวญ เพราะนี่ไม่ใช่วิถีที่ชีวิตควรจะเป็นไป!** ซาโลมอนได้บอกเราพร้อมกับสายศิระชะว่า นี่แหละคือสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิตอย่างแน่นอน ไม่ใช่ชีวิตของเราที่ตกราง แต่เป็นความคาดหวังของเราต่างหากที่ตกราง เราต่างหากคือผู้ที่เข้าใจผิดโดยเข้าใจไปเองว่า “รถประจำทางแห่งชีวิต” จะพาเราเดินทางไปยังทุ่งดอกไม้แสนสวยแทนที่จะพาเราลงไปที่ทุ่งแห่งสงคราม

ชีวิตของคุณแตกต่างไปจากที่คาดหวังหรือวางแผนไว้อย่างไรบ้าง

ในปัญญาจารย์ ซาโลมอนบังคับให้เราต้องเผชิญหน้ากับความเป็นจริง ซาโลมอนได้ยื่นกรานให้เราคำนึงถึงสิ่งที่เป็นอยู่จริงไม่ใช่ในสิ่งที่เราต้องการให้เป็น – ทั้งนี้ก็เพื่อความชื่นชมยินดีของเรานั้นเอง - เป้าหมายของซาโลมอนก็คือให้เราเป็นอิสระจากภาพลวงตา ดังนั้น

ซาโลมอนจึงให้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับชีวิตกับเราอย่างตรงไปตรงมา “ท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง” (ปญจ. 12:10) หากเราเชื่อถ้อยคำแห่งความจริงของซาโลมอนว่าแท้ที่จริงแล้ววิถีที่แท้จริงของชีวิตคืออะไร เราก็จะสามารถเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตอย่างแท้จริงได้ด้วยเช่นเดียวกัน

เจ. ไอ. แพกเกอร์ (J. I. Packer) ได้เขียนไว้ว่า “มีคนเคยกล่าวไว้ว่า พระธรรมสดุดีสอนให้รู้ว่าเราจะนมัสการอย่างไร พระธรรมสุภาษิตสอนให้รู้ว่าเราควรจะประพฤติตัวอย่างไร พระธรรมโยบสอนให้รู้ว่าเราจะทนทุกข์อย่างไร พระธรรมเพลงซาโลมอนสอนให้รู้ว่าจะรักอย่างไร และพระธรรมปัญญาจารย์สอนให้รู้ว่า เราจะดำเนินชีวิตอย่างไร”¹ ปัญญาจารย์ได้ให้สติปัญญาที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อให้เราสามารถอดทนต่อความยากลำบากในชีวิตและเพลิดเพลินกับความชื่นชมยินดีของชีวิตได้ ซาโลมอนไม่ได้เสนอสูตรผ่านพรี่เพื่อที่เราจะผ่านปัญหาไปได้โดยสะดวก แต่ซาโลมอนช่วยเราให้สามารถหลีกเลี่ยงหลุมพรางของความขมขื่นและความสับสนที่เกิดจากความคาดหวังที่ไม่สมจริงเกี่ยวกับสิ่งที่เราสามารถทำให้สำเร็จได้ ซาโลมอนให้แผนที่แห่งชีวิตแก่เราเพื่อให้เราสามารถเดินทางบนเส้นทางแห่งชีวิตได้อย่างกล้าหาญและมีรอยยิ้ม ซาโลมอนได้อธิบายไว้ว่าชีวิตอยู่นอกเหนือการควบคุมและเกินความเข้าใจของเรา แล้วเราจะดำเนินชีวิตที่แท้จริงได้อย่างไรกัน คำตอบคือ จงยำเกรงพระเจ้า ชื่นชมยินดีในของประทานจากพระองค์ และเฝ้ารอการพิพากษาของพระองค์ที่จะมาในอนาคต

ปัญญาจารย์มองเบื้องหลังของชีวิตตามความเป็นจริง และ ณ ตรงนั้นเราพบใครกัน แน่นอน เราพบพระเจ้า ในทุกด้านของถนนทุกเส้น ในทางคดเคี้ยวที่ออกนอกแผนการเดินทาง ในปริศนาและในคำพร่ำบ่นของปัญญาจารย์เราพบพระเจ้าผู้บริสุทธิ์และดีงาม ผู้ทรงเป็นองค์อธิปไตย อีกทั้งพระองค์ยังทรงเป็นพระเจ้าลึกลับเกินความเข้าใจของเรา พระธรรมเล่มนี้เป็นพยานว่าสิ่งเหล่านี้เป็นถ้อยคำที่มาจาก

พระเจ้า “เมษบาลผู้หนึ่ง” (ปญจ. 12:11) และเนื่องจากพระคัมภีร์ทุกตอนเป็นพยานถึงพระเยซู ในที่สุดปัญญาจารย์จึงชี้ไปที่พระคริสต์ว่าเป็นการเปิดเผยสติปัญญาของพระเจ้า (ยอห์น 5:39; 1 คร. 1:24)

เกริ่นนำถึงปัญญาจารย์

เราเริ่มศึกษาพระธรรมปัญญาจารย์เมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว ต้องขอบคุณงานเขียนของเจ ไอ แพกเกอร์ที่กล่าวไว้ว่า “ผมเกริ่นนำถึงปัญญาจารย์ในฐานะผู้ที่มีความคิดเช่นเดียวกับผม” เขาได้บอกคนอื่น ๆ² ว่าปัญญาจารย์คือพระธรรมเล่มโปรดของเขาในพระคัมภีร์ และตั้งแต่นั้นมาพระธรรมเล่มนี้ก็กลายเป็นพระธรรมเล่มโปรดของเราเช่นกัน พระธรรมที่มีเพียงไม่กี่หน้าเล่มนี้ของซาโลมอนสอนเราถึงวิธีที่จะไม่ประหลาดใจกับปัญหาในชีวิตและวิธีที่จะหวั่นไหวให้กับเหตุการณ์ที่จะมาถึง (สภษ. 31:25) และแม้ว่าชีวิตจะยากขึ้นในช่วงสิบปีที่ผ่านมา แต่เรากลับมีความสุขมากกว่าที่เคย ต้องขอบคุณสติปัญญาของปัญญาจารย์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ปัญญาจารย์ได้ทำให้เรามีความสุขและมีความหวังที่สอดคล้องกับความเป็นจริงของชีวิต เราต้องการให้คุณมีความสุขและมีความหวังแบบนี้เช่นกัน ดังนั้นเราจึงเขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาซึ่งเกี่ยวกับพระธรรมที่สอนเราถึงวิธีใช้ชีวิตร่วมกับพระเจ้า หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่คำอธิบายแต่เป็นคำพยาน ซึ่งอันที่จริงก็คือสิ่งที่ปัญญาจารย์เองก็เป็นเช่นกัน คือ เป็นบุคคลแรกที่เป็นประจักษ์พยานถึงพระคุณของพระเจ้าผ่านถ้อยคำที่เป็นลายลักษณ์อักษรของท่านเอง

ใคร่ครวญข้อพระคัมภีร์เหล่านี้และพิจารณาว่าปัญญาจารย์
ได้เป็นพยานถึงพระคริสต์อย่างไร

พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็น
ประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไข
สิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม (2 ทธ. 3:16)

พวกท่านค้นดูในพระคัมภีร์เพราะท่านคิดว่าในนั้นมีชีวิต
นิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเองเป็นพยานให้กับเรา
(ยอห์น 5:39)

พวกยิวขอหมายสำคัญ และพวกกรีกเสาะหาปัญญา แต่
เราประกาศเรื่องพระคริสต์ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็น
สิ่งที่พวกยิวสะดุด และพวกต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องโง่ แต่
สำหรับพวกที่พระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีก
ต่างถือว่าพระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญา
ของพระเจ้า (1 คร. 1:22-24)

ใน 12 บทสั้นๆ นี้ชาโลมอนแสดงให้เห็นถึงวิธีมองชีวิตและวิธีใช้ชีวิตอย่างครบถ้วนบริบูรณ์ และเพื่อเรียนรู้วิธีการดำเนินชีวิตตามแนวทางของปัญญาจารย์ เราต้องเรียนรู้ที่จะคิดให้เหมือนกับที่ชาโลมอนหรือ “ปัญญาจารย์” (ปญจ. 1:1) คิดด้วย ขอให้เตรียมตัวเองให้พร้อมสำหรับการปรับปรุงจิตใจและอารมณ์ มุมมองเกี่ยวกับชีวิตของชาโลมอนนั้นตรงกันข้ามกับความเชื่อและสิ่งที่สำคัญสำหรับตัวเรา ดังนั้น นี่จึงเป็นมากกว่าสิ่งที่จะทำให้เมื่อมีเวลาเหลือ สิ่งนี้จำเป็นต้องใช้เวลา นี่คือเหตุผลที่เรามีคำถามเพื่อการใคร่ครวญเพิ่มเติมไว้ในแต่ละบทจากประสบการณ์ของเรา การปรับเปลี่ยนชีวิตของเราตามสิ่งที่กล่าวไว้ในปัญญาจารย์เป็นสิ่งที่เราต้องใช้เวลาทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าอย่างสม่ำเสมอ แต่สิ่งที่ได้มาหลังจากนั้นก็คุ้มค่ามากกว่าความพยายามที่ได้ทำลงไป

เราหวังว่าเมื่อคุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบแล้ว คุณจะรู้สึกเช่นเดียวกับมาร์ติน ลูเทอร์ (Martin Luther) ที่ได้เขียนถึงพระธรรมปัญญาจารย์ไว้ว่า “พระธรรมสั้น ๆ เล่มนี้” ควร “อ่านทั้งเล่ม...ทุกวันด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง”³ หลังจากที่คุณเก็บหนังสือของเราแล้ว เราหวังว่าคุณจะยังคงอ่านพระธรรมปัญญาจารย์ต่อไปเพื่อความชื่นชมยินดีของคุณ

ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด
กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม

ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง
อนิจจัง สารพัดอนิจจัง
ปัญญาจารย์ 1:1-2

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

ในตอนทีลูก ๆ ของนิโคลยังเล็ก พวกเขาชอบนั่งรถเข็นแบบพิเศษที่มีรถเด็กติดอยู่ด้านหน้าเมื่อไปซูเปอร์มาร์เก็ต ทั้งโทริและโซฟีจะป็นขึ้นไปบนรถคันเล็กด้วยความกระตือรือร้นเหมือนเด็กอายุสิบหก 2 คนที่เพิ่งได้ใบขับขี่ครั้งแรกมาหมาด ๆ พวกเขาชอบความรู้สึกเป็นผู้ใหญ่ที่มีงานให้พวกเขาทำด้วยความสนุกสนานมืออ้วน ๆ ของพวกเขาจับพวงมาลัย แขนของพวกเขาเหมือนกระบอกสูบคู่หนึ่งทีสูบนิดอย่างไม่หยุดหย่อน รอยยิ้มกว้างทำให้ใบหน้าเล็ก ๆ ของพวกเขาสว่างไสว พวกเขาสนุกสนานไปกับภาพลวงตาที่ว่าพวกเขาเป็นคนบังคับรถและควบคุมแม่ให้เลี้ยวรถไปทางนั้นทางนี้ ขึ้นและลงตามทางเดินได้ตามใจชอบ

บางครั้งเราก็มีความคิดเช่นเดียวกัน เราขับรถบนถนนแห่งชีวิตด้วยล้อพลาสติกสีสดใส เราคิดว่าเราควบคุมชีวิตนี้ได้ค่อนข้างดี ค่อย ๆ ขับด้วยความระมัดระวังไปตามถนนเส้นแล้วเส้นเล่าตามแผนทั้งหมดที่เราวางไว้ จากนั้นชีวิตก็เปลี่ยนไป ในขณะที่เรากำลังขึ้นชมเส้นทางที่ทำด้วยลูกกวาดสีสดใสน่าอร่อย แต่จู่ ๆ ก็มีลูกแมวตัวเล็กกระโดดตัดหน้ารถจนเราต้องหักหลบอย่างตกใจ เราารู้สึกงุนงงและใจหายใจว่าฉันไม่ได้ตั้งใจไปทางนั้น! เกิดอะไรขึ้น ฉันทำผิดอะไร ทำไมชีวิตถึงไม่เป็นไปตามที่ฉันวางแผนไว้

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

ในปัญญาจารย์นั้นราวกับว่าซาโลมอนได้โน้มน้าวจิตใจของท่านลงมา และตะบันหลังคารถคันเล็ก ๆ ของเราแล้วก็กล่าวความจริงสองสามคำในความคิดของเราเกี่ยวกับชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง ท่านได้อธิบายว่า ชีวิตก็เหมือนกับการพยายามบังคับรถของเล่นที่อยู่ในซูเปอร์มาร์เก็ต เราอาจคิดว่าเราเป็นผู้บังคับรถคันนั้น แต่ในความเป็นจริงมันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย ซาโลมอนไม่ได้อ้อมค้อมให้เสียเวลา ท่านกล่าวอย่างตรงประเด็นว่า “ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง” (ปญจ. 1:2)

ซาโลมอนบอกเราว่า แท้จริงแล้วชีวิตเป็นอย่างไรสำหรับทุกคน โดยไม่มีข้อยกเว้น มันเป็นอนิจจังสำหรับทุกคน และไม่ใช่แค่ความอนิจจัง แต่เป็น**ความอนิจจังของความอนิจจัง** เหมือนอย่างเช่น อภิสุทธิสถานหรือเพลงซาโลมอน

วลีนี้เป็นการใช้ภาษาที่เปรียบเทียบให้เห็นสิ่งที่มีมากที่สุด ซึ่งเทียบเท่ากับข้อความตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดในสมัยโบราณ จากนั้นซาโลมอนกล่าวถึง 3 ครั้งว่า “ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง” ไม่มีสิ่งใดที่ไม่อนิจจัง ในพระธรรมเล่มนี้ ซาโลมอนกล่าวคำว่า “อนิจจัง” ซ้ำ ๆ ไม่น้อยกว่า 38 ครั้ง และเขาก็สรุปพระธรรมเล่มนี้ด้วยวลีเดียวกันเพื่อสรุปกรอบการทำงานทั้งสิ้น หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่า “เข้าใจไหม! นี่คือการประเด้นหลักที่ข้าพเจ้าต้องการจะสื่อ!”

ไม่สามารถเข้าใจได้และควบคุมไม่ได้

คำว่า “อนิจจัง” ในภาษาไทยไม่ได้ครอบคลุมทั้งหมดที่ซาโลมอนกำลังพูดในที่นี้ ในภาษาฮีบรูคำว่าอนิจจัง คือ *hevel* หมายถึง “ไอ (ที่ระเหยออกมา)” หรือ “ลมหายใจ” เป็นเพียงแค่ลมหายใจ ลมหายใจคือ “ของเสียจากการหายใจ”¹ เป็นอากาศที่ออกมาเมื่อคุณหายใจออก และเมื่อเราพูดออกเสียงเราก็ได้เอาอากาศออกมาด้วย นี่คือการหมายของคำว่า *Hevel* นั่นคือชีวิต เป็นอากาศที่คุณส่งออกไปในชั้นบรรยากาศ

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

มองไม่เห็น สิ้นเปลือง ไม่จริง ดังนั้นเพื่อให้อ่านได้อย่างถูกต้อง เราอาจจะอ่านได้ว่า “ปัญญาจารย์กล่าวว่า เป็นเพียงแค่ลมหายใจ เป็นเพียงแค่ลมหายใจ สารพัดเป็นเพียงแค่ลมหายใจ”²

ไม่มีอะไรที่ไม่อนิจจัง ขอให้เขียนสิ่งสำคัญที่สุด 5 ประการในชีวิตของคุณ ตัวอย่างเช่น ความสัมพันธ์ ทรัพย์สิน เป้าหมาย หรือพรสวรรค์ เป็นต้น

1. _____
2. _____
3. _____
4. _____
5. _____

จงเปลี่ยนแต่ละประโยคให้เป็นประโยคแห่งสติปัญญาของชาโลมอน

1. _____ เป็นเพียงแค่ลมหายใจ
2. _____ เป็นเพียงแค่ลมหายใจ
3. _____ เป็นเพียงแค่ลมหายใจ
4. _____ เป็นเพียงแค่ลมหายใจ
5. _____ เป็นเพียงแค่ลมหายใจ

แม้ว่าแบบฝึกหัดนี้อาจจะฟังดูแปลกสักหน่อยในตอนแรก แต่เราจำเป็นต้องมุ่งเข้าสู่ประเด็นหลักของชาโลมอนหากเราต้องการเป็นผู้ที่มีความสุขและมีความหวังที่สอดคล้องตามความเป็นจริง

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

เราไม่ได้คิดว่าชีวิตของเราเป็นเพียงลมหายใจ **แน่นอน**ว่าเราอาจจะเปรียบชีวิตเป็นเหมือนการเดินทางหรือการต่อสู้หรือการผจญภัย แต่คำว่าลมหายใจละ คำอุปมาที่เราแทบจะไม่ได้เลือกเพื่อแสดงถึงความหมายและความสำคัญของชีวิตของเรา “โอ (ที่ระเหยออกมา)!” ไม่ได้เป็นคำที่โดดเด่นหรือสร้างแรงบันดาลใจได้อย่างแน่นอน ไม่มีอะไรน่าสนใจเกี่ยวกับแนวคิดที่ว่าชีวิตเป็นเพียงการปล่อยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ออกมา แต่นี่คือภาพที่ซาโลมอนมอบให้เรา

นี่คือสิ่งที่เกี่ยวกับลมหายใจ ให้ลองพยายามกำลมหายใจเอาไว้ในมือ ขอให้พยายามมากเท่าที่คุณจะทำได้ และคุณจะรู้ว่า คุณจะไม่สามารถกำมันไว้ได้ ไม่แม้แต่วินาทีเดียว เช่นเดียวกับความงามทางกายของคุณ ซึ่ง “ไร้ประโยชน์” – นี่คือนิยาม *hevel* อีกครั้งหนึ่ง คุณไม่สามารถรักษามันไว้ได้ (สุภาษิต 31:30) ลมหายใจไม่ใช่สิ่งที่คุณสามารถ **จับต้องได้** หรือไขว่คว้าไว้ได้ด้วยมือทั้งสองของคุณ และคุณไม่สามารถไขว่คว้า **สติปัญญา** ได้ด้วยเช่นกัน แล้วลมหายใจที่เราหายใจออกหมายถึงอะไรกันแน่ การถอนหายใจมีความสำคัญอย่างไร เราหายใจเข้าออกก็รอบตลอดทั้งชีวิตของเรา ไม่มีทางที่เราจะสามารถวางแผนหรือตัดสินใจหรือรู้ได้ ลมหายใจหลักนี้เราเจอเช่นเดียวกับสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดในชีวิต กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชีวิตเป็นสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจและควบคุมไม่ได้ ชีวิตนั้นเกินความสามารถที่เราจะเข้าใจหรือจัดการได้ นี่ความเป็นจริง เราไม่สามารถยึดวลีแห่งชีวิตและกำหนดแนวทางของเราเองโดยจากบนลงล่างและใช้ชีวิตแบบสบาย ๆ เราไม่สามารถอธิบายชีวิตด้วยมุกตลกที่แชร์กันอย่างแพร่หลายในโลกออนไลน์ เช่นเดียวกับเด็กวัยหัดเดินในรถเข็นของซูเปอร์มาร์เก็ต การนำทางชีวิตนั้นขึ้นอยู่กับความเข้าใจของเราและอยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา นี่คือนิยามที่แท้จริงแห่งชีวิต

ภาพลวงตาแห่งการควบคุม

มีหลักฐานที่แสดงให้เห็นมากมายว่าจริง ๆ แล้วเราไม่สามารถควบคุมสิ่งใดได้ไม่ว่าเราจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ขอให้ลองคิดว่า ชีวิตมักจะตรงกันข้ามกับสิ่งที่คุณคาดหวังหรือวางแผนไว้บ่อยเพียงไร ตัวอย่างเช่น คุณเชื่อว่าพระเจ้าช่วยให้คุณพบบ้านหลังใหญ่ในหมู่บ้านที่ดี ติดปัญหาเพียงอย่างเดียวเท่านั้นคือคุณขายบ้านหลังที่อยู่ปัจจุบันไม่ได้ คุณจึงมีเงินไม่พอที่จะซื้อบ้านหลังใหม่ และในที่สุดสัญญาที่ล้มหรือไม่มีผู้ซื้อมาใหม่ที่คริสตจักร เขาดูเหมือนเป็นคนน่ารัก พระเจ้ามากและดูเหมือนว่าเขาจะสนใจคุณด้วย แต่ในที่สุดผู้ชายคนนี้ก็จีบเพื่อนของคุณแทน หรือไม่มีคุณทุ่มเททำงานอย่างหนักเพื่อให้ธุรกิจเล็ก ๆ ของคุณประสบความสำเร็จ แต่ในที่สุดแล้วธุรกิจนั้นก็เพียงแค่พอไปได้ทั้ง ๆ ที่คุณพยายามอย่างเต็มที่แล้ว หรือไม่มีคุณพยายามให้ความรักอย่างเท่าเทียมและโอกาสแบบเดียวกันแก่ลูกทุกคนของคุณ แต่คนหนึ่งในบรรดาลูก ๆ ของคุณก็ยังมีปัญหามากมายอยู่ดี

พวกเราส่วนใหญ่ไม่ตีความความล้มเหลวและการพลิกผันอย่างที่ชาโลมอนทำ เมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่เราวางแผนหรือคาดหวังไว้ เราก็มักจะสับสนหรือท้อแท้ แล้วเราควรคิดถึงความผิดหวังอย่างไรกันล่ะ ชาโลมอนกล่าวว่า ความสามารถในการจัดการผลลัพธ์ของการงาน ความสัมพันธ์ และสถานการณ์ของคุณนั้นไม่เคยอยู่ในการควบคุมของคุณตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ดังนั้น ทุกครั้งที่สิ่งต่าง ๆ เป็นไปตามที่คุณวางแผนไว้ มันก็เป็นเพียงภาพลวงตาของการควบคุมเท่านั้น คุณเพียงแค่คิดไปเองว่าคุณกำลังจัดการสิ่งต่าง ๆ อยู่ ทั้ง ๆ ที่คุณไม่สามารถควบคุมทิศทางชีวิตของคุณได้อย่างแท้จริง เช่นเดียวกับเด็กที่อยู่ในรถเข็นในซูเปอร์มาร์เก็ต นี่ไม่ใช่ความคิดที่น่าชื่นใจเท่าไรนัก แต่มันคือความจริง ทุกสิ่งล้วนแต่เป็น *hevel* จำได้ใช่ไหม มันเป็นเพียงแค่ลมหายใจ

“ชีวิตของพวกท่านเป็นเหมือนอะไร ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่เพียงชั่วครู่แล้วก็จางหายไป” ยากอบ 4:14

การตั้งคำเริ่มต้น: แสนสัน, ยุงเหยิง, เลวร้าย

หลายปีก่อน การใส่ร้ายและการกล่าวหาเท็จสร้างความเสียหายให้กับครอบครัวและงานรับใช้ของเรา ชื่อเสียงของพระเจ้าถูกทำลาย มิตรภาพระหว่างพี่น้องคริสเตียนแตกสลาย และการใส่ร้ายทำให้งานรับใช้ที่เกิดผลเป็นเวลาหลายปีสูญเปล่า ในตอนนั้น เราคิดว่าชีวิตของเรากำลังจะสิ้นไถ่ตกข้างทางและดิ่งลงหน้าผา แต่ความคาดหวังของเราเกี่ยวกับแนวทางที่ชีวิตควรจะดำเนินไปนั้นจำเป็นต้องถูกปรับเปลี่ยน สิ่งจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องถูกกำจัดออกไป คือ ภาพลวงตาของเราที่ว่าเราสามารถจัดการชีวิตได้ (ถ้าเราทำงานหนักและเชื่อฟังพระเจ้า) หรือเราจะรู้ได้เสมอว่าจะทำอะไรต่อไปได้ (ถ้าเราขยันอ่านพระคัมภีร์และรับคำแนะนำจากผู้เชื่อคนอื่น ๆ) ปัญญาจารย์ทำให้เราได้รับการปลอบโยนที่รู้ว่าประสบการณ์ที่เกิดขึ้นกับเรานั้นไม่ได้เกิดขึ้นเฉพาะกับคริสเตียนเท่านั้น ความจริงก็คือ ชีวิตในทุกด้านของมนุษย์ทุกคนล้วนแล้วแต่อนิจจังทั้งสิ้น

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

ความงามภายนอก คือ hevel ถึงแม้ว่าคุณจะมีสิ่งนี้ในตอนนี้อยู่ แต่คุณก็จะไม่สามารถรักษามันไว้ได้นาน เช่นเดียวกับความงามชีวิตก็เช่นกัน มีอะไรอีกบ้างในชีวิตของคุณในปีที่ผ่านมาที่ “เหมือนลมหายใจ” ไม่สามารถยึดถือหรือรักษาไว้ได้

ชีวิตไม่เพียงแต่ควบคุมไม่ได้เท่านั้น แต่ชีวิตยังเป็นสิ่งที่เข้าใจยากอีกด้วย แม้ว่าเราจะคิดว่าเราเข้าใจทุกอย่างแล้ว แต่ความเข้าใจชีวิตของเราก็สามารถหายวับไปได้ในทันที วันนี้มีอะไรบ้างใหม่ที่คุณรู้สึกสับสนเกี่ยวกับชีวิตของคุณ

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

ปัญหาและความทุกข์ยาก ความอิจฉาและการหักหลัง ความพ่ายแพ้และความเศร้าโศกล้วนเป็นส่วนหนึ่งของเส้นทางแห่งการทรมานที่เราใช้เดินทางผ่านชีวิตเพื่อไปสู่ความตาย การเดินทางผ่านชีวิตที่แสนสั้นยุ่งเหยิงและเลวร้ายซึ่งถือเป็นเรื่องปกติของการเดินทางนี้ เราไม่สามารถควบคุมได้ว่าชีวิตของเราจะยาวหรือสั้นเพียงใด เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทำไมสิ่งต่าง ๆ ถึงเกิดขึ้นหรือไม่เกิดขึ้นอย่างที่มีนัยจะเป็น และในชีวิตเราไม่สามารถถ่อมไปบนถนนเส้นอื่นที่อันตรายน้อยกว่าได้ สิ่งที่ไม่คาดฝันคือสิ่งที่เราควรคาดหวังจากชีวิตนี้ ซึ่งในคำพูดของซาโลมอนใช้คำว่า “ภายใต้ดวงอาทิตย์” (ปญจ. 1:3)

หยุดกดดันตัวเองโดยทำให้ชีวิตกลายเป็นสิ่งที่ยากเกินไป

เราหวังว่าคุณจะเริ่มเห็นว่าพระธรรมสั้น ๆ เล่มนี้ในพันธสัญญาเดิมมีความเกี่ยวข้องกับคุณอย่างไร ในปัญญาจารย์ ซาโลมอนเจาะเข้าไปในความพยายามอย่างบ้าคลั่งและไร้ประโยชน์ของเราในการควบคุมสิ่งที่ควบคุมไม่ได้และในการพยายามทำความเข้าใจสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้ ซาโลมอนได้ให้คำแนะนำแก่เราว่า ชีวิตจะยาก ดังนั้น หยุดกดดันตัวเอง ซาโลมอนถามเราว่า เราพยายามควบคุมคนอื่นและควบคุมสถานการณ์ไปเพื่ออะไรในเมื่อชีวิตของเราเป็นเพียงลมหายใจ การจับล้อให้แน่นจะมีประโยชน์อะไรในเมื่อล้อไม่ได้เชื่อมต่อกับยาง

คุณสามารถเพลิดเพลินกับการเดินทางผ่านซูเปอร์มาร์เก็ต แห่งชีวิตได้ก็ต่อเมื่อคุณตระหนักว่าชีวิตเป็นสิ่งที่เข้าใจยากและควบคุมไม่ได้เท่านั้น คุณจะสามารถนั่งในท่าสบาย ๆ รู้สึกผ่อนคลายและเดินทางไปด้วยความสนุกสนานได้หากคุณต้องการทำเช่นนั้น! เพลิดเพลินไปกับซีเรียลและพาสต้าหลากหลายชนิด ตื่นตาตื่นใจไปกับผลไม้แปลกใหม่อย่างเช่น ผลคัมควอทและกีวี สูดกลิ่นหอมของอบเชยและข้าวไรย์ จงคาดหวังและรอคอยความดีงามของพระเจ้าในทุก ๆ หัวมุม

ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

ที่คุณผ่านไป และเหนือสิ่งอื่นใดให้พักสงบอยู่ในการจัดเตรียมของ
พระองค์ พระเจ้าทรงรู้ว่า คุณจะไปที่ไหนและทำไมคุณถึงไปที่นั่น
พระเจ้าทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง และนั่นก็เพียงพอแล้ว

อ่าน โรม 8:20-28 อัครทูตเปาโลเข้าใจด้วยว่าชีวิตเป็นสิ่งที่
อนิจจัง อันที่จริง ในภาษากรีกคำว่า “อำนาจของอนิจจัง” ใน
ข้อ 20 คือ คำเดียวกันกับคำว่า hevel ในภาษาฮีบรู เปาโล
ชี้ให้เราหวังอย่างไรเมื่อเรา “คร่ำครวญ” (ข้อ 23)
ในโลกที่อนิจจังใบนี้

มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการตรากตรำทุกอย่างของเขา

ซึ่งเขาตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์นั้น

คนรุ่นหนึ่งจากไป และคนอีกรุ่นหนึ่งก็มา

แต่แผ่นดินโลกยังคงเดิมอยู่เป็นนิรันดร์

ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก

แล้วกระเหิดกระหอบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้นอีก

ลมพัดไปทางใต้

แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ

ลมพัดเวียนไปเวียนมา

แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน

แม่น้ำทุกสายไหลไปสู่ทะเล

แต่ทะเลก็ไม่เต็ม

แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใด

ก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก

สารพัดก็เหนื่อยอ่อนไปกันหมด

แต่ละคนก็พูดไม่ออก

นัยน์ตาดูก็ไม่อึม

หรือหูฟังเท่าไรไม่เคยพอใจกับสิ่งที่ได้ยิน

สิ่งใดที่มีอยู่แล้ว ก็จะมีขึ้นอีก

สิ่งที่ทำกันแล้ว คือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก

ไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์

มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่ใครจะพูดได้ว่า

“ดูซี สิ่งนี้ใหม่”?

แต่สิ่งนั้นมีอยู่แล้ว

ในสมัยก่อนเราทั้งหลาย

ไม่มีการจดจำถึงคนสมัยก่อน

และไม่มีการจดจำถึงคนสมัยหลัง

ที่จะเกิดมาโดยคนรุ่นต่อมา

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเหนื่อยหน่าย และแสนเศร้า

แม่ของแคโรลีนชอบเล่าเรื่องเกี่ยวกับตอนที่พี่ชายของเธอหารายได้พิเศษเป็นครั้งแรก ด้วยเพราะอายุยังไม่มากพอที่จะทำงานจริง ๆ ได้ พี่ชายของเธอจึงมองหาวิธีหารายได้พิเศษจากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัว เขาไปหาน้องสาว 2 คนด้วยข้อเสนอสุดพิเศษ คือ “ถ้าน้องเอาเศษสตางค์ที่น้องมีมาให้พี่ พี่จะให้เหรียญนิเกิลใหม่อันใหญ่และเงางามกับน้องโอเคไหม” น้องสาวของเขาคิดว่านี่เป็นข้อตกลงที่ยอดเยี่ยม พี่ชายของเธอจึงได้ผลตอบแทน 50 เพอร์เซ็นต์จากการลงทุนครั้งแรกของเขา

ในข้อที่ 3 ซาโลมอนมีคำถามเกี่ยวกับการงานเพื่อให้เราได้คิด คือ “มนุษย์ได้ประโยชน์อะไรจากการตรากตรำทุกอย่างของเขา ซึ่งเขตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์นั้น” (ปญจ. 1:3) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ในโลกนี้เราได้ผลตอบแทนแบบไหนจากการลงทุนทั้งชีวิตไปกับการงานและการตรากตรำ ในท้ายที่สุดแล้วความพยายามทั้งหมดของเราและความสำเร็จทั้งหมดของเรามีความหมายอย่างไร คำตอบ คือ เปล่าประโยชน์ เราไม่ได้อะไรเลยจากการทำเช่นนี้ตลอดทั้งชีวิตของเรา ในชีวิตที่อนิจจังนี้จะไม่มีการทำอะไรได้ ๆ ไม่มีข้อได้เปรียบหรือประโยชน์ใด ๆ เลย นั่นเป็นเพราะ “ภายใต้ดวงอาทิตย์” (อีกประโยคหนึ่งที่ซาโลมอนชอบ)

ชีวิตของเราทุกคนถูกผูกมัดด้วยเวลา และขึ้นอยู่กับวิถีความเป็นจริงของทุกสิ่ง คือ ไม่สามารถควบคุมได้และเข้าใจยาก

ซาโลมอนต้องการให้เราเข้าใจว่า การตรากตรำทำงานหนักก็เหมือนกับการแลกเหรียญสลึงกับเหรียญเกลซึ่งเล็กน้อยมากจนแทบไม่มีค่าอะไรเลย ในชีวิตนี้ไม่ว่าเราจะทำงานหนักมากเพียงไร ไม่ว่าเราจะพยายามมากแค่ไหน เราก็จะจบลงด้วยการขาดทุน สิ่งนี้จะเกิดขึ้นกับทั้งคริสเตียนและผู้ที่ไม่ใช่คริสเตียนเหมือนกัน เราจะไม่มียะไรเหลือ ไม่มีกำไรที่จะพูดถึงในชีวิตนี้

อยู่กับที่แค่ทำเวลาให้ดีที่สุด

ซาโลมอนสแกนภาพรวมของการทรงสร้างในบทวิภทแรกของเขา (ปญจ. 1:2-11) ซาโลมอนถามว่า ดวงอาทิตย์ ลม หรือแม่น้ำได้อะไรจากการตรากตรำทำงานทั้งสิ้นของตน (ปญจ. 1:5-7) เช่นเดียวกับเราทุกคน ทุกวันสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างทำหน้าที่อย่างขยันขันแข็ง แต่ในท้ายที่สุดก็ต้องกลับไปทำซ้ำเช่นเดิมในวันถัดไป ดวงอาทิตย์ขึ้นและดวงอาทิตย์ตกแล้วกระเหิดกระหอบทำสิ่งนี้อีกในวันรุ่งขึ้น (ปญจ. 1:5) ลมพัดเวียนไปเวียนมาไม่มีสิ้นสุด (ปญจ. 1:6) แม่น้ำทุกสายไหลไปสู่ทะเลแต่ทะเลก็ไม่เต็มและไหลวนไปเช่นนั้นไม่มีวันจบ (ปญจ. 1:7) ทุกสิ่ง - ดวงอาทิตย์ สายลม สายน้ำ และ**ชีวิตของเรา** - เต็มไปด้วยความน่าเหนื่อยหน่ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า ความเหน็ดเหนื่อยที่ลึกซึ่งจนเกินกว่าบรรยาย นี่คือนิติที่แท้จริงแห่งชีวิต “เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง” (รม. 8:20)

กวีอีกบทหนึ่งที่ถูกแต่งขึ้นนั้นได้รวบรวมชีวิตประจำวันของแม่ที่มีลูกเล็ก ๆ ได้อย่างสมบูรณ์ เช่นเดียวกับดวงอาทิตย์ คุณจะกระเหิดกระหอบไปส่งลูกให้ทันก่อนโรงเรียนเข้าเพื่อเช้าวันต่อ ๆ มาก็ต้องทำเช่นนี้เหมือนเดิม เช่นเดียวกับแม่น้ำ คุณต้องล้างจานให้หมดเพื่ออ่าง

ล้างจานจะมีที่ว่างพอใส่จานชุดใหม่ที่ต้องล้างลงไป คุณทานอาหารเข้า
เพียงเล็กน้อยและเมื่อถึงมือเที่ยงคุณก็หิวและต้องทานอีก อีกทั้งคุณ
อาจจะร่วมกับสายลมในเกมวิ่งไล่จับ คือ การไล่ตามเก็บของเล่นของ
ลูกวนไป ในตอนท้ายของวัน คุณรู้สึกหมดทั้งแรงกายและจิตใจ สิ่งเดียว
ที่เหลือ คือความเหนื่อยล้าที่ไม่อาจบรรยายได้ ดังสุภาษิตโบราณที่ว่า
“งานของแม่ไม่มีวันจบ” แต่ถึงแม้คุณจะไม่รู้สึกเล็กก็ตาม คุณก็จะยัง
รับรู้ถึงความรู้สึกเหนื่อยหน่ายจากการทำซ้ำ ๆ ได้ คือ ไปทำงาน กลับบ้าน
ไปคริสตจักร กลับบ้าน ทำธุระ กลับบ้าน ทำเช่นนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
สายลม ดวงอาทิตย์และสายน้ำจะทำทุกสิ่งซ้ำอีกครั้งในวันรุ่งขึ้น และ
คุณก็เช่นกัน เราทุกคนล้วนหยุดอยู่กับที่แค่ทำเวลาให้ดีที่สุดเท่านั้น
“สารพัดก็เหนื่อยอ่อนไปกันหมด แต่ละคนก็พูดไม่ออก” (ปญจ. 1:8)
วันแล้ววันเล่าเราทำสิ่งเดิม ๆ ซ้ำ ๆ แต่ซาโลมอนผลักดันให้เราคิดถึง
ผลลัพธ์สุดท้ายว่าเรากำลังพยายามไขว่คว้าอะไรจากชีวิต และสิ่งนั้น
จะได้มาจริงหรือ พวกเราส่วนใหญ่แสวงหาความพอใจในสิ่งต่าง ๆ
ภายใต้ดวงอาทิตย์ เราอาจจะพยายามหาความสุขในเรื่องใหญ่ ๆ เช่น
การแต่งงาน การเป็นแม่ มิตรภาพ ความมั่นคงทางการเงิน ตำแหน่ง
ผู้บริหาร หรือการศึกษาในระดับสูง หรือเราอาจจะแสวงหาความพึงพอใจ
ในสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น วันหยุดสุดสัปดาห์ที่ไม่ต้องทำอะไร บ้านที่
สะอาด หรือวันหยุดพักผ่อน ไม่ว่าเป้าหมายของเราจะเป็นเช่นไร เรา
ต้องการควบคุมชีวิตบางด้านที่เราคิดว่าจะทำให้เรารู้สึกผ่อนคลายและ
พึงพอใจ แต่เราไม่เคยรู้สึกเต็มเต็มอย่างสมบูรณ์ 100 เปอร์เซ็นต์
ดังที่ซาโลมอน กล่าวไว้ว่า “นัยน์ตาดูก็ไม่อิ่ม หรือหูฟังเท่าไรไม่เคย
พอใจกับสิ่งที่ได้ยิน” (ปญจ. 1:8)

ส่วนใหญ่แล้ว ความพึงพอใจอยู่ไม่ไกลเกินเอื้อม ในคำพูดจาก
ละครเวทีเรื่องแอนนี่ (Annie) กล่าวไว้ว่า “ความพึงพอใจอยู่ห่างออกไป
เพียงหนึ่งวันเท่านั้น” มันอยู่ใกล้มาก แต่ไม่เคยอยู่ในกำมือของเรา
ลองคิดถึงสิ คุณเคยทำสิ่งต่าง ๆ ทั้งหมดนี้ให้เสร็จภายในวันเดียวไหม

คือ สิ่งที่เราคิดว่าต้องทำให้เสร็จในวันนั้น การทำได้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ รวมถึงจัดการความสัมพันธ์ของคุณ ถึงแม้ว่าเราจะชักผ้า ตากจนแห้ง และพับเก็บเข้าที่ไดจนเสร็จก็ตาม แต่ห้องของลูกอาจจะยังระเนระนาด อยู่ก็ได้ ในที่สุดแล้วเราอาจจะทำโปรเจกใหญ่ได้สำเร็จแต่เรารู้สึก เหมือนว่าเราไม่ได้ใช้เวลากับเพื่อนสนิทนานแล้ว และก็ดูเหมือนว่าจะ มีลูกหรือหลานคนหนึ่งที่มีปัญหาหรือทบทวนข้ออยู่เสมอจึงต้องการความช่วยเหลือและคำอธิษฐานจากเรามากเป็นพิเศษ ดังที่เคโรลินเพิ่งบอก แม่คนหนึ่งที่กำลังเผชิญปัญหาหระหงกับลูกคนหนึ่งของเธอ ในขณะที่ลูกอีกคนของเธอกำลังดิ้นรน “นั่นคือปัญญาจารย์!”

ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เราทุกคนต่างไล่ตามช่วงเวลาแห่งความพึงพอใจที่เราารู้สึกผ่อนคลายและนั่งมองความสำเร็จของตัวเองด้วยความพึงพอใจ แต่ช่วงเวลานั้นไม่เคยมาถึง เรามักจะเร่งรีบอยู่ พยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อชีวิตที่ดีที่ไม่เคยมาถึง เรามักจะไม่พอใจเสมอ ซาโลมอนถามว่า ตอนนี้นักเห็นแล้วหรือยัง คุณไล่ตามและดิ้นรนเพื่อทุกสิ่งที่เป็นสำหรับชีวิตที่ดีภายใต้ดวงอาทิตย์ แต่คุณจะได้อะไร ความพึงพอใจไม่ได้อยู่ในเมนูของชีวิต เราจะไม่มีวันไปถึง ไม่มีความสุขและความสมหวังอย่างสมบูรณ์ และนั่นคือสาเหตุที่ทุกสิ่ง – ดวงอาทิตย์ สายลม สายน้ำ และสตรี - เต็มไปด้วยความอ่อนล้าอย่างไม่อาจจะบรรยายได้ และไม่มีวันหลุดพ้นจากวัฏสงสารนี้

ให้เป็นคนธรรมดา ๆ เหมือนคนอื่น

การงานของเราไม่เพียงแต่ซ้ำซากจำเจและเต็มไปด้วยความเหนื่อยล้าเท่านั้น โดยตัวของการงานเองนั้นก็วนซ้ำเช่นเดิมเช่นกัน เห็นผู้คนผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ซาโลมอนบอกเราว่า “คนรุ่นหนึ่งจากไป และคนอีกรุ่นหนึ่งก็มา” (ปญจ. 1:4) เช่นเดียวกับที่ดวงอาทิตย์ สายลม และสายน้ำหมุนวนไปเวียนมาไม่หยุดหย่อน มนุษย์เราก็ไป ๆ มา ๆ ด้วย

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเหนื่อยหน่ายและแสนเศร้า

จังหวะที่น่าเหนื่อยหน่ายเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นผลผลิตจากงาน นวัตกรรม และการพัฒนาใด ๆ ก็ตามทั้งหมดของเราล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เคยเกิดขึ้นมาแล้วและจะเกิดขึ้นซ้ำอีก บางครั้งอาจจะดีขึ้น บางครั้งอาจจะแย่ลง แต่ก็ไม่สำคัญเลย คำกล่าวของชาโลมอนที่หลายคนจดจำได้ดีคือ “ไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์” (ปญจ.1:9) ในโลกใบนี้สิ่ง “ใหม่” เป็นเพียงแค่สิ่ง “เก่า” ในเวอร์ชันอื่นเท่านั้นเอง

วันไหนในสัปดาห์ที่ผ่านมาที่คุณรู้สึกเหนื่อยหน่ายและเหนื่อยล้ามากที่สุด และในวันนั้นเกิดอะไรขึ้นที่ทำให้คุณรู้สึกเช่นนั้น

ชาโลมอนต้องการให้เราตระหนักไว้ว่านี่คือวิถีทางแห่งชีวิตที่แท้จริงภายใต้ดวงอาทิตย์ พระคัมภีร์ไม่มีประโยชน์อะไรเลยหากไม่ได้เป็นไปตามความเป็นจริง เมื่อเราเรียนรู้ที่จะยอมรับความเหนื่อยล้าอันซ้ำซากว่าเป็นความจริงของชีวิตได้แล้ว เมื่อนั้นแหละ เราจึงจะสามารถเรียนรู้ที่จะเพลิดเพลินไปกับงานหนักอันเหน็ดเหนื่อยของเราได้

บทกวีของชาโลมอนสวนทางกับข้อความที่พวกเราหลายคนมักจะถูกสอนมาแต่เด็กว่า “คุณเป็นคนสำคัญ” เรามักจะถูกบอกไว้ว่า เรามีจุดมุ่งหมายในชีวิตที่พิเศษและสำคัญ อีกทั้งยังเฉพาะเจาะจงสำหรับเราคนเดียวเท่านั้นอีกด้วย การค้นหาจุดมุ่งหมายนั้นให้เจอจะทำให้เรารู้สึกมีความสำคัญมีความหมายและครบถ้วนสมบูรณ์ ดังนั้น เราจึงพยายามหาความหมายนั้นจากทักษะ ความสัมพันธ์ การเสียสละ หรือความสำเร็จของเรา เราปรารถนาที่จะเป็นสิ่งที่ต้องการ เป็นคนพิเศษ หรืออย่างน้อยที่สุดก็ขอให้มีบางคนที่เราขาดไม่ได้ แต่ชาโลมอนกล่าวว่า ขอฟุดตรง ๆ ถึงสิ่งที่คุณไม่เคยรู้มาก่อนว่า ไม่ว่าคุณจะทำอย่างไรสักเพียงไรและไม่ว่าคุณจะมีคามมุ่งมั่นตั้งใจอันยิ่งใหญ่สักเพียงไหน มันก็จะไม่สามารถช่วยให้คุณบรรลุความสำคัญที่มีความหมายที่ยั่งยืนในโลกใบนี้ได้ คุณเป็นเพียงคนหนึ่ง ในหลายพันล้านคนที่ถึงคราวมาเดินบนเส้นทางแห่งชีวิตสายนี้เท่านั้น

สี่คนรุ่นก่อนและงานวันเกิดปีที่ 4

เพื่อไม่ให้เราคิดว่าเราสามารถไขกฎหรือกฎหมายเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่เราต้องการด้วยวิธีที่ไม่ถูกต้องแต่ไม่ผิดกฎหมาย เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำคัญเพียงเล็กน้อยในโลกนี้ของเรา ชาโลมอนบอกเราว่าการงานที่ “มีความหมายและสำคัญ” ของเราจะไม่ได้รับการจดจำเลย “ไม่มีการจดจำถึงคนสมัยก่อน” (ปัญญา 1:11) เช่นเดียวกับเด็ก เมื่อเขาโตขึ้น เขาจะลืมไปแล้วว่าคุณได้เคยทุ่มเทแรงกายแรงใจมากเพียงไรเพื่อจัดงานวันเกิดครบรอบ 4 ขวบให้กับเขา ดังนั้น ในไม่ช้าทุกคนจะลืมสิ่งที่เราทำสำเร็จหรือความแตกต่างที่เราสร้างในชีวิตของผู้อื่น คุณอาจจะเป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรหรือเป็นกาวใจที่คอยยึดโยงสมาชิกในครอบครัวที่ต่างแยกย้ายกันไปมีครอบครัวของตัวเองไว้ด้วยกัน คุณอาจจะเป็นผู้นำชุมชนที่โดดเด่นหรือคิดว่าคุณสามารถเป็นแม่ที่แตกต่าง

เป็นบุคลากรด้านการดูแลสุขภาพ เป็นครู หรือเป็นศิลปินที่ต่างออกไป แต่อย่างที่เราเขียนท่านหนึ่งได้เคยกล่าวไว้ “ความสำเร็จเป็นสิ่งที่ไม่มีที่ยืน เครื่องหมายที่ถูกทำขึ้นในโลกใบนี้จะถูกลบไปในไม่ช้า”¹

เป็นเวลากว่าทศวรรษแล้วที่ทั้งพ่อและแม่ของแคโรลีน คือ เอสรา และมาร์กาเร็ตได้เสียชีวิตลง หลังจากนั้นไม่นาน การงานส่วนใหญ่ที่พวกเขาได้ทำไว้ก็ถูกย้ายออกไปหรือไม่ก็ถูกลืมเลือน ไม่กี่ปีที่ผ่านมา บ้านอิฐที่พ่อของแคโรลีนสร้างไว้และแม่ของเธอเคยดูแลอยู่ได้ถูกรื้อออกเพื่อให้มีที่ว่างสำหรับหลุมใหม่ในสนามกอล์ฟคันทรีคลับ แม้แต่ในคริสตจักรที่เอสราและมาร์กาเร็ตรับใช้อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เป็นเวลา นานถึง 40 ปี มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จำชื่อของพวกเขาได้ แม้ว่าพวกเขาจะรับใช้อย่างสัตย์ซื่อและไม่ย่อท้อ แต่ในโลกใบนี้เกือบจะไม่มีใครจดจำงานรับใช้ของพวกเขาอีกต่อไปแล้ว ความจริงก็คือ เราแต่ละคนจะจากไปในไม่ช้า หลังจากที่เรากลับไปไม่นาน คนส่วนน้อยที่ยังจดจำสิ่งที่เราทำสำเร็จหรือชื่นชมผลงานของเรา ก็จะลืมเราไปในที่สุด คนรุ่นใหม่จะเข้ามาโดยพวกเขาจะไม่วัดอะไรเลยเกี่ยวกับสิ่งที่เราเอาชนะหรือสิ่งที่เราประสบความสำเร็จหรือสิ่งที่เรามอบให้ผู้อื่น

แต่แม้ในขณะที่เรายังมีชีวิตอยู่ เราก็เริ่มถูกลืมแล้ว ขณะที่เรากำลังเขียนบทนี้ แคโรลีนกำลังจัดกล่องเก็บของที่ระลึกเก่า ๆ ให้เป็นระเบียบ หลังจากย้ายบ้านครั้งล่าสุด เมื่อเธอเจอหนังสือรุ่นสมัยมัธยมปลาย เธอถึงกับหัวเราะออกมาเมื่อพบว่าเธอลืมเพื่อนร่วมชั้นไปแล้วถึงครึ่งหนึ่ง เพื่อนที่ครึ่งหนึ่งเคยสำคัญในชีวิตของเธอได้เลือนหายไปจากความทรงจำของเธอ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเพื่อนหลายคนก็ลืมเธอเช่นกัน เราแปลกใจมากที่ถูกลืมหรือลืมคนที่เคยมีความหมายกับเรามากไป แต่ในปัญญาจารย์ ซาโลมอนบอกเราว่านี่คือวิถีที่แท้จริงของชีวิต ไม่มี ความสำคัญที่ถาวรที่เราสามารถได้มาหรือรักษาไว้ภายใต้ดวงอาทิตย์ ไม่ช้าก็เร็ว เราทุกคนจะไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าความทรงจำที่เลือนลาง หรือภาพที่ชัดเจนในหนังสือรุ่น

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเหนื่อยหน่ายและแสนเศร้า

คุณเห็นแล้วว่าชีวิตคือเวที ผู้คนก้าวเข้ามาแล้วก็จากไป หลายต่อหลายครั้งที่ผู้คนทีก้าวเข้ามาจะไม่ได้อยู่บนเวทีนี้จนถึงเวลาที่ผู้แสดงทั้งหมดออกมายืนหน้าเวทีหลังจบการแสดงเพื่อรับคำขอบคุณ เราทุกคนต่างล้วน “เคยเป็น” คนสำคัญแต่ตอนนี้ไม่เป็นเช่นนั้นอีกแล้ว และหลายต่อหลายครั้งเราถูกลืมตั้งแต่ก่อนที่เราจะจากไป ถึงแม้ว่าเราคือหนึ่งในไม่กี่คนที่ได้ถูกจารึกชื่อไว้ในประวัติศาสตร์แต่สิ่งนี้มีประโยชน์อะไรสำหรับเรา เพราะในที่สุดเราจะต้องตาย ชาโลมอนกล่าวว่า นี่คือนี่สิ่งที่จะเกิดขึ้นกับการทำงานทั้งหมดของเราภายใต้ดวงอาทิตย์ ในที่สุดมันจะเลือนหายไปเป็นสิ่งอื่น ๆ เยอะแยะมากมายที่เคยมีมาก่อนหน้านี้ แต่ได้ถูกลืมไปแล้ว

คุณรู้สึกไม่พอใจชีวิตของคุณในด้านใดบ้าง

คุณพยายามทำอะไรบ้างเพื่อให้คุณประสบความสำเร็จ

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเหนื่อยหน่ายและแสนเศร้า

คุณจะออกจากลู่วิ่งที่ไม่มีวันสิ้นสุด คือ ลู่วิ่งแห่งความพึงพอใจ
และความสำเร็จภายใต้ดวงอาทิตย์ได้อย่างไร

คุณเริ่มเข้าใจบ้างแล้วหรือยัง บทกวีของชาโลมอนทำให้เราต้อง
ตะลึง ชาโลมอนต้องการให้เราหายใจไม่ออกเพื่อที่เราจะหยุดคว่ำ
ลมหายใจ เขาแผดเผาเราด้วยแสงแดดที่แผดเผาแห่งความเป็นจริง ดังนั้น
เราจะต้องใส่ใจว่าชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นเป็นอย่างไร กล่าวโดยสรุป
คือ เราจะได้อะไรตอบแทนจากการทำงานหนักมาตลอดทั้งชีวิต
การตรากตรำทำงานทั้งหมดที่เราได้ตรากตรำไปนั้นไม่ได้ประโยชน์
อะไรเลย (ปญจ. 1:3) เรามุ่งมั่นเพื่อให้ได้มาซึ่งความพึงพอใจสูงสุด
แต่ในที่สุดแล้วเราไม่ได้อะไรเลยนอกจากความเหน็ดเหนื่อยที่ไม่อาจ
จะบรรยายได้ เราแสวงหาความหมายและความสำคัญเพื่อให้เป็นที่
จดจำเพียงเพื่อจะจบลงอย่างธรรมดาและถูกลืม ถ้าชีวิตเป็นแบบนี้จริง ๆ
คุณคิดว่าควรเสียเวลาไปกับความพอใจและความสำคัญภายใต้ดวงอาทิตย์
หรือไม่ ชาโลมอนกล่าวว่า สูดหายใจเข้าลึก ๆ และฟังข้าพเจ้าสักหน่อย
ข้าพเจ้ามีวิธีที่ดีกว่าในการใช้ชีวิต

“หากเราทำงานเพื่อตัวเราและเพื่อเกียรติของเราเอง มันก็เหมือนกับการสร้างรากฐานของเราด้วยไม้หรือหญ้าแห้งหรือฟาง มันจะคงอยู่ได้ไม่นาน แต่ถ้าเราสร้างเพื่อเห็นแก่พระเจ้าของเรา มันก็เหมือนกับการสร้างศาสนจักรอันสวยงามมนุษย์อาจจะลืมนามของเรา แต่ชื่อและผลงานของเราจะเป็นที่จดจำของพระเจ้า การงานของเราภายใต้ดวงอาทิตย์ ไม่มีอะไรใหม่ ไม่มีอะไรน่าจดจำ แต่งานของเราทั้งในพระบุตรและผ่านทางพระบุตร คือ สิ่งใหม่ มีความหมาย มีความสำคัญและยั่งยืน เป็นสิ่งที่จะถูกจดจำและได้รับรางวัลด้วย”²
ดักลาส ฌอน โอดอนเนลล์ (DOUGLAS SEAN O'DONNELL)

ขอให้นึกถึงคุณทวดของคุณ คุณรู้มากเพียงไรเกี่ยวกับความสำเร็จของพวกเขา แม้ว่าจะมีข้อมูลเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยเท่านั้น แต่สิ่งที่พวกเขาประสบความสำเร็จส่วนใหญ่อาจจะถูกลืมเลือนไปในหนึ่งหรือสองชั่วอายุคน แต่การงานที่เราทำเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะคงอยู่ตลอดไปหรือมิใช่หรือ
อ่าน 1 โครินธ์ 3:9-14 พิจารณาว่าคุณจะอุทิศตัวให้กับงานที่ยั่งยืนในวันนี้ได้อย่างไร

ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม และด้วยสติปัญญา ข้าพเจ้าตั้งใจค้นคว้าและตรวจสอบทุกสิ่งที่ทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ และพบว่าพระเจ้าประทานภารกิจที่ยากลำบากให้มนุษย์ทำ เพื่อพวกเขาจะสาละวนกับสิ่งที่ทำ ข้าพเจ้าเคยเห็นการทำงานทั้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็อนิจจังคือกินลมกินแล้ง

อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่

จะนับให้ครบไม่ได้

ปัญญาจารย์ 1:12-15

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่มีความสุข

ในบทกวีของชาโลมอน พระเจ้าทรงปรากฏพระองค์ครั้งแรกในปัญญาจารย์ 1:13 ในฐานะผู้มอบงานที่แสนเหน็ดเหนื่อย แต่ในที่สุดจะถูกลืมน **พระเจ้าทรงให้เราสาละวนกับภารกิจที่ยากลำบาก** กล่าวอีกนัยหนึ่งคือพระองค์ทรงให้เราทำงานหนักโดยเปล่าประโยชน์ อะไรกัน นี่ไม่ใช่ของประทานที่เราคาดหวังจากพระเจ้าผู้แสนดีนี่นา แต่นั่นคือสิ่งที่กล่าวไว้ในตอนต้นของปัญญาจารย์ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ที่พังทลายและความฝันที่สลาย เป้าหมายที่ยังไม่บรรลุผลและความพยายามที่ไร้จุดหมายของเราทั้งหมด “ใช่แล้ว เราเอง” พระเจ้าทรงตรัส **“เราให้ภารกิจที่ยากลำบากนี้กับเจ้า”** ดังที่ เดเรก คิดเนอร์ (Derek Kidner) เขียนไว้ว่า “พระเจ้าเป็นผู้กำหนดความวุ่นวายใจที่เราพบในชีวิต”¹

ทุกอย่างเริ่มตั้งแต่ในปฐมกาลบทที่ 3 ซึ่งเป็นครั้งแรกที่พระเจ้าทรงสาปแช่งการทำงานของมนุษย์ คือ “การตรากตรำทุกอย่างของเขา ซึ่งเขาตรากตรำ” (ปฐมจ. 1:3) เพราะเหตุที่อาดัมทำบาป พระเจ้าจึงตรัสกับอาดัมว่า “แผ่นดินจึงต้องถูกสาปเพราะเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินด้วยความทุกข์ลำบากตลอดชีวิต ต้นไม้และพืชที่มีหนามจะงอกขึ้นบนดินแก่เจ้า” (ปฐมจ. 3:17-18) นั่นคือ พระเจ้าทรงประทาน

ชีวิตแห่งความเจ็บปวดให้กับเราโดยที่เราจะไม่ได้รับสิ่งตอบแทนใด ๆ เลย ชีวิตที่ตรากตรำจะไม่มีความสุข และไม่มีข้อยกเว้นสำหรับภารกิจที่ยากลำบากนี้ ไม่แม้แต่คริสเตียน

นี่คือคำสาปสำหรับมวลมนุษยชาติทุกคน แต่ว่าแต่ละคนจะประสบในสิ่งต่าง ๆ กัน พระเจ้าทรงประทานภารกิจที่ยากลำบากให้แก่ชายและหญิงแต่ละคนอย่างเฉพาะเจาะจงในเรื่องการงานและความรัก ในขณะที่อาดัมและลูกหลานทุกคนของเขที่เป็นผู้ชายจะถูกสาปแช่งในเรื่องหน้าที่การงานในฐานะที่พวกเขาเป็นผู้นำ จัดหาและดูแลโลกใบนี้ เราในฐานะผู้หญิงก็จะถูกสาปแช่งในเรื่องการแต่งงานและการเป็นแม่ “เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด” (ปฐมก. 3:16) อันที่จริง ความเจ็บปวดในการคลอดบุตรเป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น เพราะความรู้สึกไม่สบายเนื้อไม่สบายตัวในการคลอดบุตรจะจางหายไปเมื่อเทียบกับความปวดใจที่เกิดจากการเลี้ยงดูบุตร การตั้งครรรค์อาจจะทิ้งรอยแตกลายบนร่างกายของผู้หญิง แต่เมื่อลูกเป็นวัยรุ่นพวกเขาจะทิ้งรื้อรอยแห่งความกังวลไว้บนใบหน้าของผู้เป็นแม่นอกจากนี้ ในการแต่งงาน “เจ้าจะยังปรารถนาในสามีของเจ้าและเขาจะปกครองตัวเจ้า” (ปฐมก. 3:16) กล่าวอีกนัยหนึ่ง ภรรยาอาจจะพยายามบงการและควบคุมสามีของเธอ สามีอาจมีแนวโน้มที่จะรุนแรงและเอาแต่ใจกับภรรยาของเขา ด้วยวิธีทั้งหมดนี้และอีกมากมาย การแต่งงานและการเป็นแม่นั้นทวีคูณการงานที่เหน็ดเหนื่อยโดยไม่ได้รับสิ่งใดตอบแทนเลย และความโสดก็เป็นภารกิจที่ยากลำบากอีกรูปแบบหนึ่งสำหรับผู้หญิงที่ต้องการแต่งงานและเป็นแม่

ภารกิจที่ยากลำบากที่มาถึงโดยไม่คาดฝัน

ปัญหาของเรา คือ เราไม่ได้คาดหวังว่าชีวิตจะเต็มไปด้วยภารกิจที่ยากลำบาก แน่นอนว่าเราเชื่อในคำสาปแช่ง แต่บ่อยครั้งเรามักจะประเมินผลของการถูกแช่งสาปนี้ต่ำเกินไปว่ามันส่งผลอย่างไรในโลกที่ถูกสาปแช่ง

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่มีความสุข

เพราะบาปที่เราอาศัยอยู่ในฐานะคริสเตียนเราอาจคาดหวังว่า เราควรได้รับการยกเว้นจากความเป็นจริงที่เลวร้ายของชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ เรามักจะพูดอะไรทำนองนี้ว่า “ฉันไม่นึกเลยว่าการเป็นแม่จะเหนื่อยขนาดนี้!” หรือไม่กี่ “ฉันไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าการพูดคุยกับสามีจะน่าโมโหขนาดนี้!” หรือไม่กี่ “ฉันไม่เคยคิดเลยว่าจนปานนี้แล้วฉันจะยังโสดอยู่” เราลืมไปแล้วจริง ๆ ว่า ชีวิตในโลกใบนี้เป็นชีวิตที่ถูกลบ

อัครสาวกเปาโลสะท้อนมุมมองของชาโลมอนเกี่ยวกับความเป็นจริงของการแต่งงานและการเป็นแม่ในโลกที่ตกลงในความบาป “แต่คนเหล่านี้จะมีความยากลำบากในชีวิต” (1 คร. 7:28) ในสัปดาห์ที่ผ่านมาคุณได้พบกับ “ภารกิจที่ยากลำบาก” ในชีวิตครอบครัวของคุณอย่างไรบ้าง

เราคิดไปเองว่าหากเราขยันทำงานหนักและเลือกอย่างชาญฉลาด สิ่งที่เราวางแผนไว้และความพยายามของเราจะประสบความสำเร็จ ดังนั้น เมื่อเราขยันเรียนและตั้งใจอ่านหนังสืออย่างหนักก่อนสอบ แต่กลับได้คะแนนไม่ดี หรือเราไต่งานที่ไม่ดี หรือเมื่อเราทุ่มเทร่างกาย

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่มีความสุข

แรงใจในการรับใช้แต่การรับใช้ของเรากลับล้มเหลว หรือเมื่อเราลูกของเราในวัยผู้ใหญ่ได้ออกนอกกลุ่มออกไป สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ทำให้เราตกใจ กลุ้มใจ และสลดใจ “ทำไมทุกสิ่งทุกอย่างถึงผิดพลาดทั้ง ๆ ที่ฉันทำในสิ่งที่ล้วนแต่ถูกต้อง” ซึ่งซาโลมอนได้ตอบเราว่า เพราะการงานทั้งหมดของเราคือภารกิจที่ยากลำบาก “เพราะชีวิตนี้ก็เป็นเช่นนั้นเอง” คำกล่าวของมาร์ติน ลูเทอร์ที่กล่าวตามความเป็นจริงที่สุด คือ “เราควรคาดหวังสิ่งชั่วร้ายทุกวัน”² เราควรคาดหวังว่าสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้จะเกิดขึ้น คือ ความท้าทายในการเลี้ยงดูบุตร ความยุ่งยากที่เกิดจากเพื่อนร่วมงาน ความล้มเหลวทางการเงินและอาการปวดหัวในการจัดการเวลา . . . และอื่น ๆ เพราะนี่คือวิถีที่แท้จริงของชีวิต ทุกวันของเราเต็มไปด้วยภารกิจที่ยากลำบากที่เราต้องสาละวนอยู่กับมัน

เหตุฉะนั้นอย่ากระวนกระวายถึงพรุ่งนี้ เพราะว่าพรุ่งนี้ก็มีเรื่องกระวนกระวายของมันเอง แต่ละวันก็มีทุกข์พออยู่แล้ว (มธ.6:34)

อาจจะดูเหมือนการประชดประชัน แต่พระเยซูกำลังทรงบอกเราว่า ปัญหาในวันนี้จะช่วยให้เราไม่ต้องวิตกกังวลเกี่ยวกับปัญหาในวันพรุ่งนี้ การมองชีวิตตามความเป็นจริงช่วยให้เรากำจัดบาปแห่งความวิตกกังวลได้อย่างไร

หมดหวังกับปัญหาของเรา

เมื่อเราเชื่ออย่างแท้จริงว่าพระเจ้าทรงประทานภารกิจที่ยากลำบากให้เราทำ สิ่งนี้จะปรับวิธีที่เราทำสิ่งต่าง ๆ แทนที่จะรู้สึกประหลาดใจกับแรงเสียดทาน ความคับข้องใจ และความล้มเหลว เราสามารถเรียนรู้ที่จะคาดหวังกับการจัดการกับปัญหาทุกวันได้ตามความเป็นจริงมากขึ้น เราจะเลิกคาดหวังให้สิ่งต่าง ๆ ดีขึ้นเสมอ เราจะไม่เสียสมดุลเมื่อสิ่งต่าง ๆ แยกไปอีก ความคาดหวังที่ไม่สมจริงจะ “ทำให้ปัญหาที่เราเผชิญแล้วหนักขึ้นไปอีก”³ แต่ถ้าเราปรับความคาดหวังของเราให้สอดคล้องกับความเป็นจริงในพระคัมภีร์ เราก็สามารถรักษากิจวัณญาณของเราให้มั่นคงได้

ความเป็นจริงในพระคัมภีร์คืออะไร ในพระคัมภีร์ตลอดทั้งเล่ม คนของพระเจ้ายืนยันว่าภารกิจที่ยากลำบากของพวกเขาถูกส่งมาจากพระเจ้า และยิ่งกว่านั้น พวกเขายืนยันว่าพระเจ้าทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อประโยชน์ของประชาชนของพระองค์เสมอ (รม. 8:28-29) ดังที่พิริตัน ทอมัส วัตสัน (Puritan Thomas Watson) ได้เขียนไว้ว่า

นี่คือการพิจารณาด้วยหัวใจที่นิ่งสงบ ในความทุกข์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นกับเรา พระหัตถ์พิเศษของพระเจ้าทรงอยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น “และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้” (นางรูธ 1:21) ไม่ว่าใครก็ตามที่นำความทุกข์ยากมาสู่เรา พระเจ้าเท่านั้นที่ เป็นผู้ส่งเขามา ความทุกข์ยากเพื่อก่อให้เกิดผลดี “ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก” (สดด. 119:71) พี่น้องของโยเซฟโยนโยเซฟลงบ่อ หลังจากนั้นพวกเขาก็ขายโยเซฟ จากนั้นโยเซฟ ก็ถูกจับเข้าคุก แต่ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นเพื่อให้เกิดผลดี ความต่ำต้อยของโยเซฟสร้างเส้นทางให้เขาไปสู่ความก้าวหน้า โยเซฟได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ที่มีอำนาจเป็น

ที่ 2 รองจากฟาโรห์เท่านั้น “พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดี” (ปฐมก. 50:20) พระเจ้าทรงทำให้ความเจ็บปวดภายนอกแต่หวนขึ้นด้วยสันติสุขภายใน “แต่ความทุกข์ของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี” (ยอห์น 16:20)⁴

เมื่อเรายอมรับได้ว่าพระเจ้าทรงมี “พระหัตถ์พิเศษ” ในการทรงประทานภารกิจที่ยากลำบากให้กับเรา เราจะสามารถรับความลำบากในความเป็นโสด การแต่งงาน หรือการเป็นแม่ด้วยความถ่อมใจและแม้กระทั่งมีความชื่นชมยินดี และเมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว เราจะพบว่าภารกิจที่ยากลำบากของเรานั้นมีความยากลำบากน้อยลงอย่างแน่นอน

ไม่ว่าคุณจะทำภารกิจที่ยากลำบากอะไรก็ตามในสัปดาห์ที่ผ่านมา อย่าลืมว่าพระเจ้าทรงส่งมันมา และพระองค์มีพระประสงค์ให้เกิดผลดี ขอพระเจ้าที่จะทรงทำให้พระสัญญาของพระองค์เป็นความจริงคือเปลี่ยนความเศร้าของคุณให้กลายเป็นความชื่นชมยินดี

คนมีสติปัญญารู้ว่าจะเดินไปทางไหน แต่คนเขลาเดินในความมืดถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ตระหนักว่า เคราะห์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่พวกเขาทุกคน ข้าพเจ้าจึงรำพึงว่า “เคราะห์ที่ที่เกิดแก่คนเขลา ก็จะเกิดกับตัวข้าพเจ้าด้วย ถ้าเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายไปทำไมเล่า” ข้าพเจ้าจึงรำพึงว่าเรื่องนี้ก็อนิจจังเหมือนกัน เพราะไม่มีใครจดจำถึงคนมีสติปัญญาและคนเขลาตลอดไป เพราะเมื่อถึงเวลาในอนาคตก็ลืมกันไปหมดแล้ว โถ คนมีสติปัญญาก็ตายเหมือนคนเขลา ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการงานที่ทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความสลัดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็อนิจจังคือ กินลมกินแล้ง

ข้าพเจ้าเกลียดการตรากตรำทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองการตรากตรำทุกอย่างของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมา และใช้สติปัญญาทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี่ก็อนิจจังด้วย ข้าพเจ้าจึงหันกลับและท้อแท้ใจนักถึงเรื่องการตรากตรำทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะว่ามีคนที่ตรากตรำโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็จะส่วนแบ่งของเขาให้อีกคนหนึ่งที่ได้ตรากตรำทำเพื่อการนั้นไม่ นี่ก็อนิจจังด้วยและสามัญยิ่ง

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเศร้า

เมื่อราชีนีแห่งเชบาผู้ลึกลับมาเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอนเพื่อชมความมั่งคั่งและความงดงามของอาณาจักรของพระองค์ด้วยพระเนตรของพระนางเอง พระนางทอดพระเนตรพระราชวังสิ่งข้างของกษัตริย์ ทรงทอดพระเนตรเห็นเครื่องแต่งกายของบรรดาข้าราชการ อาหารบนโต๊ะเสวยที่หรูหรา ทรงดื่มไวน์จากถ้วยเสวยทองคำของพระองค์ พระนางทรงอัศจรรย์ใจมาก หลังจากทรงเห็นทั้งหมดนั้น “พระทัยของพระนางก็ตื่นตะลึงอย่างยิ่ง” (1 พงศ์กษัตริย์ 10:5) ความสำเร็จของซาโลมอนน่าตื่นตะลึงอย่างที่สุด

ในปัญญาจารย์ ซาโลมอนบอกเราว่า “ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม และด้วยสติปัญญา ข้าพเจ้าตั้งใจค้นคว้าและตรวจสอบทุกสิ่งที่ทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์” (ปัญญา. 1:12-13) ซาโลมอนพยายามและทดสอบทุกสิ่งที่ชีวิตที่มอบให้ (และแน่แท้ที่เดียวที่ทุกสิ่งได้ถูกนำมามอบให้กับซาโลมอน) ผู้ชายที่ฉลาดที่สุดเป็นคนที่ 2 ที่เคยมีชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ทรงสร้างเรือนหลายหลังให้กับตนเอง ทรงปลูกสวนองุ่น ทรงสร้างสวนดอกไม้และสวนหย่อนใจ ทรงครอบครองฝูงสัตว์และฝูงแพะแกะ และสะสมเงินและทอง (ปัญญา. 2:4-9)

ซาโลมอนแสวงหาความสุขเพลิดเพลินจากทุกสิ่งเท่าที่มนุษย์จะจินตนาการได้ และทุกสิ่งที่ซาโลมอนทรงลงมือทำนั้นได้ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม “ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่และยิ่งใหญ่กว่าทุกคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม” (ปัญญา. 2:9)

แต่ในที่สุดเมื่อซาโลมอนถอยออกมาและเริ่มสำรวจทุกสิ่งที่พระราชินีแห่งเชบาพบว่าน่าตื่นตะลึงมาก ซาโลมอนก็กล่าวออกมาว่าทั้งหมดล้วน *hevel* ไม่มีอะไรเลย ทั้งหมดเป็นเพียงแค่ลมหายใจหลังผ่านความสุขเพลิดเพลินใจทุกสิ่งและได้ทุกสิ่งที่แสวงหาแล้ว ซาโลมอนหันหลังให้กับทุกสิ่งและ “ท้อแท้ใจนัก” (ปัญญา. 2:20) ทุกสิ่งที่ซาโลมอนทำจนสำเร็จนั้นเขาทำไปเพื่ออะไรกัน ซาโลมอนเกลียดสิ่งเหล่านั้น “ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการทำงานของทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความสลดใจให้แก่ข้าพเจ้า” (ปัญญา. 2:17) ทำไมซาโลมอนถึงทำเหมือนว่าเขาสูญเสียเงินทั้งหมดที่มีไปกับตลาดหุ้น ทั้ง ๆ ที่เขายังเป็นคนที่รวยที่สุดในโลกอยู่ ถึงแม้ว่าทั้งหมดของชีวิตคือภารกิจที่ยากลำบาก มันก็ไม่น่าจะถึงขนาดที่ซาโลมอนพูดได้เต็มปากว่าเขาเกลียดชีวิตใช่ไหม มันไม่เกินไปหน่อยหรือ

ความตาย ยาวลงที่จะลงทุกสิ่ง

ซาโลมอนเกลียดชีวิต ไม่เพียงเพราะมันเป็นภารกิจที่ยากลำบาก แต่เพราะมันจะจบลงด้วยความตาย ซาโลมอนรู้ว่าทุกสิ่งเกี่ยวกับความสำเร็จที่น่าตื่นตะลึงของเขานั้นถูกสาปแช่ง เพราะวันหนึ่งในไม่ช้า เขาจะมาถึงลมหายใจเฮือกสุดท้าย และเราก็จะเช่นกัน ไม่ว่าจะชนชั้นสูงหรือชนชั้นล่างความตายจะมาถึงทุกคนอย่างเท่าเทียม “เพราะเจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับเป็นผงคลีดินดังเดิม” (ปฐม. 3:19) จำได้ไหมท้ายที่สุดแล้ว เราทุกคนต่างก็จะตายและถูกฝังไว้ ไม่ว่าเราจะเป็นกรรมการผู้จัดการใหญ่หรือเป็นพนักงานทำความสะอาด เป็นคุณย่า

ที่มีลูกเต็มบ้านหลานเต็มเมืองหรือผู้หญิงที่เป็นหมั้น เป็นอินฟูเอนเซอร์ในโซเชียลมีเดียหรือเป็นแม่บ้าน ความตายคือสิ่งที่ทำให้เราทุกคนเท่าเทียมกัน ซาโลมอนเขียนไว้ว่า “เคราะห์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่พวกเขาทุกคนข้าพเจ้าจึงรำพึงว่า ‘เคราะห์ที่เกิดขึ้นแก่คนเขลา ก็เกิดขึ้นกับตัวข้าพเจ้าด้วย ถ้าเช่นนั้นแล้วข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายไปทำไมเล่า’” (ปญจ. 2:14-15) ไม่ว่าเราจะประสบความสำเร็จหรือไม่ก็ตาม ไม่ว่าเราจะฉลาดหลักแหลมหรือโง่เขลาสักเพียงไร เราทุกคนจะต้องจบลงด้วยความตาย เมื่อภารกิจที่ยากลำบากของเราในโลกนี้จบลง ความตายจะขีดกระดานให้คะแนนจนสะอาด ทั้งคนที่ประสบความสำเร็จและคนที่ล้มเหลวความตายจะปล้นทุกสิ่งจากที่พวกเขาไล่ตามและซุกซ่อนไว้ภายใต้ดวงอาทิตย์ เหตุผลที่ดีข้อที่ 1 ที่จะเกลียดชีวิตคือ ความตายจะลบความสำเร็จทั้งหมดที่ครั้งหนึ่งคุณเคยคิดว่าเป็นผลมาจากการตรากตรำของคุณ

ไม่ว่าเราจะมีหรือได้อะไรมากมายในชีวิต ในที่สุดเราก็ต้องปล่อยทั้งหมดให้กับคนที่อยู่ข้างหลัง ซาโลมอนโอตครวญไว้ว่า “ข้าพเจ้าเกลียดการตรากตรำทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้องละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองการตรากตรำทุกอย่างของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมา และใช้สติปัญญาทำภายใต้ดวงอาทิตย์นี้” (ปญจ. 2:18-19) ลองคิดถึงการทำงานของ คุณอาจจะกำลังหมกมุ่นอยู่กับการจัดรูปแบบของงานพันธกิจ หรือซ่อมแซมบ้าน หรือเริ่มต้นธุรกิจใหม่ หรือสร้างงานศิลปะ คงต้องรอดูกันต่อไปว่าการตรากตรำทั้งหมดของคุณจะออกมาเป็นอย่างไร แต่สิ่งหนึ่งที่คุณสามารถรู้ได้อย่างแน่นอนในตอนนี้อยู่ คือ ไม่ว่าคุณจะใหญ่หรือเล็ก ไม่ว่าจะรวยหรือมีตำหนิ คุณจะต้องปล่อยทั้งหมดไว้ให้เป็นของคนสัคน และซาโลมอนคร่ำครวญว่า ใครจะรู้ว่าคน ๆ นั้นที่ได้เป็นเจ้าของการงานทั้งหมดของเราจะทำอะไรบ้างกับการงานของเรา

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเศร้า

เราไม่มีทางรู้ได้เลยว่าเขาจะสานต่อหรือเก็บเข้าลิ้นชักไป จะทำให้มันดีขึ้นหรือทำลายมันเสีย แต่ไม่ว่าจะทางใดทั้งหมดล้วนแล้วแต่ขึ้นอยู่กับคนนั้น สักวันหนึ่ง ภารกิจที่ยากลำบากทั้งหมดของเราก็จะคงอยู่หรือถูกลบออกไปก็ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของคนอื่น เหตุผลที่ดีข้อที่ 2 ที่จะเกลียดชีวิต คือ ความตายจะส่งมอบงานทั้งหมดของคุณให้กับคนอื่น (และใครเลยจะรู้ว่าเขาคนนั้นจะมีคุณสมบัติที่จะดูแลมันหรือไม่)

งานใดที่คุณรู้สึกพึงพอใจกับความสำเร็จที่ได้มา

ความเป็นจริงของความตายเปลี่ยนมุมมองของคุณเกี่ยวกับความสำเร็จในชีวิตอย่างไร

คำทำนายของกษัตริย์ซาโลมอนเกี่ยวกับความตายเป็นจริงหลังจากที่พระองค์สิ้นพระชนม์ไม่ถึง 5 นาที ซาโลมอนได้ทิ้งอาณาจักรอันสงบสุขพร้อมความมั่งคั่งและสง่าราศีทั้งหมดไว้กับเรโหโบอัมราชโอรสของพระองค์ คุณจำเรื่องราวนี้ได้ไหมที่เรโหโบอัมได้ปรึกษากับบรรดาผู้อาวุโสผู้ได้ปรนนิบัติซาโลมอน และเรโหโบอัมก็ได้ทรงปฏิเสธคำแนะนำที่บรรดาผู้อาวุโสถวายนั้น และไปปรึกษากับคนรุ่น “ใหม่” ที่เติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์นั้นทันที แต่คนหนุ่มเหล่านั้นให้คำแนะนำที่ไม่ดี คุณอาจจะพูดว่า “เรโหโบอัม” ทำให้อาณาจักรทั้งหมดตกวันเผ่ายูดาสห์และเผ่าเบนยามิน ถูกพรากจากลูกหลานของซาโลมอนไปตลอดกาล โอ้ และตามที่พระเจ้าตรัสสั่งทั้งสองเผ่าผ่านทางผู้เผยพระวจนะเซไมยาห์ว่า “พวกเจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบ.... เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา” (1 พงศกษัตริย์ 12:24) จำได้ไหมว่าเราเคยได้ยินสิ่งนี้จากที่ไหนมาก่อน

เรียนรู้ที่จะเกลียด . . ด้วยเหตุผลที่ถูกต้อง

เพราะความตายอาจจะเป็นทางออก เราจึงมักจะแสวงหาเป็นว่ามันไม่เกี่ยวอะไรกับการงานของเราในตอนนี้อย่างไรก็ตาม เราคิดว่าเราสามารถหลีกเลี่ยงความตายได้ – เพราะเรารู้ว่าเราทำไม่ได้ – แต่เราคิดว่าเราสามารถหลีกเลี่ยงสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับความตายได้เป็นเวลานานพอสมควร ในตอนนี้มันยังเร็วเกินไปที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความจริงนี้ เราไม่อยากคิดถึงมัน แต่จะเกิดอะไรขึ้นหากเราไม่เผชิญหน้ากับความตายตามความเป็นจริง ศิษยาภิบาลผู้ชาญฉลาดคนหนึ่งให้คำตอบว่า “ผู้คนสร้างความคาดหวังที่น่าหลงใหลโดยการเพิกเฉยหรือการมองข้ามความตาย”¹

หากคุณด้อยค่าความตาย คุณจะพยายามเพิ่มคะแนนความสุขด้วยการเป็นคนที่น่าสนใจกว่า ตลกกว่า รวยกว่า หรือสวยกว่าผู้หญิงคนอื่น หากคุณเพิกเฉยต่อความตาย อัตลักษณ์หรือตัวตนของคุณจะ

ชีวิตคือสิ่งที่น่าเศร้า

ขึ้นอยู่กับการทำงาน หรืองานรับใช้ หรือในลูก ๆ ของคุณ แต่ความตาย เป็นสิ่งที่ไม่มีใครสามารถเอาชนะได้ภายใต้ดวงอาทิตย์ และไม่มีใครสักคนที่เป็นที่จดจำ เราแค่มารับหน้าที่เพียงชั่วคราวเพื่อรอให้คนอื่นมารับช่วงต่อจากเราเท่านั้น ซาโลมอนกล่าวว่าวิธีเดียวที่เราจะไม่กอด การไขว่คว้าสิ่งที่ต้องการและความสุขในชีวิตไว้จนแน่นอีกต่อไป คือ การจ้องหน้ากับความตาย

เช่นเดียวกับซาโลมอน เราต้องเกลียดชีวิต เราต้องเกลียดเงื่อนไขของมันและกลัวจุดจบของมัน เราไม่สามารถควบคุมหรือเข้าใจอะไรได้ การงานของเราล้วนเหน็ดเหนื่อยและไร้ความหมาย มันไม่มีอะไรนอกจาก สลละวนอยู่กับการกิจที่ยากลำบาก และในท้ายที่สุดเราทุกคนก็ต้องตาย

อัตลักษณ์หรือตัวตนของเราอยู่ในอะไร

ความเป็นจริงของความตายเปิดเผย “ความคาดหวังที่น่า หลงใหล” ในชีวิตของคุณอย่างไร

ยิ่งเราพิจารณาเงื่อนไขที่โหดร้ายเหล่านี้มากเท่าใด เราจะต้องรู้สึกเกลียดชังมันในแบบที่พอพระทัยพระเจ้ามากขึ้นเท่านั้น ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นเต็มไปด้วยความน่าเกลียดชัง ไม่น่าแปลกใจเลยที่ซาโลมอนรำพึงว่า “เพราะสารพัดก้อนิจึงคือ กินลมกินแล้ง” (ปญจ. 2:17) เราอาจจะพยายามกลั่นหายใจหรือปิดประตูหน้าต่างและลือครว้ให้แน่นหนา

เหตุใดซาโลมอนจึงพาเราเดินผ่านความน่าหดหู่และน่าเบื่อหน่ายของชีวิตเช่นนี้ เหตุใดจึงนำเราไปสู่สิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นความสิ้นหวังที่ไม่มีทางออก จากมุมมองของพันธสัญญาใหม่ เราสามารถเข้าใจความสำคัญของคำพูดของซาโลมอนได้ดีขึ้น พระเยซูบอกเราในพระกิตติคุณว่า ก่อนที่เราจะสามารถมีชีวิตอย่างแท้จริงได้ เราต้องรู้สึกสิ้นหวังกับชีวิตก่อน (ซึ่งมักจบลงด้วยความตายเสมอ) เพราะเมื่อเราเสียชีวิตเท่านั้นเราจึงจะพบกับสิ่งนั้นได้ และเมื่อเราเกลียดมันเท่านั้นที่เราจะได้รักษามันไว้ชั่วนิรันดร์ (มธ. 16:25; ยอห์น 12:25)

“ข้าแต่พระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ เมื่อพระองค์ทรงเตือนข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่เสมอด้วยพระวจนะของพระองค์ และทรงสอนข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยตัวอย่างมากมายว่า ไม่มีอะไรถาวรในโลกใบนี้ สิ่งที่ดีเหมือนมันคงที่สุดมักจะสั่นคลอนพังทลายลงและอันตรธานหายไป แต่โดยลมหายใจของพระองค์ พระองค์ทรงเขย่าสิ่งที่มนุษย์ไว้วางใจ – โอ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยอมอยู่ใต้อำนาจของพระองค์และถ่อมใจลงจริง ๆ ขอทรงช่วยให้ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่พึ่งอาศัยสิ่งของที่อยู่ในโลกนี้ แต่ของทรงโปรดยกจิตใจและความคิดของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสู่สวรรค์และให้ความหวังของพวกข้าพระองค์ตั้งมั่นคงอยู่ที่นั่นเสมอ และขอให้ความนึกคิดทั้งหมดของข้าพระองค์ทั้งหลายคงอยู่ที่นี่ไปจนชั่ววินิจนทร์ เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายผ่านวิถีของโลกนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกรวมเข้าในอาณาจักรซึ่งเราได้รับมาเพราะพระโลหิตของพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ อาเมน”²

จอห์น คาลวิน (John Calvin)

สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับชื่นชมผล
จากการตรากตรำของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าเป็นมาจาก
พระหัตถ์ของพระเจ้า ด้วยถ้าไม่อาศัยพระองค์ แล้วใครจะกิน
ได้เล่า? หรือใครจะชื่นบานได้? พระว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา
ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์พอพระทัย แต่ส่วน
คนบาปพระองค์ประทานภารกิจที่ต้องเก็บเกี่ยวและสะสม
เพื่อให้แก่ผู้ที่พระเจ้าพอพระทัย

ปัญญาจารย์ 2:24-26

ชีวิตคือสิ่งที่น่าชื่นบาน

เมื่อลูกสาวทั้งสามของแคโรลีนยังเล็ก แคโรลีนพาพวกเขาขึ้นรถไฟไปฟลอริดาเพื่อไปเยี่ยมปู่ย่าตายาย ซีเจ สามีของเธอไปส่งเธอและลูก ๆ ที่สถานีรถไฟในตอนเย็น แต่ซีเจไม่ได้เดินทางไปด้วยเนื่องจากงานรัดตัว ลูกสาวเริ่มร้องไห้เพราะคิดถึงพ่อ ส่วนแคโรลีนก็เจ็บคอและมีไข้ แคโรลีนรู้สึกหวาดหวั่นตลอดทั้ง 27 ชั่วโมงที่อยู่บนรถไฟ รวมไปถึงการดูแลลูก ๆ โดยปราศจากสามีตลอด 1 สัปดาห์เต็ม ที่สถานีรถไฟซาราโซต้า แม่ของแคโรลีนเป็นคนมารับพวกเขา และขณะที่แม่ของแคโรลีนกำลังขับรถกลับบ้าน พวกเขาสังเกตเห็นชายคนหนึ่งกำลังโบกรถอยู่ข้างถนน และผู้ชายคนนั้นคือซีเจนั่นเอง! เขาขึ้นเครื่องบินเพื่อมาพบกับภรรยาและลูกสาวและพักอยู่หนึ่งสัปดาห์ กลายเป็นว่าเรื่องทั้งหมดเป็นเรื่องที่น่าประหลาดใจมาโดยตลอด

เมื่อโลกที่น่าหดหู่ใจไม่ได้เป็นอย่างที่คิด

ในปัญญาจารย์ ดูเหมือนว่าซาโลมอนจะพาเราขึ้นรถไฟไปยังโลกที่น่าหดหู่ใจ ซาโลมอนมาส่งเราที่สถานีชีวิตแล้วกล่าวอำลาด้วยคำกล่าวที่

แสนเศร้าว่า “ทั้งชีวิตของคุณก็เหมือนลมหายใจอ่อน ๆ ในเช้าที่หนาวเหน็บ คุณไม่สามารถยึดหรือจัดการหรือควบคุมมันได้ คุณไม่สามารถเอาอะไรออกมาได้ และในไม่ช้า คุณจะตายและจะถูกลืม เป็นภารกิจที่ยากลำบาก โอ้ แต่ขอให้เที่ยวให้สนุกนะ!” **ขอบคุณมากนะชาโลมอน** จากนั้นเมื่อสิ่งต่าง ๆ ดูมืดมัวกว่าความที่มีดมของนวนิยายของดิกคินส์ (Dickens) เราเห็นชาโลมอนรอนแรมมาอยู่ข้างถนนด้วยรอยยิ้มกว้าง

ชาโลมอนทำให้เราประหลาดใจได้อย่างน่าเหลือเชื่อ ปรากฏว่าชาโลมอนได้จัดฉากไว้เพื่อความชื่นชมยินดีมาโดยตลอด แต่ก่อนที่จะเข้าใจอย่างถูกต้องชาโลมอนต้องลบความคิดผิด ๆ ของเราเกี่ยวกับวิหิงหาความสุขในชีวิตนี้ของเราเสียก่อน ชาโลมอนต้องการให้เราเห็นความสิ้นหวังของการได้รับความอึดอัดใจหรือความสำคัญภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อนเพื่อเราจะพร้อมที่จะได้ยินความลับของความสุขชื่นชมยินดีที่แท้จริง คือ “สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับชื่นชมผลจากการตรากตรำของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ด้วยถ้าไม่อาศัยพระองค์ แล้วใครจะกินได้เล่า หรือใครจะชื่นบานได้” (ปญจ. 2:24-25) ตรงนี้ชาโลมอนไม่ได้เสนอรางวัลปลอบใจให้กับเรา การพบความสุขชื่นบานจากกินและดื่มและการตรากตรำไม่ได้เป็นการพยายามกอบโกยความสุขให้มากที่สุดจากสถานการณ์ที่เลวร้าย แต่มันคือทางเดียวที่จะมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง ไม่มี “อะไรดีกว่า”! หรือเพื่อให้ตรงกับความกระตือรือร้นของชาโลมอนมากที่สุดจึงควรกล่าวว่า “ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้ว!”

ของขวัญที่แสนธรรมดา:

ไขดาว ผ้าที่พับเรียบร้อยและมากกว่านั้นอีกมาก

แต่สิ่งที่ชาโลมอนถือว่า “ดีที่สุดเท่าที่เคยมีมา!” ได้ทำให้เราประหลาดใจด้วย เมื่อพูดถึงการไขดาวเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งที่

ชีวิตคือสิ่งที่น่าชื่นบาน

ต้องมี หรือประสบการณ์ที่ยิ่งใหญ่ หรือความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ ซาโลมอน
ดูแลคนสิ่งเหล่านี้มากที่สุด เพราะสิ่งเหล่านี้จะให้คุณได้เพียงแค่ความ
โศกเศร้า วิตกกังวล และคำคืนที่นอนไม่หลับ (ปัญญา. 2:23) ในทาง
กลับกัน ความชื่นบานที่น่าชื่นชมยินดีที่สุดในชีวิตซึ่งสิ่งที่จะให้ความสุข
และความอิ่มเอมใจที่ยั่งยืน คือ ของขวัญธรรมดา ๆ ที่เรียบง่ายจาก
พระเจ้า เช่น อาหาร เครื่องดื่ม และการงาน

หากเราพูดกันตามตรงแล้ว เราก็มักจะหาความชื่นบานจากการกิน
การดื่มและการทำงานเสมอไม่ใช่หรือ อันที่จริงแล้วการทำงานอาจจะ
เป็น**สิ่งสุดท้าย**ที่เราทำเพื่อหาความชื่นบาน อาจจะเพราะมันน่าเบื่อ
และต้องเสียภาษี หรือไม่ก็อาจจะเป็นเพราะต้องทำให้มีเงินจ่ายค่า
ใช้จ่ายเท่านั้น และในขณะที่เราเบื่อกับการกินและการดื่ม บ่อยครั้งที่
ที่มันเป็นเหมือนเชื้อเพลิงที่ช่วยให้เราไปต่อได้ แต่ถ้าเราได้เห็นในสิ่งที่
ซาโลมอนเห็นล่ะ สิ่งที่แสนจะธรรมดาในชีวิตมักจะกลายเป็นสิ่งที่ดีที่สุด

นอกจากนี้ ขอให้สังเกตว่าสิ่งเหล่านี้เป็นของขวัญที่แสนจะธรรมดา
สำหรับคนธรรมดาทั่ว ๆ ไปด้วย การงาน อาหารและเครื่องดื่มเป็น
พระพรขั้นพื้นฐานของชีวิต พวกเราส่วนใหญ่มีงานที่ต้องล้าง มีบ้านที่
ต้องทำความสะอาด มีคนที่ต้องดูแลและมีหน้าที่การงานที่ต้องทำ เรา
กินอาหารเช้า กลางวัน และเย็น พักดื่มกาแฟยามบ่าย และกินอาหารว่าง
ตอนเที่ยงคืน และเรามีสิ่งเหล่านี้เกือบตลอดเวลา อาหารและเครื่องดื่ม
และการงานไม่ใช่เหตุการณ์สำคัญ สิ่งเหล่านี้เป็นพระพรให้เรา มีความ
ชื่นบานได้ตลอดทั้งวันและทุกวัน สิ่งเหล่านี้อยู่ตรงหน้าของเราซึ่งเรา
สามารถหาความเบื่อกับมันได้ตลอดเวลาไม่ใช่เพียงแค่นาน ๆ ครั้ง มากกว่า
ที่จะทำงานและรอคอยจุดสูงสุดของชีวิตที่มีไม่มากและมักจะแสนสั้น
(และมักจะทำให้เราผิดหวังที่เมื่อได้มาแล้วแต่เรากลับไม่ได้รู้สึกชื่นชม
ยินดีอย่างที่หวังไว้) ซาโลมอนกระตุ้นให้เราพบความชื่นบานจากการงาน
ที่เกิดผลและอาหารในแต่ละวัน “ขอประทานอาหารประจำวันแก่พวก

ข้าพระองค์ในวันนี้” ดังที่พระเยซูบอกให้เราอธิษฐาน (มธ. 6:11) แล้วรับจากพระหัตถ์ของพระเจ้าด้วยความชื่นชมยินดี

เช้าวันนี้แคโรลีนเบิกบานกับอาหารเช้า คือ กาแฟดำและไข่ดาวกับชีส จากนั้นเธอก็สังเกตเห็นหลานชายมองไข่ดาวของเธอ แคโรลีนจึงถามหลานว่าเขายากได้ไข่ดาวไหม หลานชายจึงตอบว่า “สองใบครับ!” พร้อมกับรอยยิ้มและกล่าวขอบคุณจากใจจริง เขาบอกแม่ของเขาว่า “แม่-แม่ ไข่อร่อยมาก!” สิ่งนี้ทำให้ห้องครัวสลัว ๆ ในตอนเช้ามีดกกลับสว่างไสว ความชื่นบานที่มาจากการได้รับประทาน อาหารและได้แบ่งปันอาหารนั้นกับผู้อื่น ทั้งหมดที่เกิดขึ้นเป็นระยะเวลาเพียง 15 นาทีเท่านั้น คุณเห็นแล้วใช่ไหมว่า ความรื่นรมย์สามารถพบได้จากทุกที่และในทุกสิ่ง ไม่ว่าจะเป็นจากอาหารเช้าแสนอร่อย จากการล้างจาน จากการเก็บที่นอน จากการถูพื้น จากรายงานที่ต้องยื่นและจากการทำงานการเงิน ล้วนเป็นโอกาสในการรื่นรมย์และชื่นบาน แล้วสายลมสดชื่นที่พัดผ่านหน้าต่างในตอนเช้าเมื่อขับรถส่งลูกไปโรงเรียนล่ะ หรือความสุขที่ได้อ่านหนังสือเล่มโปรดของลูกให้เขาฟัง (ถึงแม้ว่าจะจะเป็นครั้งที่ร้อยก็ตาม) หรือการอธิษฐานให้ปัญหาของสามีคลี่คลายลง ในทั้งหมดนี้และอีกมากมาย ความชื่นบานสามารถพบได้ที่โต๊ะและในงานที่ตราครุฑของเรา ขอให้นั่งลงจิบชา นวดแป้งขนมปัง พับผ้า และชื่นบานไปกับสิ่งเหล่านั้น

การตราครุฑทำงานทั้งหมดของเราจะไม่ได้พาเราไปถึงไหน เราอาจจะมึนงง และอาจจะมึนงงกับคนที่เราสามารถพูดคุยได้ แต่ไม่มีอะไรสักอย่างเดียวที่เราทำนั้นเป็นสิ่งที่ใหม่หรือน่าจดจำ แต่น่าประหลาดใจทีเดียว เราต่างได้รับการมอบหมายให้ทำบางสิ่งบางอย่างในวันนี้ คือ จุดประสงค์และหน้าที่ ชีวิตเต็มไปด้วยภารกิจที่ยากลำบาก แต่เช้านี้เราเพลิดเพลินกับกาแฟสักถ้วยหรือแซนวิชในมือกลางวันหรือไม่ ช่างดีเสียนี้กระไร เราสามารถพบความชื่นบานได้ในทุกวันนี้ แม้ในโลกภายใต้ดวงอาทิตย์ที่ถูกลงเฝ้าเพราะความบาป

ชีวิตคือสิ่งที่น่าชื่นบาน

คุณจะเขียนประโยคนี้อต่อไปอย่างไร “ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้อีกแล้วที่คน ๆ หนึ่งจะ _____

”?

สิ่งที่คุณคิดว่า “ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้ว” ตรงกับแนวคิดของปัญญาจารย์เกี่ยวกับของขวัญที่ดีที่จะได้รับจากพระเจ้าหรือไม่

รับทุกสิ่งที่คุณไม่สามารถบรรลุได้

ประเด็นคือ เราไม่สามารถทำสิ่งต่าง ๆ ด้วยตัวเองเพื่อให้บรรลุถึงความชื่นบานได้ สิ่งที่เราทำได้มีเพียงแครับจากพระหัตถ์ของพระเจ้าเท่านั้น ดังที่ซาโลมอนอธิบายว่า “นี่แหละข้าพเจ้าเห็นด้วยว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า ด้วยถ้าไม่อาศัยพระองค์แล้วใครจะกินได้เล่า? หรือใครจะชื่นบานได้?” (ปญจ. 2:24-25) อาหารและเครื่องดื่มที่แสนอร่อยทั้งสิ้น และการทำงานที่ทำได้อย่างดีทุกงานที่ล้วนมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นเจ้ารวมไปถึงความชื่นบานในอาหาร เครื่องดื่ม และการทำงานนั้นก็เช่นกัน

คูลี คุณสามารถทำงานหนักเพื่อให้ได้มาซึ่งเงินทองมากมายและรับประทานอาหารในร้านอาหารราคาแพง แต่คุณไม่สามารถชื่นบานกับอาหารหรือเครื่องดื่มได้เว้นแต่พระเจ้าจะประทานให้คุณจากพระหัตถ์ของพระองค์ คุณอาจจะได้แต่งงานกับผู้ชายหน้าตาดี ได้อยู่ในบ้านที่หรูหราและมีลูก ๆ ที่น่ารัก แต่คุณไม่สามารถมีความสุขกับงานบ้านได้นอกจากพระเจ้าจะประทานความชื่นชมยินดีนั้นให้คุณ

เหตุผลที่คริสเตียนจำนวนมากไม่พบความชื่นบานในชีวิตก็คือ แทนที่เราจะเพียงแต่รับความชื่นบาน เรายังคงพยายามที่จะทำด้วยตัวเองเพื่อให้ได้ความชื่นบานนั้นมา เดเรก คิตเนอร์กล่าวไว้ว่า “สิ่งธรรมดา ๆ ในชีวิตคือสิ่งที่น่าพอใจและดีงาม สิ่งที่ยับยั้งความน่าพอใจและความดีคือความหิวกระหายของเราที่จะอยากมากกว่าที่มันจะให้ได้”¹ บ่อยครั้งที่เราทุ่มเทให้กับงานของเรา ไม่ใช่เพื่อที่จะรื่นรมย์ในการทำการงานที่พระเจ้าทรงเรียกให้เราทำนั้นสำเร็จ แต่เพราะเราหิวกระหายความอิมเมจและการเป็นคนสำคัญ การดูแลลูกกลายเป็นสิ่งที่เปิ่นเพียงแค่การทำให้เราดูดีเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น ๆ การเริ่มต้นธุรกิจขนาดเล็กกลายเป็นประเด็นเกี่ยวกับการสร้างชื่อเสียงให้กับตนเอง งานรับใช้กลายเป็นสิ่งที่ทำเพื่อสร้างความสำเร็จให้ตนเอง เพื่อให้ตนเองได้รับความสนใจหรือความเคารพหรือความชื่นชมจากคนอื่น ๆ แม้แต่อาหารและเครื่องดื่มก็กลายเป็นสิ่งที่นำมาหาประโยชน์ได้ คือ เพื่อเป็นพลังงานให้เราสามารถไขว่คว้าและไล่ตามเป้าหมายที่เห็นแก่ตัวของเราเองได้ แต่หากเราโหยหาเสียงปรบมือจากผู้อื่นผ่านการงานของเรา เราจะไม่มีวันอิมเมจ หากเรามัวสละเวลาอยู่กับการไล่ตามความสำเร็จ เราจะพลาดโอกาสในการชื่นบานไปกับอาหารมีคุณค่ากับครอบครัวหรือการผูกมิตรกับเพื่อนด้วยการทานอาหารด้วยกัน

ผู้ให้ที่ดีจะให้ของขวัญที่ดี

กลายเป็นว่าชีวิตไม่ได้เป็นอย่างที่เราคิดเลย ชีวิตไม่ใช่การไปให้ถึงฝัน หรือเติมเต็มศักยภาพของเรา หรือเป็นตัวเองในเวอร์ชันที่ดีที่สุด แต่ชีวิตคือการรับสิ่งที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้วว่าจะประทานสิ่งใดให้กับเราจากพระหัตถ์ของพระองค์ กล่าวโดยย่อ มนุษย์เราเป็นผู้รับไม่ใช่ผู้กระทำ ให้บรรลุผล พระเจ้าทรง**ประทาน**ภารกิจที่ยากลำบากให้มนุษย์ทำ เพื่อพวกเขาจะสาละวนกับสิ่งที่ทำ (ปญจ. 1:13) และตอนนั้นซาโลมอนบอกเราว่าพระเจ้าทรง**ประทาน**ความชื่นชมยินดีแก่เราด้วย “เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์พอพระทัย” (ปญจ. 2:26) พระเจ้าทรงประทานภารกิจที่ยากลำบากและพระองค์ประทานความยินดี และในขณะที่ภารกิจที่ยากลำบากนั้นมีไว้สำหรับทุกคน แต่การค้นพบความชื่นชมยินดีนั้นสงวนไว้สำหรับ “คนที่พระองค์พอพระทัย” เท่านั้น มีเพียงคนเหล่านั้นที่อยู่ในพระคริสต์ (ผู้ที่พระบิดาทรง “พอพระทัย”) เท่านั้นที่จะได้รับความชื่นชมยินดีท่ามกลางงานที่ถูกแส้งสาป (มธ. 3:17)

พระเจ้าผู้ประทานทรงปรากฏในตอนท้ายของปัญญาจารย์บทที่ 2 ในทุก ๆ มื้อที่มีอาหารและเครื่องดื่มแสนอร่อยทุกมื้อ ทุกหน้าที่การงานที่ช่วยให้รู้สึกสดชื่น ความชื่นบานทั้งหมดของเราในสิ่งเหล่านี้ล้วนมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นบุคคลและทรงมีพระทัยกว้างขวางและเมตตาเสมอ แต่เราเป็นใครกันที่จะรับสิ่งดีทั้งปวงจากพระเจ้าผู้ประทาน เราไม่สมควรได้รับอะไรจากพระเจ้านอกจากภารกิจที่ยากลำบาก พวกเราทุกคนเป็นคนบาปที่กบฏต่อพระเจ้า เราถกฉวยเอาของประทานอันดีของพระเจ้าอย่างเห็นแก่ตัวเพื่อประโยชน์ของเราเท่านั้น แต่พระเจ้าผู้ทรงเมตตาของเราได้ทรงประทานของขวัญที่พิเศษที่สุดแก่เรา คือ “เพราะพระเจ้าทรงรักโลกจนได้**ประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์** เพื่อทุกคนที่วางใจในพระบุตรจะไม่พินาศแต่มี

ชีวิตคือสิ่งที่น่าชื่นบาน

ชีวิตนิรันดร์” (ยอห์น 3:16) พระบิดาในสวรรค์ของเราประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ คือ พระเยซูคริสต์ โดยผ่านชีวิตที่ปราศจากบาป การสิ้นพระชนม์ และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระคริสต์ เราสามารถรับและชื่นบานกับของขวัญอันดีจากพระเจ้า แท้จริงแล้ว “พระองค์มาเพื่อให้พระพรของพระองค์หลั่งไหลมาถึงเราครอบคลุมทุกพื้นที่ที่คำแห่งสาปไปถึง”²

ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่างนั้นมาจากเบื้องบน คือ มาจากพระเจ้าผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1:17)

จงเขียนของประทานที่ดีและเลิศที่พระบิดาทรงประทานให้กับคุณในสัปดาห์นี้ และขอบพระคุณพระองค์สำหรับสิ่งเหล่านั้น

- _____
- _____
- _____
- _____
- _____

มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวาระสำหรับเรื่องราวทุกอย่าง
ภายใต้ฟ้าสวรรค์

มีวาระให้กำเนิด และวาระตาย
มีวาระเพาะปลูก และวาระถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง มีวาระฆ่า
และวาระรักษาให้หาย
มีวาระรื้อทำลายลง และวาระก่อสร้างขึ้น มีวาระร้องไห้
และวาระหัวเราะ
มีวาระไวทุกข์ และวาระเต้นรำ
มีวาระโยนหินทิ้ง และวาระเก็บรวบรวมหิน
มีวาระสวมกอด และวาระงดเว้นการสวมกอด
มีวาระแสวงหา และวาระทำลาย
มีวาระเก็บรักษาไว้ และวาระโยนทิ้งไป
มีวาระฉีกขาด และวาระเย็บ มีวาระฉีกขาด
และวาระเย็บ
มีวาระนั่งเงียบ และวาระพูด มีวาระรัก
และวาระเกลียด
มีวาระสงคราม และวาระสันติ

คนงานได้ผลประโยชน์อะไรจากการตรากตรำของเขา
ข้าพเจ้าเห็นภารกิจซึ่งพระเจ้าประทานให้มนุษย์ ก็เพื่อให้
พวกเขาสาละวนอยู่กับการกิจนั้น พระองค์ทรงกระทำให้
สรรพสิ่งงดงามตามวาระของมัน

ปัญญาจารย์ 3:1-11

ชีวิตคือสิ่งที่จะมา ตามวาระที่เหมาะสม

ดังเช่นแต่ละฤดูกาลที่พัดผ่านเข้ามา ภูมิทัศน์ได้ถูกแต่งแต้มด้วยสีสันท่าง ๆ อุณหภูมิได้เปลี่ยนแปลงไปตามฤดูกาล ทั้งหมดทั้งมวลล้วนสลับสับเปลี่ยนไปตามวาระ ดังนั้น ฤดูกาลแห่งชีวิตของเราจึงมาและไปเช่นเดียวกัน เป็นการแต่งแต้มสีสันทและเปลี่ยนแปลงภูมิทัศน์ของบ้าน หน้าทีการงาน อารมณ์และความสัมพันธ์ของเรา เราไม่สามารถควบคุมฤดูกาลต่าง ๆ ของปีได้ เราไม่สามารถบอกฤดูร้อนให้ “เริ่มต้นตามวันและเวลาที่เราสะดวก” หรือให้ฤดูหนาวแจ้งเราก่อนล่วงหน้า 2 สัปดาห์ ดังนั้น เราจึงต้องปรับตัวและวางแผนชีวิตของเราตามรูปแบบที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา หากเราไม่สามารถควบคุมฤดูกาลได้ฉันใด เราก็ก็น่าจะไม่สามารถควบคุมฤดูกาลและเวลาในชีวิตของเราได้ฉันนั้น มันอาจจะคืบคลานเข้ามาหาเราอย่างช้า ๆ หรือจากไปอย่างรวดเร็ว แต่ไม่ว่าจะอย่างไรทั้งหมดก็ล้วนอยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา ช่วงเวลาแห่งชีวิตของเราทั้งสิ้น—ไม่มีใครกำหนดได้—คือสิ่งที่บทกวีของชาโลมอนที่โด่งดังที่สุดเป็นอันดับ 2 กล่าวถึง (ปญจ. 3:1-8)

เดินรำด้วยจังหวะเพลงของคนอื่น

หลายคนมองบทกวีบทนี้แบบเดียวกับที่พวกเขา มองชีวิตผ่านตัวกรองที่พวกเขาเป็นคนที่กำหนดขึ้นเอง พวกเขาคิดว่าปัญญาจารย์ 3:1-8 คือตัวเลือกมากมายที่พวกเขาสามารถเลือกวาระและฤดูกาลได้ หากเป็นเช่นนั้นจริง จะมีใครในพวกเราที่เลือก “วาระร้องไห้” “วาระสูญเสีย” หรือ “วาระสงคราม” (ข้อ 4, 6, 8) ประเด็นของบทกวีของชาโลมอน คือ เราไม่ได้เลือกช่วงเวลา แต่ช่วงเวลาได้ถูกเลือกไว้ให้กับเราแล้วต่างหาก เราไม่ได้เป็นผู้กำหนดฤดูกาลแห่งชีวิตของเราเอง ทั้งหมดได้ถูกกำหนดเอาไว้แล้ว ไม่ว่าจะเป็นจุดเริ่มต้น ระยะเวลา และจุดสิ้นสุด มันมีวาระสำหรับทุกสิ่งแต่วาระนั้นไม่ได้มีไว้เพื่อให้เราเลือก เราไม่ได้เลือกวันเกิดของเรา และเราจะไม่กำหนดวันตายของเรา เราไม่สามารถกำหนดการเดินทางของชีวิตหรือเลือกจุดที่เราจะหยุดระหว่างทางได้ดังที่เดเรก คิตเนอร์ได้สรุปไว้ว่า “เราเดินรำไปกับจังหวะ ๆ หนึ่ง หรืออาจจะหลาย ๆ จังหวะ แต่ทั้งหมดล้วนไม่ใช่จังหวะที่เรากำหนดขึ้นมาเอง”¹ ความจริงอีกประการหนึ่งที่รับได้ยากพอ ๆ กับที่เราจะรับความจริงข้างต้นคือ ไม่มีสิ่งใดในชีวิตถูกกำหนดด้วยตัวมันเอง

“พระเจ้าไม่เพียงแต่ปกครองโลกและปกครองทุกสิ่งโดยทั่วไปโดยแผนการของพระองค์เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงเข้าถึงทุกรายละเอียด ไม่เพียงแต่สั่งการกิจการอันยิ่งใหญ่ของอาณาจักรต่าง ๆ เท่านั้น แต่ยังเข้าถึงครอบครัวของมนุษย์ทุกคน ทรงเข้าถึงทุกคนในครอบครัว เข้าถึงทุกสภาวะ แท้ที่จริงแล้วทรงเข้าถึงทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับคุณในทุกเรื่อง ในการจัดเตรียมของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะไม่มีผมสักเส้นเดียวที่ร่วงหล่นจากศีรษะของคุณ หรือไม่มีแม้แต่กระดูกจากสักตัวที่จะ

ตกลงพื้น ไม่มีสิ่งใดเกิดขึ้นกับเรา ไม่ว่าดีหรือร้าย แต่มีการจัดเตรียมไว้แล้วในสิ่งนั้น ๆ ของผู้ที่ทรงดำรงอยู่เป็นผู้แรก และเป็นนิรันดร์ และในนั้นก็คือความไม่มีที่สิ้นสุดของพระเจ้าที่ไปถึงสิ่งเล็กน้อยที่สุด ถึงตัวหนอนที่เล็กที่สุดที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของคุณ”² เยเรมีย์ เบอร์โรห์ (JEREMIAH BURROUGHS)

กฎแห่งโชคชะตาของชาโลมอนอยู่ใต้พรมของข้อ 9 และ 10 “คนงานได้ผลประโยชน์อะไรจากการตรากตรำของเขา ข้าพเจ้าเห็นการกิจซึ่งพระเจ้าประทานให้มนุษย์ ก็เพื่อให้พวกเขาสาละวนอยู่กับการกิจนั้น” (ปญจ. 3:9-10) นี่เป็นอีกครั้งที่ “พระเจ้าประทาน” วาระทั้งสิ้นไม่ว่าจะมีชีวิตหรือเสียชีวิต จะร้องไห้หรือหัวเราะ จะมีสงครามหรือมีสันติภาพ จะถอนหรือจะปลูก นี่เป็นการกิจทั้งหมดที่พระเจ้าประทานมาให้เราสาละวนอยู่กับมัน และทุกฤดูกาลไม่ว่าจะนานหรือสั้น จะดีหรือร้าย ทั้งสิ้นล้วนอยู่ภายใต้การควบคุมของพระองค์

พระเจ้าผู้อยู่เบื้องหลังความสัมพันธ์

เข้ามาดูให้ใกล้สักนิดและคุณ将会เห็นว่าวีนี่เกี่ยวข้องกับผู้คนมากมาย เช่นเดียวกับชีวิตของเรา เวลาและฤดูกาลมักถูกกำหนดให้เคลื่อนไหว ถูกขัดจังหวะ หรือแม้แต่ถูกเปลี่ยนทิศทางโดยความสัมพันธ์ของเรา แม้ว่าเราจะพยายามจัดการหรือโน้มน้าวผู้อื่นอย่างสุดความสามารถก็ตาม เราใช้เวลาส่วนใหญ่ในชีวิตเพื่อตอบสนองต่อคำพูด การกระทำ และความต้องการของคนรอบข้าง เรานั่งเงียบ ๆ ข้างเพื่อนผู้โศกเศร้า และพูดความจริงที่รับได้ยากจากคริสเตียนผู้ตื้อรั้น เราหัวเราะเด็กน้อยที่ซุกซน และร้องไห้กับวัยรุ่นที่หงุดหงิดง่าย เราชักความชอบธรรม และ

เราเกลียดความบาป ฤดูกาลต่าง ๆ ในชีวิตของเราได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในความสัมพันธ์ของเรา ดังที่ผู้เขียนคนหนึ่งบรรยายไว้อย่างเจ็บปวดว่า “เราเดินร่ำไถ่ในงานแต่งงาน และเราคร่ำครวญถึงการสูญเสียคนที่เราเดินร่ำไถ่ด้วย เราหัวเราะด้วยกัน และเราร้องไห้กับสิ่งที่คนที่เราเคยหัวเราะด้วยทำให้เรา”³ แต่ไม่ว่าชีวิตของเราจะดูเหมือนถูกกำหนดโดยสิ่งที่คนอื่นทำกับเรามากเพียงใด พระเจ้าเท่านั้นที่ทรงอยู่เบื้องหลังและกระทำทุกสิ่ง

พระเจ้าเป็นผู้ที่ประทานทุกสิ่งเกี่ยวกับผู้คนให้เราสละวน พระเจ้าทรงเป็นผู้กำกับเวทีเพียงแต่ผู้เดียวที่จัดการทุกช่วงเวลาและฤดูกาลในความสัมพันธ์ทั้งหมดในชีวิตของเรา ดังที่โยนาธาน เอ็ดเวิร์ด (Jonathan Edwards) ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า “ความจริงแล้ว พระหัตถ์ของพระเจ้าทรงเป็นห่วงเป็นใยอย่างยิ่งในทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเรามากกว่าการปฏิบัติของมนุษย์คืออะไร สิ่งนี้ควรทำให้เราไม่ควรคิดว่าสิ่งต่าง ๆ มาจากมนุษย์ แต่ให้เคารพสิ่งเหล่านั้นเพราะเป็นสิ่งที่มาจากพระเจ้า”⁴ พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่งที่ผู้คนพยายามควบคุม ไม่ว่าจะเป็นสงครามครั้งใหญ่หรือความขัดแย้งส่วนบุคคล ถูกเจ้านายไล่ออกโดยไม่ตั้งใจหรือตั้งใจก็ตาม ความห่วงใยของเพื่อนหรือความไร้ความปรานีของคนแปลกหน้า เราไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมของผู้อื่น ไม่ว่าสถานการณ์จะดูเหมือนว่าจะมาจากมนุษย์มากสักเพียงใดก็ตาม ก็ยังมี “การจัดเตรียม..ในสิ่งนั้น”⁵ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังทุกสิ่ง

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับเราโดยมากมาจากพระเจ้า และทุกสิ่งที่เกิดขึ้นกับคนที่เรารักก็มาจากพระองค์เช่นกัน ในวันเดียวกันของสัปดาห์นี้ สมาชิกในครอบครัวของเราคนหนึ่งตกงานเนื่องจากการเลิกจ้างในขณะที่อีกคนหนึ่งได้รับการเลื่อนตำแหน่ง โปรดย้ำไว้เสมอว่าพระหัตถ์ของพระเจ้าเป็นห่วงเราอย่างมากใน “วาระแสวงหาและวาระทำลาย” มากกว่าหัวหน้งานหรือเพื่อนร่วมงาน มากกว่าครูหรือเพื่อนร่วมชั้น คนใดที่เป็นห่วงเรา พระเจ้าสามารถปกป้องเราจากความกลัวและทำให้

ชีวิตคือสิ่งที่จะมาตามวาระที่เหมาะสม

เรามีความหวังขณะที่เรารอให้พระเจ้าทรงสำแดงพระประสงค์ที่ดีของพระองค์กับคนที่เรารัก

ทุกสิ่งสับสนแต่สวยงาม

บทกวีของชาโลมอนนำเสนอความซับซ้อนและความยุ่งเหยิงในชีวิต และในความสัมพันธ์ รวมถึงการพลิกผันและการกลับคืน ความโศกเศร้า และความรื่นเริง ทั้งหมดนี้ถักทอเข้าด้วยกันเพื่อสร้างแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า พระองค์อยู่เหนือดวงอาทิตย์ ประสานชีวิตของทุกคนที่อยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ในทุกช่วงเวลาและในทุกสภาวะอารมณ์ ช่วงเวลาที่ไม่ราบรื่นและฤดูกาลที่สุขกมลกลายเป็นรูปแบบที่สมบูรณ์แบบที่มีเพียงพระองค์เท่านั้นที่มองเห็น เมื่อเราพยายามทำความเข้าใจกับเรื่องทั้งหมด เราก็ได้แต่เหล่มองสิ่งที่ดูเหมือนจะเป็นเส้นด้ายที่พันกันยุ่งเหยิง ซึ่งเราไม่สามารถเข้าใจได้ แต่ถึงกระนั้นแต่ละเส้นได้ถูกถักทออย่างประณีตด้วยพระหัตถ์ของพระเจ้า พระองค์กำลังสร้างผลงานชิ้นเอกนี้จากเส้นแห่งชีวิตของผู้คนที่เคยมีชีวิตอยู่ และพระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งเพื่อพระประสงค์อันรุ่งโรจน์ของพระองค์

ในช่วงที่ผ่านมา มีสถานการณ์ใดที่เกิดขึ้นกับคุณที่ดูเหมือน
จะมาจากมือของมนุษย์?

ข้อเหล่านี้จากปัญญาจารย์และความเป็นจริงที่ว่าสิ่งเหล่านี้มาจาก
“พระหัตถ์ของพระเจ้า” ดังที่โยนาธาน เอ็ดเวิร์ดกล่าวไว้
ได้เปลี่ยนมุมมองของคุณอย่างไร

เราสามารถเห็นได้เพียงแค่ส่วนเล็ก ๆ ของสิ่งที่พระเจ้ากำลังทำ
ในชีวิตของเรา รูปแบบที่สมบูรณ์ถูกซ่อนไว้จากมุมมองของเรา แต่
พระธรรมตอนนี้ยังทำให้เราได้เห็นเงา ๆ ของสิ่งที่พระเจ้าทรงกระทำ
ที่เกินกว่าเราจะมองเห็นได้ นั่นคือ “พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่ง
งดงามตามวาระของมัน” (ปญจ. 3:11) ดังที่นักอรรถาธิบายท่านหนึ่ง
ได้เคยกล่าวไว้ว่า นี่คือ “ถ้อยแถลงที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเกี่ยวกับแผนการของ
พระเจ้าในพระคัมภีร์ทั้งเล่ม”⁶ นี่คือการมั่นใจและการปลอบโยนใจ
ที่รู้ว่า พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงควบคุมทุกสิ่งเท่านั้น แต่พระองค์ยังทรง
ควบคุมทุกสิ่งในลักษณะที่ทำให้มันสวยงามอีกด้วย!

สิ่งที่ดีไปกว่าคือ พระองค์ทรงทำให้มันสวยงามแล้ว สิ่งนั้นเสร็จสมบูรณ์
เรียบร้อยแล้ว ถูกกำหนดมาแล้วและตัดสินใจแล้ว เป็นสิ่งที่สำเร็จไปแล้ว
ในอำนาจแห่งการทรงครอบครองสูงสุดเหนือทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรง
สร้างของพระเจ้า วาระและฤดูกาลในชีวิตของเราได้ถูกทำให้สวยงาม

ก่อนที่จะถึงนั้นจะเกิดขึ้นเสียอีก สำหรับเรา ณ ตอนนี้สิ่งต่าง ๆ อาจดูน่าเกลียด บิดเบี้ยว สับสน และอาจจะถึงขนาดสิ้นหวัง แต่พระองค์ได้กำหนดผลลัพธ์ที่สวยงามไว้แล้ว ทุกเหตุการณ์ในชีวิตของเราไม่เพียงแต่ถูกควบคุมโดยพระเจ้าเท่านั้น แต่พระเจ้ายังทรงสร้างมันขึ้นมาด้วยพระประสงค์ ด้วยความแม่นยำ ด้วยพระคุณและด้วยสง่าราศี พระเจ้ามีเหตุผลสำหรับทุกฤดูกาลในชีวิตของเรา พระเจ้าไม่ได้ทำอะไรไร้สาระเหมือนเรา ในทุกความพ่ายแพ้ ทุกคำใส่ร้าย เพื่อนทุกคนที่ไม่มี ความเชื่อ ทุกการวินิจฉัยที่น่ากลัว ทุกความผิดพลาด ทุกความเสียใจจากการเป็นพ่อแม่ ทุกความสูญเสียและความขัดสนทางการเงิน ความอยุติธรรมทุกอย่างหรือแม้แต่ในข่าวร้ายทุกชิ้น พระองค์ทรงทำให้ทุกสิ่งให้อัจฉริยะตามตรรกะการตาในเวลาของพระองค์

เมื่อเราสูดอากาศที่สะอาดและบริสุทธิ์แห่งการจัดเตรียมของพระเจ้าที่แทรกซึมอยู่ในบทกวีนี้ จิตวิญญาณของเราจะสดชื่น เราไม่จำเป็นต้องพยายามค้นหาความหมายของชีวิตหรือรู้สึกกังวลเพราะเราไม่สามารถควบคุมบางสิ่งบางอย่างได้ เรามีอิสระที่จะรับและชื่นบาน เราทำงานและพักผ่อนได้ภายใต้ร่มเงาแห่งสิทธิอำนาจอันงดงามของพระเจ้าในการทรงครอบครองสูงสุดอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง พระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่ง เพราะฉะนั้น เราสามารถชื่นบานได้และดื่มเครื่องดื่มที่เราชื่นชอบสักแก้ว พระเจ้ากำลังทรงนำแผนการอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ให้สำเร็จ ดังนั้น ขอให้จัดการรายการสิ่งที่ต้องทำของคุณอย่างมีสันติสุข สิ่งที่เราโลมอดต้องการสำหรับเรานั้นมากกว่าเพียงแค่ที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลงและความท้าทายในชีวิต เราโลมอดต้องการให้เราใช้ชีวิตที่แท้จริง ในการดำเนินชีวิตในวิถีที่แท้จริงของชีวิต เราโลมอดบอกเราว่าคุณต้องวางใจอย่างแท้จริงในพระราชอำนาจของพระเจ้าผู้ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งที่พระองค์ทรงสร้าง

ใคร่ครวญถึงแผนการทรงไถ่อันทรงงามของพระเจ้าที่พระองค์ทรงให้เกิดขึ้นในเวลาที่เหมาะสม:

แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มา ประสูติจากสตรีเพศและทรงถือกำเนิดได้
ธรรมบัญญัติ (กท. 4:4)

ขณะที่เรายังอ่อนกำลัง พระคริสต์สิ้นพระชนม์เพื่อ
คนธรรมดาในเวลาที่เหมาะสม (รม. 5:6)

เพราะฉะนั้นพวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่า
องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเวลาไหน (มธ.
24:42)

พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งงดงามตามวาระของมัน
พระองค์ทรงบรรจุนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจมนุษย์ด้วย แต่มนุษย์
ยังค้นไม่พบว่า พระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่ปฐมกาล
จนกาลสุดท้าย....

ข้าพเจ้าทราบว่สารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่
เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะหักอะไร
ออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลาย
มีความยำเกรงเฉพาะพระพักตร์พระองค์

ปัญญาจารย์ 3:11, 14

ชีวิตคือสิ่งที่ ไม่สามารถเข้าใจได้

ทุก ๆ วัน คุณแม่คนหนึ่งจะต้องตอบคำถามหลายร้อยคำถามจากลูกวัยเตาะแตะของเธอ เพียงเพื่อจะได้รับคำตอบกลับมาว่า “แต่ ทำไมถึงเป็นแบบนี้ล่ะ” หากเจ้าตัวน้อยไม่ได้ถูกทำให้ไขว้เขวไปเสียก่อน เกมนี้ที่แสนสนุกสำหรับเจ้าตัวน้อยอาจจะดำเนินต่อไปอย่างไม่มีสิ้นสุด ในที่สุดก็กลายเป็นความเคยชินที่น่ารำคาญที่มักจะถามว่า “ทำไม” กับทุกสิ่ง แต่เรากลับไม่เคยชินกับ “ทำไม” ที่เราถาม หากมีอะไรเกิดขึ้น ความปรารถนาของเราที่จะรู้ว่า “ทำไม” จะยิ่งทวีความรุนแรงขึ้นเมื่อเราอายุมากขึ้น ทั้งผู้ใหญ่ที่โตพอจะเป็นแม่ได้หรือเด็กวัยเตาะแตะ เราทุกคนล้วนมีคำถามนี้ในใจของเรา

เป้าประสงค์นิรันดร์ของทุกสิ่งภายใต้ดวงอาทิตย์

ทำไมเราจึงถามว่า “ทำไม” ตลอดเวลา ซาโลมอนได้อธิบายไว้ว่า นั่นก็เป็นเพราะว่าพระเจ้าทรงใส่สิ่งหนึ่งในใจของมนุษย์ “พระองค์ทรงบรรจุนิรันดร์กาลไว้ในจิตใจมนุษย์ด้วย” (ปญจ. 3:11) คุณคงเห็นแล้วว่า ในฐานะมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายาของพระเจ้า เราตระหนักดี

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ว่าต้องมีบางสิ่งที่ใหญ่กว่าที่เราเข้าใจซึ่งสิ่งนั้นก็คือภาพรวมแห่งการทรง
ครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งที่ทรงสร้างของพระเจ้าที่พระองค์ทรง
ปกครองสูงสุดในทุกช่วงเวลาและทุกฤดูกาลแห่งชีวิต นั่นเป็นเพราะ
พระเจ้าทรงฝังนิรันดร์กาลไว้ในใจของเรา พระเจ้าทรงสร้างสิ่งสวยงาม
ได้จากอะไรก็ได้ และทุกสิ่งที่พระองค์ทรงทำ “ก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะหักอะไรออกเสียก็ไม่ได้” (3:14)
สิ่งนี้ต่างจากสิ่งที่เราทำซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำและต้องทำซ้ำ และสิ่งเหล่านั้น
เกือบจะอยู่ได้ไม่ถึงรุ่งสางด้วยซ้ำไป (แม้ ๆ ทั้งหลายคงเข้าใจดีใช้ไหม
ว่าเรากำลังพูดถึงอะไรกัน) ทุกสิ่งที่พระเจ้าทำล้วนเป็นบททดสอบ
ของเวลาและตลอดไปเป็นนิรันดร์ กล่าวอีกนัยหนึ่ง มีอะไรเกิดขึ้นภายใต้
ดวงอาทิตย์มากกว่าที่ตามองเห็น มีจุดประสงค์นิรันดร์สำหรับทุกสิ่ง
เพราะฉะนั้น โดยสัญชาตญาณเราจึงอยากรู้มากขึ้นเกี่ยวกับความหมาย
ของชีวิตและรู้ว่าสิ่งเหล่านั้นสอดคล้องประสานกันได้อย่างไร

แม้ว่าเราอาจจะสนุกกับการอ่านนิยายลึกลับ แต่สิ่งที่เรามักจะ
ไม่สนุกไปด้วยคือการมีเรื่องลึกลับที่ยังไม่ได้ไขในชีวิตของเรา
อะไรคือปริศนาที่ใหญ่ที่สุดในชีวิตของคุณ ณ เวลานี้

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

แต่มีบางสิ่งที่ซ่อนเร้นอยู่ พระเจ้าทรงกำหนดขอบเขตว่าเราจะเข้าใจพระประสงค์นิรันดร์ของพระองค์ได้มากน้อยเพียงใด เรา “ยังค้นไม่พบว่า พระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่ปฐมกาลจนกาลสุดท้าย” (ปญจ. 3:11) กล่าวอีกนัยหนึ่ง คำถามที่เราถามเสมอว่า “ทำไม” มักจะย้อนกลับมาโดยไม่มีคำตอบ เพราะคำถามเหล่านี้เกินขอบเขตความสามารถของเราที่จะเข้าใจพระประสงค์นิรันดร์ของพระเจ้าได้ ผลที่ได้คือสถานการณ์หลายอย่างในชีวิตของเรายังคงเป็นเรื่องลึกลับสำหรับเรา เรารู่ว่าสิ่งเหล่านี้มีความหมายและความสำคัญ แต่บ่อยครั้งเราไม่เข้าใจว่าสิ่งเหล่านี้เข้ากับแผนการที่ครอบคลุมทุกสิ่งของพระเจ้าได้อย่างไร เพราะพระเจ้าองค์เดียวกันนี้ผู้ซึ่งใส่ความเป็นนิรันดร์ไว้ในใจของเรา พระองค์ยังได้ทรงจำกัดความสามารถของเราที่จะรับทุกสิ่งตั้งแต่ต้นจนจบ พระเจ้าไม่เพียงแต่ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกช่วงเวลาและทุกฤดูกาลเท่านั้น (ปญจ. 3:1-8) แต่อำนาจอธิปไตยของพระองค์นั้นเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่อาจหยั่งรู้และไม่สามารถเข้าใจได้ (ปญจ. 3:11) ดังที่เจ. ไอ. แพกเกอร์ได้เขียนไว้ว่า พระเจ้า “ทรงซ่อนเร้นเกือบทุกอย่างที่เราควรจะรู้เกี่ยวกับพระประสงค์ซึ่งพระองค์ทรงกำลังทำกิจอยู่ . . . ในชีวิตของเราเอง”¹

เมื่อสิ่งที่ดีมีจุดจบที่เลวร้าย

ถึงแม้ว่านี่คือความจริง แต่พวกเราหลายคนยังคงใช้ชีวิตโดยคิดว่าคริสเตียนสามารถเข้าใจแผนการนิรันดร์ของพระเจ้าได้อย่างชัดเจน เพราะ “เรารู้ว่าเหตุการณ์ทุกอย่างร่วมกันก่อผลดีแก่คนที่รักพระเจ้า คือแก่คนทั้งหลายที่พระองค์ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์” (รม. 8:28) เราจึงคาดหวังให้สิ่งต่าง ๆ กลับกลายเป็นดีสำหรับเรา ซึ่งอาจจะไม่เกิดขึ้นในทันที แต่อย่างน้อยในที่สุดมันเกิด และหลังจากนั้นเราก็พบกับโศกนาฏกรรมหรือความสูญเสียที่ดูเหมือนไร้เหตุผล

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

และไร้คำอธิบาย เราไม่พบสิ่งที่ดีสักสิ่งเลย แม้ฝ่าเพียรค้นหาหลายปีแล้วก็ตามก็ยังไม่พบอยู่เช่นเดิม ความเชื่อของเราสั่นคลอน คำตอบที่สวยงามและฟังดูเข้าท่าดีที่เราเคยตอบเมื่อมีคำถามว่า “ทำไม” ได้พังทลายลงภายใต้ความเครียด เราเริ่มสงสัยว่า บางทีชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ก็อาจจะไม่มีความหมายเลยจริงๆ ก็ได้ สิ่งต่าง ๆ ดูยุ่งวุ่นวายแทนที่จะเป็นระเบียบเรียบร้อย ดูน่าสับสนมากกว่าชัดเจน ดูยุ่งเหยิงมากกว่าสวยงาม จอห์น ไพเพอร์ (John Piper) ได้เขียนไว้ว่า “หากคุณไม่ได้เห็นเศษเล็ก ๆ ที่พระเจ้ากำลังทำกิจของพระองค์อยู่ในชีวิตของคุณ สิ่งที่คุณเห็นก็ดูเหมือนว่าจะไม่สมเหตุผลสมผลสำหรับคุณเลย”²

เอลิซาเบธ เอลเลียต (Elisabeth Elliot) ได้เรียนรู้อะไรที่ยากลำบากนี้ตั้งแต่ช่วงต้นของการเป็นมิชชันนารี ก่อนแต่งงานกับจิม เอลเลียต (Jim Elliot) เอลิซาเบธทำงานเป็นเวลา 9 เดือนอยู่ในอีกส่วนหนึ่งของประเทศเอกวาดอร์ที่ซึ่งเธอได้ศึกษาและถอดความภาษาของชาวอินเดียนแดงในโคโลราโดเพื่อจุดประสงค์ในการแปลพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ ในขณะที่งานกำลังดำเนินไปได้ด้วยดี ก็ได้มีบางสิ่งเกิดขึ้นทำให้งานของเธอต้องจบลงอย่างกะทันหัน ประการแรก นักแปลเพียงคนเดียวของเธอถูกสังหาร จากนั้นบันทึกลงและไฟล์ภาษาศาสตร์ทั้งหมดของเธอก็ถูกขโมยไป และไม่สามารถกู้คืนได้ เพื่อนของเธอเสียชีวิตแล้ว ความเพียรพยายามอย่างสุดความสามารถของเธอเพื่อแปลพระวจนะของพระเจ้าใน 9 เดือนนั้นก็สูญสลายมลายหายวับไปกับตา ทุกอย่างดูไร้เหตุผล ผู้เขียนชีวประวัติของเอลิซาเบธ เอลเลียตเขียนว่า

คำถามว่า “ทำไม” นอกจากจะไม่มีคำตอบในเชิงปฏิบัติแล้ว นอกจากนั้นมันยังไม่สามารถหาคำตอบ “ทางจิตวิญญาณ” ที่เหมาะสมได้อีกด้วย ความตายและการสูญเสียในครั้งนี้ได้ทำลายสูตรความคิดแบบเดิมของศาสนาด้วย คือ **สิ่งเลวร้าย**

นี้เกิดขึ้นเพื่อให้พระเจ้าทรงกระทำ x , y , และ z เกินกว่า
ที่เราจะขอหรือจินตนาการได้³

แต่พระเจ้าทรงประทานพระองค์เอง

เช่นเดียวกับสาวน้อยเอลิซาเบธ เอลเลียตในตอนนั้น แครอลีนเองก็คิดว่า เธอรู้ “คำตอบที่เหมาะสมทางจิตวิญญาณ” ด้วยเมื่อเธอมีคำถาม เมื่อ การโจมตีใส่ร้ายซีเจียดเยื้อมาเป็นเวลานานหลายปี ดูเหมือนว่าไม่มีอะไร สมเหตุสมผล เหตุใดพระเจ้าจึงยอมให้สามีของเธอที่รักพระเจ้าถูก ใส่ร้ายอย่างชั่วร้ายเช่นนี้ เหตุใดพระเจ้าจึงยอมให้เกิดความเสียหาย ในวงกว้างเป็นเวลาหลายปีต่องานพันธกิจที่เกิดผล เหตุใดพระเจ้า จึงทรงสร้างคนเพียงไม่กี่คนที่เต็มใจปกป้องความจริงเพื่อเห็นแก่ ชาวประเสริฐ ยิ่งแครอลีนพยายามจะคิดให้ออกมากเท่าไร เธอก็ยิ่ง เข้าไปใกล้ความสิ้นหวังมากขึ้นเท่านั้น ทุกครั้งเธอคิดว่าเธอเริ่มมองเห็น เงามลาง ๆ ของสิ่งที่พระเจ้าอาจจะทรงกระทำอยู่ หรือฟากความหวังไว้ กับเหตุการณ์ใหม่แห่งการปลดปล่อย หรือจินตนาการว่าเธอจะได้เห็น หนทางที่สวยงามและเหมาะสมซึ่งสิ่งนี้อาจจบลง สิ่งต่างๆ ก็กลับดูมี แต่ความสับสนและเจ็บปวดมากขึ้นเท่านั้น ความไม่สมเหตุสมผล ทั้งหมดอาจจะเป็นส่วนที่กีดตันและบิบบิ้นที่สุดของการทดลองทั้งหมด

นั่นคือช่วงที่พระเจ้าทรงนำเธอด้วยความเมตตาให้อ่านปัญญาจารย์ และข้อเหล่านี้ พระเจ้าได้ช่วยให้เธอ หลุดพ้น ไม่ใช่จากปัญหาของเธอ แต่จากภาระหนักแห่งการพยายามเข้าใจปัญหาที่เธอแบกอยู่ ปัญญาจารย์ ได้ช่วยให้เธอเห็นว่า แท้จริงแล้วเธอมองไม่เห็น เธอพบว่า เธอไม่สามารถ และจะไม่มีวันที่จะสามารถเข้าใจได้ทั้งหมด เมื่อเวลาผ่านไป ความสับสน ของเธอก็คลี่คลายลง แม้ว่าข้อกล่าวหาใส่ร้ายจะดำเนินต่อไป แต่น้ำหนัก แห่งการพยายามทำความเข้าใจว่าทำไมที่เธอแบกไว้มาโดยตลอดก็ได้ ถูกยกออกไป เมื่อแครอลีนตระหนักว่าพระเจ้าทรงฝังสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ของเธอ คือ **ทั้ง**ความปรารถนาที่จะเข้าใจสถานการณ์**และ**ความจำกัดในการทำ**ความ**เข้าใจในสิ่งต่าง ๆ เธอมีอิสระที่จะตั้งคำถามที่ไม่ได้รับคำตอบทั้งหมดไว้อย่างนั้น คือ ไม่มีคำตอบ เธอเรียนรู้ว่า วิธีเดียวที่จะพบความสันติสุขได้ภายใต้ภาระหนักของคำถามที่ยังไม่มีคำตอบ คือ การยอมรับว่าเราไม่สามารถเข้าใจทุกอย่างได้ จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่มีความคำตอบสำหรับคำถามของแคโรไลน์ที่ถามว่า “ทำไม” แต่เธอก็ได้เห็นทุกสิ่งที่เธอจำเป็นต้องเห็นและได้รู้ในทุกสิ่งที่เธอจำเป็นต้องรู้

“ในฐานะผู้เชื่อ เราไม่สามารถรู้ได้เสมอว่าเป็นเพราะเหตุใด แต่เรารู้ได้เสมอว่าทำไมเราจึงวางใจพระเจ้าผู้ทรงรู้ว่าทำไม และนั่นทำให้เกิดความแตกต่าง”⁴ ออส กิโนเนสส์ (OS GUINNESS)

เอลิซาเบธ เอลเลียต กล่าวถึงการสูญเสียที่ไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดของเธอกับว่า “เป็นเวลาที่นานมากทีเดียวกว่าที่ฉันจะตระหนักและยอมรับถึงสิ่งที่พระเจ้าทรงประสงค์ที่จะประทานให้ คือ ที่พระเจ้าทรงประทานพระองค์เองให้กับฉัน”⁵ **สิ่งนี้**คือพระประสงค์นิรันดร์ที่อยู่เบื้องหลังความฉงนสนเท่ห์ของเรา พระเจ้ากำลังทรงนำเราไปถึงพระองค์เอง ดังที่ซาโลมอนอธิบายว่า “เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงเฉพาะพระพักตร์พระองค์” (ปัญญา 3:14) ความผิดหวังทั้งหมดในชีวิตของเราจะนำเราไปสู่ความยำเกรงพระเจ้า เมื่อใดที่คุณมีคำถามว่า “ทำไม” ไม่ว่าเกี่ยวกับเรื่องอะไรก็ตาม ให้ตอบเช่นนี้

ทำไมชีวิตของคุณจึงเป็นเช่นนี้?

นั่นก็เป็นเพราะการยำเกรงพระเจ้าคือวิถีทางที่แท้จริงของชีวิตที่คุณควรดำเนินตาม

ความผิดหวังที่ชีวิตไม่ได้ตั้งใจและความยำเกรงพระเจ้า

ในที่สุดเมื่อเราเข้าใจว่า เราไม่สามารถควบคุมเหตุการณ์ใดๆ ในชีวิตของเราได้ และเราก็ไม่สามารถเข้าใจเหตุการณ์เหล่านั้นได้ด้วยเช่นกัน เมื่อเราตระหนักได้เหมือนเอลิชาเบธและแคโรลีนว่าไม่มีสิ่งใดที่เราสามารถทำได้เพื่อแก้ไขสถานการณ์ให้ดีขึ้นหรือหาทางแก้ปัญหาให้ได้ **เมื่อนั้น**เราจะมาถึงความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งความเมตตาทรงนำเรามาโดยตลอดเสมอมาเพื่อให้เรามาสู่จุดนี้ นั่นคือเหตุผลที่พระองค์ทรงกระทำทุกอย่าง พระเจ้าไม่เคยหยุดทำงานในชีวิตของเรา แต่**นี่คือวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำกิจของพระองค์** พระองค์ทรงนำเราไปสู่จุดสิ้นสุดของตัวเราเพื่อนำเราไปถึงพระองค์ เมื่อเรารู้ว่าเราไม่มีทางเลือกอื่นและไม่มีคำตอบ เราจะทำอะไร เราจะหันกลับไปหาพระองค์ เราจะยำเกรงพระองค์ เหมือนที่มาร์ติน ลูเทอร์ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับข้อนี้ไว้ดังนี้ว่า

ใครก็ตามที่เชื่อ . . . ประเด็นต่าง ๆ ไม่ได้อยู่ในมือของเรา . . . จะกำหนดทุกสิ่งแต่พระเจ้าในพระราชกิจของพระองค์และจะคาดหวังทุกสิ่งจากพระองค์ ถ้าพระเจ้าทรงประทานให้ เราจะไต่ขึ้นบานไปกับสิ่งนั้น ถ้าพระเจ้าไม่ทรงประทานให้ เราก็จะทำโดยปราศจากความขึ้นบาน ถ้าพระเจ้าทรงเอาความขึ้นบานนั้นไป เราก็ทำได้แค่อดทนไว้ นี่คือการหมายของการยำเกรงพระเจ้า การมีพระเจ้าอยู่ในสายตา การรู้ว่าพระองค์ทรงทอดพระเนตรดูการงานทั้งหมดของเรา และการยอมรับว่าพระองค์เป็นผู้สร้างทุกสิ่งทั้งความดีและความชั่ว⁶

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ขอให้นึกถึงสิ่งที่ยังเป็นความลึกลับสำหรับคุณที่คุณยังไข
ไม่ได้ ซึ่งอาจจะเป็นสิ่งที่ดีที่คุณปรารถนาแต่ยังไม่เกิดขึ้น
(เช่น การแต่งงานหรือการเป็นแม่) หรืออาจจะเป็นการสูญเสีย
ใครบางคนหรือสิ่งดี ๆ (เช่น คนที่คุณรัก) หรืออาจจะเป็น
ความยากลำบากหรือการทดลองที่คุณไม่คาดคิด สิ่งที่คุณมี
แต่ไม่ย่อทำได้ ปัญญาจารย์ได้ช่วยคุณอย่างไร ให้เปลี่ยนจาก
คำถามที่ไม่ได้ตอบมาเป็นความยำเกรงพระเจ้า

การที่เราไม่สามารถแก้ไขปัญหาชีวิตและไม่สามารถไขความฉงน
สนเท่ห์ในชีวิตได้นั้นจะช่วยให้เราเห็น พระเจ้าผู้ทรงควบคุมทุกสิ่ง
ตลอดกาลและชั่ววินิรันดร์ เราเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเจ้า และมอง
พระองค์ว่าทรงเป็นผู้กำหนดทุกสิ่ง พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่มอบความ
สำเร็จทุกอย่างให้กับเรารวมถึงส่งปัญหาและความยากลำบากมาให้เรา
ด้วย พระองค์ทรงนำทางเราในทุกโค้งมุมที่คิดเคี้ยวที่คาดไม่ถึง เมื่อเรา
มีความชื่นบาน พระเจ้าทรงเป็นผู้ประทานให้ เมื่อเราเจอความยากลำบาก
พระเจ้ายิ่งทรงเป็นผู้ประทานให้เราด้วยเช่นกัน ไม่ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นใน

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

ชีวิตของเรา – ดีหรือร้าย – ล้วนมาจากพระองค์ ทุกสิ่ง ใช้ ทุกสิ่งเกี่ยวกับชีวิตของเราย้อนกลับไปสู่พระราชกิจของพระเจ้า การงานทั้งหมดของเราและความชื่นบานได้เกิดขึ้นแล้วจำเพาะพระพักตร์ของพระองค์ การยำเกรงพระเจ้าคือการอยู่ในความเป็นจริงที่ว่าเราอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์และพระองค์ประทับอยู่เหนือดวงอาทิตย์ การยำเกรงพระเจ้าคือการยำเกรงต่อพระสิริ ความงดงาม ความถ่อมใจและความรักของพระเยซูคริสต์ เมื่อเรามีพระเจ้าในทุกสิ่งที่เรามอง มุมมองชีวิตของเราก็เปลี่ยนไปรวมถึงวิธีดำเนินชีวิตของเราด้วย

บางทีความยำเกรงพระเจ้าอาจไม่ใช่คำตอบที่คุณคาดหวัง แต่ปรากฏว่านี่คือสิ่งที่ซาโลมอนบอกเรามาสามบทแล้ว ในแง่หนึ่ง ข้อนี้เป็นการเปิดเผยครั้งใหญ่ ซาโลมอนรวบรวมทุกคนมารวมกันและบอกเราว่าเหตุการณ์ลึกลับเหล่านี้เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ได้อย่างไรทั้งหมดเป็นไปก็เพื่อที่เราจะยำเกรงพระเจ้า หรือถ้ากล่าวในแง่บวก คือการยำเกรงพระเจ้าเป็นทางเดียวที่จะมีชีวิตอยู่ได้อย่างแท้จริง ในปัญญาจารย์ส่วนที่เหลือ ซาโลมอนก็จะยังคงยืนยันกรานเช่นเดิมว่า เราจะต้องเผชิญกับความเป็นจริงแต่ซาโลมอนก็จะขยายความถึงวิธีการดำเนินชีวิตอย่างแท้จริงในความสว่างของความเป็นจริงด้วย รวมถึงวิธีดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าในการหัวเราะและการทำงานภายใต้ดวงอาทิตย์ ซาโลมอนสรุปจุดประสงค์ทั้งหมดในคำพูดสุดท้ายของหนังสือของเขาไว้ว่า “จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง” (ปัญญา 12:13) เราจะใช้ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ได้อย่างไร จงให้เราจับจ้องที่พระเจ้า จงยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์และเชื่อฟังหน้าที่ทั้งหมดของเราไม่เพียงแค่อยำเกรงพระเจ้าเท่านั้น แต่ยังเป็นความชื่นชมยินดีสูงสุดของเราอีกด้วย

ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

เพราะพระเจ้าทรงพอพระทัยในพระองค์แต่เพียงผู้เดียว
ดังนั้น หากคุณมีพระองค์ พระองค์ก็ต้องเป็นเพียงผู้เดียว
และสิ่งเดียวที่ทำให้คุณพอใจสูงสุด และนั่นอาจเป็นเหตุผล
ว่าทำไมความสะดวสบายภายนอกของคุณจึงถูกพราก
ไปจากคุณ ทั้งนี้เพื่อว่าพระเจ้าจะได้ทรงเป็นทุกอย่าง
ให้กับคุณ นี่อาจจะเป็นเพราะในขณะที่คุณมีสิ่งอื่น ๆ คุณ
ได้บั่นใจให้กับสิ่งเหล่านั้น ความรักมากมายของคุณ
ได้หลั่งไหลไปให้กับสิ่งเหล่านั้น แต่พระเจ้าจะต้องเป็น
เพียงผู้เดียวที่ได้ความรักทั้งหมดของคุณในตอนนี้อยู่⁷
เยเรมีห์ เบอร์โรห์

อธิษฐานที่พระเจ้าจะทรงเป็น “ทุกสิ่ง” สำหรับคุณ

ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรดีไปกว่าเปรมปรีดิ์
และร่ำเริงตลอดชีวิตของเขา ยิ่งไปกว่านั้น ของประทานจาก
พระเจ้าแก่มนุษย์คือ ให้มนุษย์ได้กินดื่มและชื่นชมผลทั้งหมด
จากการตรากตรำของเขา

ปัญญาจารย์ 3:12-13

ใช้ชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

เมื่อแจ๊คลูกชายคนโตของนิโคลจบระดับมัธยม เขาก็เหมือนกับนักเรียนอีกหลายต่อหลายคนที่เรียนหนังสือที่บ้าน ในคืนหนึ่งในเดือนมิถุนายนที่อากาศค่อนข้างอบอ้าวและทำให้เนื้อตัวเหนียวเหนอะหนะ ทั้งครอบครัวจึงมารวมตัวกันเพื่อทำพิธีจบอย่างเรียบง่ายในห้องรับประทานอาหารของครอบครัววิทอะเคอร์ ด้วยความช่วยเหลือจากแคโรลีน นิโคลจึงสามารถเตรียมอาหารเรียกน้ำย่อยจานโปรดของแจ๊คได้ พี่น้องและลูกพี่ลูกน้องของแจ๊คทำวิดีโอเกี่ยวกับชีวิตของแจ๊ค แจ๊คกล่าวขอบคุณที่เขาเตรียมไว้ และสตีฟสามีของนิโคลได้กล่าวคำพูดในวันจบการศึกษาในระดับมัธยมของลูกชาย มันเป็นคำคืนที่มีความสุขและน่าจดจำ ถึงแม้ว่าซอสจากอาหารจะเป็นเนื้อครุยบัณทิตจบบใหม่ก็ตาม

ในขณะที่การสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลายถือเป็นการสิ้นสุดของฤดูกาลหนึ่ง แต่ก็เป็นการประกาศการเริ่มต้นของช่วงเวลาใหม่และน่าตื่นเต้นในชีวิตด้วยเช่นกัน หลายคนที่จบชั้นมัธยมปลายแล้วมักจะใช้เวลาครุ่นคิดอยู่นานว่า “ฉันควรทำอย่างไรกับชีวิตของฉันดี” บางคนกระวนกระวายและไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป ในขณะที่บางคน

มีแผนแล้วเพื่อความสำเร็จของตนในอนาคต แต่เราไม่ใช่คนที่วางแผนสำหรับชีวิตของเราเอง พระเจ้าต่างหากที่คือผู้คนที่จะวางแผนไว้ให้เรา ดังที่ซาโลมอนประสบปัญหาเป็นอย่างยิ่งกว่าที่เขาจะเข้าใจว่า เราไม่สามารถควบคุมชีวิตของเรา และเราไม่สามารถเข้าใจแผนการโดยรวมของพระเจ้าได้

ในการบรรยายที่มีชื่อเสียงของซี เอส ลูอิส (C. S. Lewis) เรื่อง “Learning in War-time (การเรียนรู้ในช่วงเวลาสงคราม – ผู้แปล)” เขาได้พูดกับชายหนุ่มที่เพิ่งเริ่มต้นอาชีพทางสายวิชาการเมื่อช่วงต้นของสงครามโลกครั้งที่ 2 เกี่ยวกับเมื่อชีวิตไม่เป็นไปตามที่วางแผนไว้ ลูอิสอธิบายให้นักศึกษาในมหาวิทยาลัยอ็อกซ์ฟอร์ดเหล่านี้เข้าใจว่าการตระหนักรู้ไว้เพื่อสอนบางอย่างเกี่ยวกับโลกและการใช้ชีวิต

เราเห็นรูปแบบที่ไม่อาจเข้าใจผิดว่าเป็นอย่างอื่นได้ของจักรวาลที่เราอาศัยอยู่มาโดยตลอด และต้องทำใจยอมรับความจริงของมันให้ได้ ถ้าเราหวังอย่างโง่เขลาแบบคนที่ไม่เชื่อพระเจ้าเกี่ยวกับวัฒนธรรมของมนุษย์ ตอนนี้สิ่งเหล่านั้นก็คงพังทลายไปแล้ว หากเราคิดว่าเรากำลังสร้างสวรรค์บนดิน หากเรามองหาบางสิ่งที่จะเปลี่ยนโลกปัจจุบันจากสถานที่แห่งการพเนจรให้เป็นเมืองถาวรที่สร้างความอึดอ้อมใจให้จิตวิญญาณของมนุษย์ได้ เราคงท้อแท้สิ้นหวังเป็นอย่างยิ่ง และคงในอีกไม่นานเกินรอ¹

ความท้อแท้สิ้นหวังสามารถกล่าวได้อีกนัยหนึ่งว่าคือสิ่งที่ซ่อนอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่ได้เป็นดังใจ เมื่อใดก็ตามที่เราเผชิญหน้ากับชีวิตที่เต็มไปด้วยความจริงที่โหดร้ายแบบซึ่ง ๆ หน้า เมื่อนั้นเราจะสามารถทำใจยอมรับความจริงของมันได้ เมื่อใดก็ตามที่ในที่สุดแล้วเราได้เห็นชีวิตตามความเป็นจริง เราก็จะสามารถเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตที่แท้จริงได้

ใช้ชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

ดังนั้นจึงเป็นเรื่องดีแก่เราที่จะทำลายความหวังที่แสนโง่เขลาของเรา เพราะเราจะสามารถเรียนรู้วิธีนำทางชีวิตท่ามกลางอันตรายและเรื่องน่าปวดหัวทั้งหมดได้ นี่คือน้ำใจที่ซาโลมอนได้รับจากปัญญาจารย์ตลอดทั้งเล่ม เขา “ทำให้เราผิดหวังเพื่อนำเราไปสู่ความเป็นจริง”² ดังที่เดวิดคิดเนอร์ได้กล่าวไว้อย่างตรงประเด็นที่สุด ซาโลมอนรื้อเราลงเพื่อสร้างเราขึ้นมาใหม่อีกครั้ง ให้เรามาเผชิญหน้ากับสิ่งนี้กันเถอะ ซาโลมอนกล่าวว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่ควบคุมไม่ได้และไม่สามารถเข้าใจได้ ให้ใช้ชีวิตราวกับว่าเป็นเรื่องจริง ตอนนี้ฉันเข้าใจคุณดีและไม่แยแสกับชีวิตแล้ว ซาโลมอนบอกว่า ให้ข้าพเจ้าสอนท่านถึงวิธีใช้ชีวิตในโลกแห่งความเป็นจริง

นึกถึงช่วงเวลาแห่งความผิดหวังครั้งสำคัญในชีวิตของคุณ มันจะเป็นช่วงเวลาแห่งพระคุณที่จะนำคุณไปสู่ความชื่นชมยินดีในการดำเนินชีวิตตามแนวทางของปัญญาจารย์ได้อย่างไร

“จงเปรมปรีดี” ทำง่ายกว่าพูดจริงหรือ

ในการวางแผนและอธิษฐานเผื่ออนาคตของเรา ไม่ว่าเราจะเป็นนักศึกษาจบใหม่หรือเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม ซาโลมอนบอกเราถึงวิธีที่ดีที่สุดในการดำเนินชีวิต คือ “ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรดีไปกว่าเปรมปรีดีและร่าเริงตลอดชีวิตของเขา” (ปญจ. 3:12) ในทุกช่วงเวลาและทุกฤดูกาลแห่งชีวิตของเรา วิธีนำทางชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ คือการเปรมปรีดีและร่าเริงตลอดชีวิตตราบนานเท่าที่เรายังมีชีวิตอยู่

งานนี้ฟังดูน่าสนุก เรายินดีที่จะเห็นชื่อทำงานที่เนื่องงานคือ “จงเปรมปรีดี” ถึงแม้ว่าเราจะไม่ค่อยแน่ใจว่าจะทำงานนี้ได้อย่างไรก็ตามจริง ๆ แล้วการเปรมปรีดีคือสิ่งที่เราเลือกให้เกิดขึ้นได้จริงหรือ เราจะเปรมปรีดีได้อย่างไรเมื่อแผนการที่เราวางไว้นั้นล้มเหลว ซาโลมอนบอกเราว่าประเด็นมันอยู่ที่ตรงนี้ คือ ความชื่นชมยินดีไม่ได้เกิดจากการได้ทุนการศึกษาหรือการต่อเติมห้องครัว และไม่ใช่วิธีลบล้างของความพยายามหรือความสำเร็จใด ๆ ในชีวิตของคุณ คุณไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อทำงานให้เสร็จหรือทำตามความฝันแล้วจึงเปรมปรีดี คุณไม่สามารถทำงานเพื่อให้ได้มาซึ่งความชื่นชมยินดีได้ การเปรมปรีดีคืองาน มันเป็นงานที่น่าปิติยินดีที่เราต้องทำให้สำเร็จวันนี้ พรุ่งนี้ และทุกวันไปตลอดชีวิต เป็นงานประจำเต็มเวลาของเราในทุกฤดูกาลแห่งชีวิตด้วยเหตุนี้ซาโลมอนจึงตระหนักได้ว่า “สำหรับเขาไม่มีอะไรดีไปกว่า...ตลอดชีวิตของเขา” (ปญจ. 3:12)

เราจะเปรมปรีดีได้อย่างไร ก็โดยการชื่นบานในของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานให้ ดังที่ซาโลมอนย้ำว่า “ของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ คือ ให้นมนุษย์ได้กินดื่มและชื่นชมผลทั้งหมดจากการตรากตรำของเขา” (ปญจ. 3:13) จริงๆ แล้วงานที่เราต้องทำ คือ “จงเปรมปรีดี” นั่นค่อนข้างตรงไปตรงมา เราเพียงต้องมองหาของขวัญที่เรียบง่ายที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเราทุกวันและรับสิ่งนั้นไว้ มีคนหนึ่งได้ให้กำลังใจว่า

“จงใช้ชีวิตอย่างเปิดรับ จงขึ้นบานกับของขวัญอันดีจากพระเจ้าเมื่อของขวัญเหล่านั้นได้ถูกเผยออกมา”³ ในการใช้ชีวิตอย่างเปิดรับ เราต้องใช้ชีวิตทุกวันอย่างเปิดรับด้วย สิ่งนี้เริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน โดยการย้อนกลับไปที่วันก่อนหน้าและขอบคุณพระเจ้าสำหรับพระพรต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้ ได้แก่ อาหารและเครื่องดื่ม หน้าที่การงานและการพักผ่อน เพื่อนฝูงและครอบครัว สติปัญญา กำลัง และทุกคำอธิษฐานที่ได้รับคำตอบ คุณสามารถจับมันไว้ได้ด้วยหากคุณต้องการ จากนั้นอธิษฐานขอของประทานเช่นเดิมคือของประทานแห่งพระคุณจากพระเจ้ามากขึ้นสำหรับวันใหม่ ในขณะที่คุณใช้ชีวิตในแต่ละวัน จงมองหาและขึ้นบานกับของประทานที่ดีแต่ละชิ้นเมื่อสิ่งนั้นมาถึง

ไม่ว่าสถานการณ์ปัจจุบันของคุณจะยากแค่ไหน และไม่ว่าหนทางปัจจุบันของคุณยากลำบากเพียงใด พระเจ้าทรงประทานของขวัญให้กับคุณในวันนี้เพื่อให้คุณขึ้นบาน เมื่อการใส่ร้ายป้ายสีกำลังครอบงำคริสตจักรของแคโรลิน แคโรลินได้เขียนของขวัญที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเธอในแต่ละวันออกมาและแบ่งปันสิ่งเหล่านี้กับครอบครัวของเธอเพื่อเป็นการให้กำลังใจซึ่งกันและกัน พวกเขาประหลาดใจกับของขวัญมากมายที่พระเจ้าประทานให้แม้ในท่ามกลางภารกิจที่ยากลำบากของพวกเขา

ในช่วงเวลาเลวร้าย เรามักจะมองไม่เห็นของขวัญจากพระเจ้า และในช่วงเวลาที่ดี เราอาจลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระเจ้า (สดด. 103:2) และอาจจะเลยเถิดจนคิดไปเอง (อ้าปากค้าง!) ว่าการที่เราได้รับพรหรือประสบความสำเร็จนั้นมาจากความพยายามหรือโดยกำลังของเราเอง นี่คือเหตุผลที่ยากอบผู้ซึ่งแน่นอนว่าเป็นศิษย์ของชาโลมอนด้วยเช่นกันบอกเราว่า “อย่าถูกหลอกเลย” ว่าของขวัญที่ดีต่าง ๆ เหล่านั้นมาจากที่ใดเพราะ “ของประทานที่ดีและเลิศทุกอย่าง

ใช้ชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

นั้นมาจากเบื่องบน คือมาจากพระผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง” (ยากอบ 1:16–17) การได้เกรด 4 ทุกวิชาหรือการได้นอนหลับสนิทติดต่อกัน 8 ชั่วโมงทุกคืนหรือการได้ของขวัญจากหลานของคุณทั้งหมดล้วนมาจากเบื่องบน ดังนั้น เราจึงควรชื่นบานในสิ่งเหล่านี้ด้วยทัศนคติที่ถูกต้องว่าเป็นสิ่งที่มาจากพระผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง เมื่อคุณเริ่มใช้ชีวิตอย่างเปิดรับ คุณจะพบว่าทุกวันนี้เป็นเหมือนวันคริสต์มาสจริงๆ ซึ่งสิ่งนี้ก็สมเหตุสมผลแล้วว่า ทำไมซาโลมอนจึงกล่าวว่า “สำหรับเขาไม่มีอะไรดีไปกว่า.....การเปรี๊มิบัติ” (ปัญญา 3:12)

สดุดี 100:2 บอกให้เรา “จงปรนนิบัติพระยาเวห์ด้วยความยินดี!” วิธีหนึ่งที่พระเจ้าทรงเรียกให้คุณรับใช้พระองค์ด้วยความชื่นชมยินดีในวันนี้คืออะไร

ผิวปากขณะที่คุณ...ตรากตรำ

สติปัญญาของซาโลมอนนำการคาดเดาความหมายของการมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริงออกไป แทนที่จะทำตามแผนสิบปีที่เราวางไว้ —ซึ่งปกติ

แล้วมักจะพังไม่เป็นท่าในเวลาไม่ถึงหนึ่งปี — เราควร “ร่ำเรียง” ในวันนี้ (ปญจ. 3:12) เราควร “ผลิตเพลิน” กับการตรากตรำทั้งหมด [ของเรา] — นี่คือของประทานที่พระเจ้ามอบให้มนุษย์” (ปญจ. 3:13) พุดตามตรง การตรากตรำทำงานหนักมักจะไม่ใช่กิจกรรมที่เราทำเพื่อความผลิตเพลิน ในความเป็นจริง เรามักจะคิดว่าการงานเป็นส่วนที่ไม่น่าผลิตเพลิน ที่สุดแล้วในชีวิตของเรา แต่ซาโลมอนกลับพุดตรงกันข้าม พระเจ้าไม่เพียงเติมชีวิตของเราให้เต็มด้วยสิ่งที่ต้องทำในวันนี้เท่านั้น แต่พระองค์ยังทรงให้งานของเราเสร็จสิ้นลงด้วยความผลิตเพลินอีกด้วย พระเจ้าทรงกระทำให้เรามีจุดมุ่งหมายในการมีงานทำ และทำให้เรามีความผลิตเพลินในการทำการงานนั้นให้สำเร็จ เราสามารถอิ่มเอมใจได้เมื่อซักผ้ากองโตจนเสร็จ หรือได้ตอบอีเมลทั้งหมด หรือได้ซื้ออาหารเก็บไว้ในตู้กับข้าว หรือทำรายงานจนเสร็จ พระเจ้าทรงประทานความชื่นชมยินดีให้กับเรา และทรงยินดีในการทำความดีแก่เรา

อันที่จริง การตรากตรำมักจะทำให้เราผ่านพ้นช่วงเวลาในชีวิตที่ไม่น่าผลิตเพลินไปได้ การงานเป็นของขั้วพิเศษในช่วงเวลาแห่งความยากลำบากหรือความไม่แน่นอน ไม่ว่าเราจะกระวนกระวายหรือโศกเศร้าคร่ำครวญ หรือกำลังรอข่าวคราวจากใครบางคน หรือต้องเผชิญกับการตัดสินใจครั้งใหญ่ มันมักจะมီးอะไรที่ดีที่น่าทำรออยู่ข้างหน้า เราเสมอ ไม่ว่าจะเป็นจัดที่นอน การทำการบ้าน หรือการใส่ผ้าในเครื่องอบผ้า เป็นต้น ไม่ว่าเราจะมีคำถามมากมายในใจเรามากเพียงไรหรือมีน้ำตาคลอเข้ามาแค่ไหน เราจะมีประสบการณ์ในพระคุณที่พระเจ้าทรงประทานให้เราอย่างสัตย์ซื่อเสมอ ดังที่เอลิซาเบธ เอลเลียตเคยแบ่งปันไว้ว่า “ให้ทำสิ่งต่อไป” ฉันไม่รู้สูตรแห่งสันติสุขที่ช่วยบรรเทาความเครียดและความวิตกกังวลใดที่จะง่ายไปกว่าถ้อยคำแห่งปัญญาที่ใช้ได้จริงและเรียบง่ายที่สุด คือ ให้ทำสิ่งต่อไป นั่นทำให้ฉันผ่านช่วงเวลาแห่งความเจ็บปวดมาได้ เป็นสิ่งที่ฉันแนะนำมากกว่าสิ่งใด ๆ”⁴

การทำสิ่งต่อไปเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน ถ้ามพระเจ้าว่า “อะไรคือสิ่งต่อไป วันนี้พระองค์อยากให้ลูกทำอะไร” ดังที่เปาโลอธิบายไว้อย่างละเอียดลออในพันธสัญญาใหม่ว่า “เพราะว่าเราเป็นฝีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ทำการดี ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ก่อนแล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม” (อฟ. 2:10) บ่อยครั้งที่เรารู้อยู่แล้วว่าวันนี้เราควรทำการดีอะไร มันคือหน้าที่ที่อยู่ตรงหน้าเรา เช่น จัดอาหารกลางวันให้สามี ป้อนอาหารลูกวัยเตาะแตะ และทำความสะอาดหลังจากที่ลูกกินเลอะเทอะ ไปทำธุระ พบปะลูกค้า เยี่ยมเยียนเพื่อนบ้านสูงอายุ อ่านหนังสือสวด เป็นต้น จงอธิษฐานและทำสิ่งต่อไป แต่งแผนระวังด้วย เพราะพระเจ้าทรงโปรดปรานการมอบหมายงานในนาที่สุดท้าย แม้ว่าพระองค์จะเตรียมการงานที่ดีทั้งหมดของเราไว้ล่วงหน้าแล้ว แต่บางครั้งพระองค์ก็ไม่ได้บอกให้เรา รู้ว่าพระองค์ทรงเตรียมอะไรไว้บ้าง ความยุ่งเหยิง ปัญหา และการขัดจังหวะอาจจะไม่อยู่ในแผนของเรา แต่ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นส่วนหนึ่งของแผนอันสวยงามของพระเจ้า

การทำการดีอาจดูธรรมดา จำเจ และดูต่ำต้อย ซึ่งเป็นเหตุผลที่บางครั้งเราหลีกเลี่ยงมัน แน่แน่นอนว่าไม่ใช่การดีที่พระเจ้าทรงเรียกให้ฉันทำหรอก พระเจ้ามีงานที่สำคัญกว่านั้นให้ฉันทำไม่ใช่หรือ ผู้หญิงหลายคนคิดว่าก่อนที่จะพวกเธอจะทำการดีได้พวกเธอต้องมีตำแหน่งหรือมีพื้นที่ของตนเองก่อน หรือคิดว่าการทำการดีเป็นสิ่งที่ต้องทำเพื่อเตรียมก้าวไปสู่อนาคต แต่เราไม่จำเป็นต้องได้ตำแหน่งสำคัญเพื่อทำงานสำคัญ พระเจ้าทรงจัดเตรียมการดีที่สำคัญไว้ให้เราแต่ละคน ดำเนินตามทุกวัน ตราบที่เรายังมีชีวิตอยู่ การทำการดีอาจจะไม่น่ามอง แต่น่ายกย่อง เพราะนี่คือของขวัญจากพระเจ้าที่ทรงมอบให้เรา คนต่ำต้อยจะมีความหมายเมื่อพระเจ้าทรงสวมมงกุฎที่มาพร้อมกับจุดประสงค์และความเพลิดเพลินให้แก่เขา

เมื่อชีวิตคือของขวัญไม่ใช่การกอบโกย

ไม่ว่าคุณจะเป็นนักศึกษาจบใหม่ที่กำลังวางแผนสำคัญสำหรับอนาคต หรือเป็นคุณย่าคุณยายที่รู้สึกว้าวุ่นที่วางแผนทั้งหมดตลอดทั้งชีวิตของคุณนั้นไร้ผล ปัญญาจารย์จะปรับวิธีคิดทั้งหมดของเราใหม่เกี่ยวกับการดำเนินชีวิตอย่างแท้จริง คือ ไม่มีอะไรดีไปกว่าการขึ้นบานและร่ำเร่ และมีส่วนร่วมในแผนแม่บทของพระเจ้า **นี่คือของขวัญที่พระเจ้ามอบให้แก่มนุษย์**

เรารู้จักโดโรคัสในพระคัมภีร์ในฐานะสตรีที่พระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมาจากตายโดยคำอธิษฐานของอัครทูตเปโตร พระคัมภีร์ไม่เพียงบอกเราว่า นางฟื้นคืนชีวิตมาได้อย่างไร แต่บอกให้เรารู้ด้วยว่านางดำเนินชีวิตอย่างไร “หญิงคนนี้เคยทำคุณประโยชน์ และสงเคราะห์คนจนมากมาย” (กิจการ 9:36) ให้เราอธิษฐานและตั้งปณิธานว่าจะดำเนินชีวิตที่แท้จริงอย่างโดโรคัส

ดังที่นักอรรถธิบายคนหนึ่งได้สรุปทั้งหมดนี้ไว้ว่า “ชีวิตในโลกของพระเจ้าเป็นของขวัญ ไม่ใช่การกอบโกยเพื่อให้ได้กำไร”⁵ นี่คือจุดที่ชาวโลมอนพยายามโน้มน้าวเราเป็นพิเศษ ชีวิตคือสิ่งที่พระเจ้าให้มา ไม่ใช่สิ่งที่เราจะพยายามเหนี่ยวรั้งเอาไว้ ชีวิตคือการได้รับมาไม่ใช่การพยายามไขว่คว้าเพื่อให้ได้มา ชีวิตคือภารกิจที่ยากลำบาก แต่พระเจ้าทรงประทานอาหารและเครื่องดื่มให้เราชื่นบาน ชีวิตเต็มไปด้วยความตรากตรำ แต่พระเจ้าทรงประทานความเพลิดเพลินให้กับเราในการทำางานเหล่านั้น ชีวิตเป็นเพียงแค่ลมหายใจดังนั้นจึงไม่มีอะไรดีไปกว่าเปรมปรีดีและร่าเริง

จากที่พักริมทะเลอันเก่าแก่ของบาทหลวงในอังกฤษ
ในเวลาพลบค่ำมีข้อความมาถึงข้าพเจ้า
ตำนานแซกซอนที่ฝังลึก
ราวกับว่าเป็นคำสอนจากสวรรค์
และคำพูดเบา ๆ ก็ดังขึ้นผ่านประตู
เหมือนลมหายใจรวยริน” จงทำสิ่งต่อไป”

คำถามมากมาย ความกลัวมากมาย
ความสงสัยมากมาย เจียบสงบลงตรงนี้
ที่ละชั่วขณะ ลงมาจากสวรรค์
เวลา โอกาส และการนำทางได้ถูกมอบให้
อย่ากลัววันพรุ่งนี้ บุตรของกษัตริย์
วางใจในพระเยซู จงทำสิ่งต่อไป

จงทำทันที จงทำด้วยการอธิษฐาน
จงทำอย่างวางใจ ฝากภาระทั้งหมด
จงทำด้วยความยำเกรง ตามรอยพระหัตถ์

ผู้วางไว้ต่อหน้าท่านด้วยคำบัญชาที่หนักแน่น
อยู่ในอุทยานภาพอย่างปลอดภัย ได้ปีกพระองค์
ฝากผลทั้งหมดไว้กับพระเจ้า จงทำสิ่งต่อไป

จงมองหาพระเยซู ผู้ทรงสงบเยือกเย็น
ในการงานหรือในความทุกข์ยาก จงทำต่อไป
ต่อหน้าพระพักตร์ของพระเจ้า จงพักสงบในพระองค์
ให้แสงแห่งพระพักตร์ของพระองค์เป็นเพลงสดุดีของเจ้า
จงยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของพระองค์ จงสรรเสริญและร้องเพลง
ขณะที่พระองค์กวักมือเรียกคุณ จงทำสิ่งต่อไป⁶

ทราบผู้เขียน

และข้าพเจ้าเห็นว่าการตรากตรำทุกอย่าง และความขำนาญ
ในการงานทุกอย่างมาจากความริษยาของคนที่มีต่อเพื่อนบ้าน
ของตน นี่ก็อนิจจังด้วยคือ กินลมกินแล้ง

คนโง่จอมืออเท้า และกินเนื้อของตนเอง

สิ่งของกำมือหนึ่งที่ได้มาด้วยความสงบก็ดีกว่าสิ่งของ
สองกำมือที่ได้มาด้วยการตรากตรำ และการกินลมกินแล้ง

ข้าพเจ้าหันมาพิจารณาเรื่องอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์
อีกเรื่องหนึ่ง คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง
แต่เขาตรากตรำไม่หยุด ตาของเขาไม่เคยลืมความมั่งคั่ง
เขาไม่เคยคิดว่า “ข้าตรากตรำและอดใจจากสิ่งที่ชื่นชอบเพื่อ
ใครกัน?” นี่ก็อนิจจังด้วยและเป็นเรื่องสามัญ

สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับรางวัลดี
สำหรับการตรากตรำของพวกเขา เพราะว่าถ้าพวกเขาล้มลง
คนหนึ่งจะได้พยุ่งเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่
อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง และไม่มีใครพยุ่งเขาให้ลุกขึ้น อนึ่ง
ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน พวกเขา ก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียว
จะอบอุ่นได้อย่างไร? และถ้าคนหนึ่งเอาชนะคนคนเดียวได้
คนสองคนย่อมต่อต้านเขาได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่าย
ก็หาไม่ได้

ปัญญาจารย์ 4:4-12

ใช้ชีวิตอย่างอุทสาหะ

หนึ่งในตำราอาหารยอดนิยมของแคโรลีนในช่วงแรก ๆ ของการแต่งงาน และการเป็นแม่ คือ ตำราอาหารที่มีชื่อว่า More-with-Less (ใช้ทุกสิ่ง เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด – ผู้แปล) ซึ่งเป็นสูตรอาหารจากชุมชน เมนโนไนต์ (Mennonite community) ถึงแม้ว่าแคโรลีนจะมีอายุเพียงไม่กี่เดือนเท่านั้นตอนที่พ่อแม่ของแคโรลีนออกจากนิคมเมนโนไนต์ และไปเข้าคริสตจักรอื่น แต่สูตรอาหารเหล่านี้หลายสูตรยังคงเป็นส่วนหนึ่งของมรดกตกทอดในการทำอาหารของเธอ แคโรลีนและลูกสาวของเธอยังคงทำ “ขนมปังก้อนโปรตีนสูง” “ไก่น้ำผึ้ง” และ “แบ่งแพนเค้กสำเร็จรูป” ให้กับครอบครัวของพวกเขา

ชาโลมอนมีนโยบายใช้ทุกสิ่งเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเช่นกันเมื่อพูดถึงชีวิตและการงานที่เราทุ่มเทให้ทั้งชีวิต เราทุกคนมีงานที่ต้องทำ พระเจ้าทรงมอบหมายสิ่งเหล่านี้ให้เราตลอดเวลา คือ ให้เราหว่านและเก็บเกี่ยว ให้เราสร้างขึ้นและรื้อทำลายลง แต่วิธีที่เราทำการงานของเรา จะสร้างความแตกต่างในการใช้ชีวิต หากเราจะเรียนรู้การดำเนินชีวิตที่แท้จริง เราต้องเรียนรู้วิธีการทำการงานอย่างแท้จริงด้วย เราควรทำการงานของเราอย่างไรกัน ชาโลมอนได้กล่าวไว้ว่า “ดีกว่า [ตรงนี้ขอให้

อ่านว่า ดีที่สุด!] คือสิ่งของกำมือหนึ่งที่ได้มาด้วยความสงบ” (ปญจ. 4:6) กล่าวอีกนัยหนึ่ง การงานที่ดีที่สุดจะทำให้เสร็จด้วย “ความพึงพอใจ” หรืออีกนัยหนึ่งคือ คุณจะได้อะไรจากชีวิตมากขึ้นหากคุณเรียนรู้ที่จะทำสิ่งต่าง ๆ ให้น้อยลง

การทำงานด้วยความสงบต้องใช้คณิตศาสตร์ที่สวนทางกับสัญชาตญาณเล็กน้อย เราเลือกหนึ่งกำมือแทนที่จะสองกำมือ หรือดังที่เยเรมีย์ เบอร์โรสได้อธิบายไว้ว่า “**คริสเตียนมาถึงความพอใจ [ความเจียบสงบ] โดยวิธีหักออกมากกว่าวิธีเพิ่มเข้าไป . . ไม่ใช่โดยการเพิ่มเงื่อนไขของตนเข้าไป แต่โดยหักความปรารถนาของตนออกต่างหาก เพื่อให้ความปรารถนาและสภาวะการณ์ของตนเสมอกันและเท่าเทียมกัน**”¹ ความเจียบสงบคือการอิมเมมกับอาหารและเครื่องดื่ม ครอบครัวและเพื่อนฝูง บ้านและการงานที่พระเจ้าประทานแก่เราแทนไม่ใช่พยายามทำให้หัวใจของเราถูกซึ่งจนถึงและกัมหนากัมตาทำให้ให้ได้มากขึ้น แทนที่จะทำงานหนักเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ใจเราปรารถนา เรากลับพยายามลดความต้องการของเราลงไปสู่สิ่งที่เรามีอยู่แล้ว ทำให้สมดุลกัน นี่คือสิ่งที่ดีกว่า

“อันที่จริง การอยู่ในทางพระเจ้าพร้อมกับมีความพอใจก็เป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกเช่นไร เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้เช่นกัน ถ้ามีอาหารและเสื้อผ้า เราก็ควรพอใจในสิ่งเหล่านั้น” 1 ทิโมธี 6:6-8

ความอิจฉาริษยา บาปที่ร้ายแรงและไม่น่าสนุกเอาเสียเลย

ความยากลำบากที่แท้จริง คือ การที่ความปรารถนาของเราไม่เท่ากับสิ่งที่เรามี มันเป็นการเรียนรู้ที่จะพอใจถึงแม้ว่าเราจะมีน้อยกว่าคน ๆ นั้น

ที่เรามักจะเปรียบเทียบตัวเราเองกับเขาเสมอ อันที่จริง ซาโลมอน บอกเราว่า ความปรารถนาที่จะมีสิ่งที่ดีกว่าและเป็นได้ดีกว่าผู้อื่น เป็น บาปแห่งความอิจฉาริษยาที่กระตุ้นให้เราตรากตรำทำงานหนักและ ดิ้นรนภายใต้ดวงอาทิตย์ “และข้าพเจ้าเห็นว่าการตรากตรำทุกอย่าง และความชำนาญในการทำงานทุกอย่างมาจากความริษยาของคนที่มีต่อ เพื่อนบ้านของตน” (ปัญญา. 4:4) กล่าวอีกนัยหนึ่ง คือ การงานทั้งหมด ในโลกนี้ถูกกระตุ้นโดย “ความปรารถนาที่จะโดดเด่นกว่าหรือไม่ก็มี ให้เท่ากับคนอื่น ๆ”²

คุณคงเห็นแล้วว่า ความอิจฉาริษยาไม่ได้ต้องการแค่บางสิ่ง — เพราะความต้องการแค่บางสิ่งคือความโลภหรือความโลภ สิ่งที่มีความ อิจฉาริษยาต้องการคือการมีสิ่งที่ดีกว่าคนอื่น หรือกล่าวให้ชัดเจนขึ้น คือ ต้องการเป็นคนที่ดีกว่าคนอื่น เราต้องการโดดเด่นกว่าหรืออย่างน้อย ก็มีให้เท่ากับคนอื่น ๆ ดังนั้นเราจึงตรากตรำทำงานหนักเพื่อให้ทุกคน สนใจ เราพยายามใช้ของประทานเพื่อให้ทุกคนในคริสตจักรเห็นคุณ มากกว่าผู้หญิงคนอื่น ๆ เราพยายามตกแต่งดูแลบ้านเพื่อให้บ้านของเรา ดูทันสมัยกว่าบ้านของเพื่อนสนิทของเรา เรากดดันให้ลูกของเราให้ประสบความสำเร็จเหมือนลูก ๆ ของเพื่อนบ้าน และพอพูดถึงพี่สาวหรือน้องสาว ของเรา เราก็อาจจะดีกว่าพวกเขาในทุกด้าน เราไม่เพียงแต่ต้องการ ความสำคัญและความพึงพอใจภายใต้ดวงอาทิตย์เท่านั้น เราอยากได้ มากกว่าผู้หญิงคนอื่น

ไม่ว่าความอิจฉาริษยาจะพยายามมากเพียงใด—และมันคือม้า สำหรับใช้งาน!—ซึ่งมักจะไร้ซึ่งความสุขเสมอ เพราะคนซึ่งอิจฉาจะ “ไล่ แสวงหาความสุขในแบบที่บั่นทอนโอกาสของพวกเขาเองที่จะพบความสุขนั้น”³ ซาโลมอนต้องการให้เราขึ้นบานกับชีวิต และซาโลมอนบอก ให้เราทราบว่า ความอิจฉาริษยา คือ สิ่งที่ทำให้เราไม่ขึ้นบานกับชีวิต “นี่ก็อนิจจังด้วยคือ กินลมกินแล้ง” (ปัญญา. 4:4) เพราะเช่นเดียวกับการไล่ตามสายลม ผู้ที่อิจฉาริษยาไม่เคยคว้าสิ่งที่ตนต้องการได้ มีแต่

จะไม่พอใจมากขึ้นเรื่อย ๆ ความเงียบสงบเริ่มน้อยลง ๆ ในการทำ
การงานของตน ดังที่ผู้เขียนคนหนึ่งกล่าวไว้ว่า “ในบรรดาบาปมหันต์
ทั้งเจ็ดนั้น มีแต่ความอิจฉาริษยาเท่านั้นที่ไม่สนุกเลย”⁴

ให้คิดถึงสิ่งต่าง ๆ ที่คุณทำ และพิจารณาว่ามีแง่มุมใดบ้าง
ที่ถูกกระตุ้นด้วยความอิจฉา ไม่ว่าจะในครอบครัว ในการ
เลี้ยงดูลูก หรือในหน้าที่การงานของคุณ

ให้ทูลขอการให้อภัยจากพระเจ้าผ่านทางพระเยซูคริสต์แล้ว
พิจารณาว่า คุณจะทำการงานด้วยความสงบแทนเพื่อพระเจ้า
ได้อย่างไร

เรียนรู้ที่จะพักผ่อนในเวลาที่เหมาะสมและในทางที่ถูกต้อง

ซาโลมอนเตือนเราให้ระวังการทำงานผิดประเภท คือ การงานที่ทำด้วยความอิจฉา และในตอนนี้ซาโลมอนได้เตือนเราให้ระวังการพักผ่อนผิดประเภทด้วย “คนโง่มีมือเท้า และกินเนื้อของตนเอง” (ปญจ. 4:5) ในตอนแรก เป็นเรื่องยากที่จะเห็นว่าภาพอันน่าขนพองสยองเกล้านี้เกี่ยวข้องกับชีวิตของเราอย่างไร แล้วเมื่อไรกันที่จะมีเวลาให้เราได้นั่งหย่อนใจให้สบายสักที! เมื่อเร็ว ๆ นี้ ศิษยาภิบาลหนุ่มผู้จริงจังและมุ่งมั่นตามภรรยาของศิษยาภิบาลท่านหนึ่งว่าเมื่อมีเวลาว่างเธอและสามีทำอะไรเพื่อความสนุกสนาน เธอหัวเราะและตอบว่า “เราไม่มีงานอดิเรก และไม่วันหยุด เรามีลูกที่กำลังเป็นวัยรุ่นนะ!” นี่ไม่ใช่การบ่นอย่างไม่พอใจ แต่เป็นความคิดเห็นเกี่ยวกับความเป็นจริง คุณแม่ที่กำลังมีลูกเป็นวัยรุ่นไม่มีเวลามากพอที่จะนั่งเฉย ๆ แล้วคุณแม่ที่มีหลายสิ่งหลายอย่างที่ต้องทำหรือนักเรียนที่ขยันเรียนจะจบลงด้วยความโง่เขลาได้อย่างไร ปัญหาไม่ใช่การพักผ่อน (ซึ่งเป็นของขวัญจากพระเจ้า) แต่เป็นการพักผ่อนผิดเวลาและผิดวิธี

ในแต่ละวัน พระเจ้าทรงจัดเตรียมการดีไว้แล้วเพื่อให้เราดำเนินตาม (อพ. 2:10) แต่บางครั้งเราก็ผัดวันประกันพรุ่งและต้องงานยาก ๆ ไว้จนถึงวินาทีสุดท้าย หรือไม่ก็เสียเวลาไปกับการเสพสื่อโซเชียลแทนที่จะก้มหน้าก้มตาทำงานที่อยู่ตรงหน้า ไม่ว่าจะเป็นการให้คำปรึกษากับเด็ก หรือการขัดห้องน้ำ หรือการเริ่มบทสนทนาที่ยาก ๆ หรือการตัดสินใจในสิ่งที่ซับซ้อน เป็นต้น เราทุกคนล้วนถูกล่อลวงให้ละจากการทำงานที่ดูไม่น่ารื่นรมย์ หรือถูกล่อลวงให้หันไปสนใจกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่เข้ามารบกวน แต่ซาโลมอนต้องการให้เราเห็นว่าการละจากการทำงานที่ต้องทำนั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่ารื่นรมย์มากกว่าตัวเนื้องานนั้นเสียอีก ความเกียจคร้านไปกันไม่ได้กับความขี้นบาน “ไม่มีอะไรดีไปกว่า...ร่าเริง” (ปญจ. 3:12) อาจจะมีบางสิ่งที่แย่ไปกว่าการละเลยการงานที่พระเจ้า

มอบหมายให้เราทำ ในการถอดความโดยเดเรก คิตเนอร์ ความ
เกียจคร้านมีผลที่ตามมาอย่างเหลือคณา คือ มันจะกีดกร่อนสิ่งต่าง ๆ
ไม่ว่าจะเป็นการควบคุมตนเอง การยึดความเป็นจริง ความสามารถ
ของเราในการหวังใยผู้อื่น ในท้ายที่สุด มันจะกีดกร่อนแม้กระทั่งความ
เคารพตนเองของเรา และมันจะลงเอยด้วยการกีดกันตัวเราเอง

คณิตศาสตร์ชาวประเสริฐ:

สามดีกว่าสอง สองดีกว่าหนึ่ง

“สองคนย่อมดีกว่าคนเดียว เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้”
(ปญจ. 4:9, 12) เราทุกคนต่างก็คุ้นเคยกับข้อความนี้จากปัญญาจารย์
เราได้เห็นข้อความนี้พิมพ์อยู่ในงานแต่งงานบ่อย ๆ แต่ซาโลมอนไม่ได้
พูดถึงการแต่งงานโดยมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง (ถึงแม้ว่านั่นจะเป็นสิ่งที่
ยอดเยี่ยมมากก็ตาม!) จริง ๆ แล้วข้อเหล่านี้เกี่ยวกับการงานและชุมชน
ซาโลมอนกล่าวว่าการทำการงานต่าง ๆ เคียงข้างกับผู้อื่นเป็นวิธีที่ดี
กว่าในการใช้ชีวิต ซาโลมอนสนุกกับการใช้คณิตศาสตร์สักหน่อยเมื่อ
กล่าวว่า **หนึ่งดีกว่าสอง** ในการพูดถึงความเจ็บสงบที่ได้จากการงาน
ของเรา แต่ **สองดีกว่าหนึ่ง** เมื่อพูดถึงหน้าที่การงานของเรา และสาม
(หรือมากกว่านั้น!) ยิ่งดี! นี่คือนิยามบางส่วนที่เราสามารถตื่น
เต้นได้ เราทุกคนเห็นพ้องต้องกันว่าชีวิตและการทำการงานจะสนุกยิ่ง
ขึ้นเมื่อได้ทำร่วมกับครอบครัวและเพื่อนสนิท ยิ่งมากก็ยิ่งสนุก!

ขอให้คิดว่า ความเกียจคร้านสามารถลดแรงจูงใจในการทำหน้าที่ยังการงานของคุณได้อย่างไร คุณมีประสบการณ์ที่เกิดจากความเกียจคร้านในชีวิตของคุณอย่างไร

ขอให้กลับใจใหม่ และขอกำลังใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อที่คุณจะทำการงานอย่างขยันหมั่นเพียรเหมือนทาสของพระองค์ พระผู้เป็นเจ้า

“สองคนดีกว่าคนเดียว และสามคนก็ยิ่งดีกว่า เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับรางวัลดีสำหรับการตรากตรำของพวกเขา” (ปญจ. 4:9, 12) นี่เป็นอีกหนึ่งความประหลาดใจที่น่ายินดี หลังจากยืนยันซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่ามนุษย์จะไม่ได้อะไรเลยภายใต้ดวงอาทิตย์ ชาโลมอนตระหนักได้ว่ามี “รางวัลดี” บางอย่างสำหรับการทำการงานทั้งหมดของเรา (ปญจ. 4:9) เราสามารถเก็บเกี่ยวผลผลิตมากมายจากการงานของเราเมื่อเราทำงานร่วมกัน ความร่วมมือนำไปสู่ผลกำไร แต่ไม่ใช่ผลกำไรทางการเงินเป็นหลักที่ชาโลมอนกล่าวถึงในที่นี้ ชาโลมอนมุ่งความสนใจไปที่สิ่งดี ๆ ในชีวิตของเราอีกครั้ง นั่นคือ การขึ้นบานในพระพรต่าง ๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้และการทำดีเพื่อผู้อื่น ถ้าใครอยู่ที่ความสนิทสนมกัน

การเกื้อกูลกัน การให้กำลังใจ และประโยชน์ที่เราสามารถให้แก่กัน และกันตลอดการเดินทางของชีวิต ถ้าไม่ได้เป็นสิ่งที่ตามมาทีหลังจากการทำงานเสร็จสิ้น แต่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นในระหว่างการทำงาน เคียงบ่าเคียงไหล่กันไป

พระพรแห่งความห่วงใย การปลอบประโลม และความเป็นเพื่อน

ชีวิตในชุมชนคริสตจักรที่ตีเต็มไปด้วยรางวัลมากมาย (ปญจ. 4:9 - 12) ชาโลมอนเกือบล้มหน้าคะมำเมื่อต้องกอบโกยประโยชน์ทั้งหมดจากการทำงานร่วมกัน ประการแรก คุณได้รับประโยชน์จาก**ความช่วยเหลือ** คือ “เพราะว่าถ้าพวกเขาล้มลง คนหนึ่งจะได้พยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น” โดยลำพังจะไม่มีใครพยุงคุณให้ลุกขึ้น (ปญจ. 4:10) ทุกสัปดาห์ เราสองคนสังเกตผู้หญิงในคริสตจักรของเราที่คอยช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อมีคนต้องการกำลังใจ แม้ในระหว่างขั้นตอนการเขียนหนังสือเล่มนี้ ให้จบ เราเองก็ได้รับกำลังใจจากการที่พวกเขาอธิษฐานเผื่อเราและได้รับความช่วยเหลือจากผู้อื่น

ในการทำสิ่งต่าง ๆ ร่วมกันในชุมชน เราทุกคนจะสัมผัสกับรางวัลที่ดีแห่งการ**ปลอบโยน** คือ “ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน พวกเขาก็อบอุ่น” หากนอนอยู่คนเดียวก็หนาว (ปญจ. 4:11) มันเป็นการปลอบโยนใจที่ยอดเยี่ยมเมื่อมีเพื่อนที่รับฟังความกลัวและความสงสัยของเรา และแบ่งปันความจริงจากพระคัมภีร์ให้กับเรา ในช่วงเวลาแห่งความโศกเศร้า เราสามารถร้องให้ร่วมกับผู้ที่กำลังร้องไห้ รวมไปถึงแบ่งปันการปลอบโยนที่เราได้รับจากพระเจ้าให้กับเขาผู้นั้นด้วย (รม. 12:15; 2 คร. 1:3-4)

สุดท้าย เมื่ออยู่รวมกันเราได้รับความมั่นคงปลอดภัยในการ**ป้องกัน**ด้วย คือ “คนสองคนย่อมต่อต้านเขาได้” คุณคนเดียวก็จะเป็นเหยื่อที่ง่าย (ปญจ. 4:12) โลกภายใต้ดวงอาทิตย์เป็นโลกที่เต็มไปด้วยอันตราย เรามีศัตรูอยู่รอบด้าน ไม่ว่าจะเป็นโลกนี้ เนื้อหนัง และผีมาร

แต่สองคน (หรือมากกว่านั้น!) สามารถต้านทานได้หากเรายืนหยัดร่วมกัน นี่คือเหตุผลที่เราต้องปฏิเสธที่จะฟังคำนิทาหรือใส่ร้ายอยู่เสมอ และเราต้องยืนหยัดและต่อต้านผู้กล่าวคำเท็จ

สองดีกว่าและสามหรือมากกว่านั้นยิ่งดีมากขึ้นไปอีก ในปัญญาจารย์ซาโลมอนให้ภาพเสมือนที่เด่นชัดของชุมชนและมิตรภาพ เมื่อเราช่วยเหลือ ปลอบโยน และปกป้องซึ่งกันและกัน เราได้รับรางวัลที่ดีจากการงานของเรา

อิสรภาพในการไปทำงาน

ความเจียบสงบไม่ใช่อิสรภาพจากการงาน แต่เป็นอิสรภาพในการไปทำงาน ดูเหมือนการพับแขนเสื้อขึ้นด้วยรอยยิ้มและลงมือทำการงานของเรา ตั้งใจดูแลสิ่งที่เป็นความรับผิดชอบของเรา คือ บ้าน ครอบครัว คริสตจักรและชุมชนของเรา เราดูแลสิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เพราะว่าเราจะได้อะไรจากพวกเขา แต่เป็นเพราะสิ่งเหล่านี้ให้เราเป็นของขวัญจากพระเจ้าต่างหาก! ความเจียบสงบเอบกอดด้วยความยินดีในที่ที่พระเจ้าทรงประทานให้เราดูแลรักษา และไม่ต้องพะวงหรือดิ้นรนในสถานการณ์ต่าง ๆ เมื่อเราชื่นชมยินดีในการงานของเรา เราก็คะพบการหยุดพักในการงานของเรา เราเลือกกำมือหนึ่งที่ได้มาด้วยความสงบโดย “ทำสิ่งที่ต้องรับผิดชอบ...ณ เวลปัจจุบัน” เบอร์โรห์กล่าว “ข้าพเจ้ารู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้จิตวิญญาณของคริสเตียนสงบลงและได้รับความพึงพอใจมากไปกว่าสิ่งนี้อีกแล้ว ตั้งใจทำหน้าที่ต่าง ๆ ณ สถานการณ์ปัจจุบันที่คุณเผชิญอยู่ตอนนี้”⁶

ดังนั้นเราต้องถามตัวเองว่า เราพอใจกับการงานที่พระเจ้ามอบให้เราหรือไม่ และเรากำลังทำการงานนั้นอย่างขยันขันแข็งหรือไม่ เรามีเพียงหนึ่งมือแต่เป็นหนึ่งมือแห่งความเจียบสงบใหม่หรือว่ามีสองมือแต่เป็นสองมือแห่งความอิจฉาริษยาและกินลมกินแล้ง ตามปกติแล้วสิ่งต่าง ๆ

ในพระคัมภีร์จะแตกต่างจากที่เราคาดหวังไว้ เช่น ทางที่คิดว่าเป็นทางขึ้น จะกลับกลายเป็นทางลง คนปลายจะกลับกลายเป็นคนต้น และหนึ่งกำมือนี้น่าจะดีกว่าเต็มทั้งสองมือ การมีน้อยลงแต่มีความเจียบสงกลับกลายเป็นว่าได้มากกว่า หรือดังที่อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า “อันที่จริง การอยู่ในทางพระเจ้าพร้อมกับมีความพอใจก็เป็นประโยชน์อย่างใหญ่หลวง” (1 ทธ. 6:6) เหมือนที่ซาโลมอนกล่าวไว้ว่า การทำงานด้วยความสงบ คือ วิธีที่ดีที่สุดในการดำรงชีวิต

เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นเราเองก็โง่เขลา ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและความสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างชั่วร้ายและอิจฉาริษา ถูกชิงชังและเกลียดกัน แต่เมื่อความดีเลิศและความรักของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรามาปรากฏ พระองค์ก็ทรงช่วยเราให้รอด ไม่ใช่เพราะความชอบธรรมที่เราทำเอง แต่ด้วยพระเมตตาของพระองค์โดยผ่านการชำระให้บังเกิดใหม่และสร้างใหม่ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระวิญญาณองค์นี้แหละที่พระเจ้าประทานให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ผ่านทางพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา เพื่อว่าเมื่อเราถูกชำระให้ชอบธรรมโดยพระคุณของพระองค์แล้ว ก็จะได้เป็นผู้รับมรดกตามที่หวังไว้คือชีวิตนิรันดร์ (ทิตัส 3:3-7)

เจ้าจงระวังเท้าของเจ้า เมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ชิดเพื่อฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายนเครื่องบูชา เพราะเขาไม่รู้อีกกำลังทำอะไรอยู่ อย่าให้ปากของเจ้าไว และอย่าให้ใจของเจ้าเร็วที่จะพูดสิ่งใดๆ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าสถิตในสวรรค์ แต่เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจึงพูดน้อยคำ เพราะฝันเมื่อมีงานมาก และมีเสียงคนเขลาเมื่อพูดมาก

เมื่อเจ้าบนไวต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะแก้บนนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์ไม่พอพระทัยในคนเขลา จงแก้บนตามที่เจ้าบนไว้เถิด ที่เจ้าจะไม่บนก็ยิ่งดีกว่าที่เจ้าบนแล้วไม่แก้ อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้ทำบาป และอย่าพูดต่อหน้าผู้สื่อสารของพระเจ้า ว่า นี่เป็นความผิดพลาด เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะคำพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งน้ำมือของเจ้าเสียเล่า เพราะว่าเมื่อฝันมาก ก็อนิจจัง และคำพูดพล่อยๆ ก็มาก เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเถิด

ปัญญาจารย์ 5:1-7

ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

เมื่อหลายปีก่อน ในเช้าวันอาทิตย์ที่ฝนตกพรำ ๆ แครโรลีนกำลังจะถึงตัวคริสตจักร วันนั้นเธอสวมรองเท้าส้นสูง ชุดเดรสสวย และเสื้อโค้ท แต่ในทันใดนั้นเอง สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นเร็วมาก เธอพบว่าตัวเองคว่ำหน้าอยู่บนทางเท้าที่เฉอะแฉะ ชายหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังเข็นรถเข็นเด็กอยู่ใกล้ ๆ ได้เห็นเธอล้มลง จึงรีบเข้าไปช่วยด้วยเป็นกังวลว่าเธออาจจะได้รับบาดเจ็บ แต่แครโรลีนกลับหัวเราะและยืนยันว่าเธอโอเคดีอยู่ ชายหนุ่มคนนั้นยื่นแขนช่วยพยุงเธอขึ้น แครโรลีนจัดแจงเสื่อผ้าหน้าผมให้เข้าที่และเดินเช็ดหน้าเข้าไปในคริสตจักรด้วยความระมัดระวังแม้ระยะทางที่เหลือนั้นจะอีกไม่กี่ก้าวก็ตาม

ในปัญญาจารย์บทที่ 5 ซาโลมอนบอกให้เราเดินเข้าไปในคริสตจักรอย่างระมัดระวัง “เจ้าจงระวังเท้าของเจ้า เมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า” (ปญจ. 5:1) รองเท้าส้นสูงหรือทางเท้าที่ลื่นไม่ใช่สิ่งที่ซาโลมอนกังวล ซาโลมอนกำลังเตือนเราให้ระวังคำพูดและจิตใจของเราระหว่างทางไปคริสตจักร อย่าเร่งรีบเข้าไปในการนมัสการ ซาโลมอนได้เตือนสติเรา ในขณะที่เราทำการงานด้วยความอุตสาหะ เราต้องมาคริสตจักรด้วยความระมัดระวังด้วย นั่นเป็นเพราะเมื่อเรามาถึงพระนิเวศของ

พระเจ้า เรากำลังเข้าสู่ที่ประทับของพระองค์ ในสมัยของซาโลมอน ที่ประทับของพระเจ้าคือพระวิหาร และในสมัยของเรา ที่ประทับของพระเจ้าคือคริสตจักร

เรียนรู้ที่จะเหยียบย่างอย่างระมัดระวัง

ลองนึกภาพว่าคุณได้เป็นคนหนึ่งที่จะได้เข้าเฝ้าพระราชินีแห่งอังกฤษ แน่แน่นอนว่าคุณจะมาถึงก่อนเวลาอย่างไม่ต้องสงสัย อันที่จริงแล้ว นั่นเป็นเพียงหนึ่งในกฎมากมายที่ต้องทำเพื่อเข้าเฝ้าพระองค์ คุณจะเดินเข้าไปหาพระองค์อย่างระมัดระวัง คุณจะต้องแน่ใจว่าได้ฝึกการถวายบังคมอย่างถูกต้องแล้ว และเมื่อจะเดินกลับ คุณจะต้องไม่ลืมว่าห้ามหันหลังให้พระองค์เด็ดขาด คุณจะต้องทำตามคำแนะนำเหล่านี้และอื่น ๆ อีกมากมายอย่างระมัดระวัง ซึ่งตรงกันข้ามเลยกับวิธีสุดแสนจะเป็นกันเองที่เราเข้าไปในที่ประทับของพระเจ้าในแต่ละสัปดาห์ บางทีคุณอาจจะตื่นสายและแทนที่จะอาบน้ำ คุณก็เพียงแค่รวบผมแบบรวก ๆ พอเป็นพิธีแล้วก็ไปคริสตจักร ในระหว่างที่นมัสการอยู่ในคริสตจักรจิตใจของคุณล่องลอยไปกับการสนทนาที่คุณหวังว่าจะมีในช่วงเวลาแห่งการสามัคคีธรรม (เช่น ฉันอยากรู้จังเลยว่าวันหยุดของเธอเป็นอย่างไรบ้าง เป็นต้น) หรือไม่ก็นึกสิ่งที่ คุณจะทานเป็นมือเที่ยง (ว่าจะเป็แซนวิชที่ซื้อจากร้านหรือสลัดผักสดดี) บางทีคุณอาจจะรีบกลับทันทีเมื่อคริสตจักรเลิกเพื่อชมการแข่งขันกีฬาหรือรับกลับบ้านบ่าย

ซาโลมอนรู้วิธีที่เราจะถูกล่อลวงเมื่อไปยังพระนิเวศของพระเจ้า สถานที่ที่เราถูกเรียกให้มานนมัสการพระเจ้า ซาโลมอนจึงเตือนให้เราเข้ามาด้วยความระมัดระวังอย่างถึงที่สุด คุณกำลังเข้าเฝ้าพระเจ้า ผู้บริสุทธิ์ จงระวังเท้าของคุณ มิฉะนั้น คุณอาจจะลื่นล้มได้ จงระวังให้มากเมื่อคุณอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้าผู้บริสุทธิ์ “เจ้าจงระวังเท้าของเจ้า” คือ วิธีที่ซาโลมอนทำให้เราเห็นความจริงที่ว่าเราจำเป็นต้อง

ระวังทางหรือทำที่ที่เราจะมานมัสการ (ปญจ. 5:1) กล่าวสั้น ๆ คือว่า เราควร**ไวในการฟัง** และ **ช้าในการพูด**เมื่อเราอยู่ต่อจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า

ประการแรก ซาโลมอนกล่าวว่า เราต้อง**ไวที่จะฟังพระเจ้า** “เพราะการเข้าใกล้ซิดเพื่อฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวญเครื่องบูชา เพราะเขาไม่รู้ว่ากำลังทำอะไรอยู่” (ปญจ. 5:1) การชี้ให้เห็นว่าอะไรคือสิ่งที่ “ดีกว่า” คือวิธีที่ซาโลมอนชอบใช้เพื่อบอกเราถึงวิธีการดำเนินชีวิตอย่างแท้จริง ซาโลมอนบอกเราว่าการฟังในคริสตจักรดีกว่าการเป็นคนเขลา

คุณเห็นว่าเมื่อเรามาคริสตจักร เราเข้าใกล้พระเจ้าด้วย จริยอยู่ที่เรามาร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยเช่นกัน แต่ที่สำคัญกว่านั้น คือ เรามา**ฟังพระวจนะ**ของพระเจ้าที่ถูกเทศนาออกมา เรามาฟังพระวจนะที่พระเจ้าทรง “ระบายลมหายใจออก” (2 ทธ.3:16) สิ่งที่พระเจ้าตรัสไม่ *have* เหมือนคำของเรา พระคัมภีร์ประกอบไปด้วยพระคำของพระเจ้าที่จะไม่มีวันเปลี่ยนแปลง มีสิทธิอำนาจอย่างเต็มเปี่ยม เป็นนิรันดร์และแน่นอน และในเช้าวันอาทิตย์ พระเจ้าได้ทรงแต่งตั้งผู้เทศนาให้เป็นโฆษกของพระองค์เพื่อส่งถ้อยคำของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ ซาโลมอนผู้เป็น “ปัญญาจารย์” ได้กระตุ้นให้เราฟัง

การฟังแบบที่พระคัมภีร์ได้กล่าวต้องมีการเตรียมตัวและการประยุกต์ใช้ เราเตรียมทุกอย่างไว้พร้อมตั้งแต่เมื่อคืนเพื่อส่งลูกไปโรงเรียน เพื่อให้เราไปทำงานตรงเวลา หรือเพื่อเริ่มต้นโครงการใหญ่เกี่ยวกับบ้าน แล้วเราควรเตรียมตัวมากเพียงใดเพื่อเข้าใกล้และฟังพระเจ้า คนหนุ่มสาวในคริสตจักรของศิษยาภิบาลริชาร์ด แบ็กซ์เตอร์ (Richard Baxter) เห็นได้ชัดว่าพวกเขาใช้เวลา**สามชั่วโมง**ด้วยกันในเย็นวันเสาร์ เพียงเพื่อเตรียมใจของพวกเขาก็พร้อมสำหรับเช้าวันอาทิตย์! การเตรียมของคุณไม่จำเป็นต้องใช้เวลาสามชั่วโมง แต่ให้ใคร่ครวญว่าคุณจะเตรียมใจและบ้านของคุณให้พร้อมสำหรับคริสตจักรได้อย่างไร

การเตรียมตัวเริ่มต้นด้วยการอธิษฐาน อธิษฐานขอให้พระเจ้าช่วยให้คุณเข้าใกล้พระองค์ ฟังพระวจนะของพระองค์ ฟังเสียงของพระองค์ และรับพระคุณที่จะเชื่อฟังพระเจ้าได้ ทบทวนสัปดาห์ที่ผ่านมาผ่านการอธิษฐาน มีบาปใดที่คุณยังไม่สารภาพบาป หรือมีใครใหม่ที่คุณต้องคืนดีด้วย และนึกถึงความต้องการและคำขอสำหรับสัปดาห์ที่จะมาถึง เมื่อใจของคุณพร้อมที่จะเข้าใกล้พระเจ้า คุณจะคิดฟังชาน้อยลงและจดจ่อกับพระวจนะของพระเจ้ามากขึ้น และถ้าคริสตจักรของคุณแจ้งเนื้อหาคำเทศนาล่วงหน้าให้อ่านและทำความเข้าใจกับพระธรรมตอนนี้ก่อน นอกจากนั้นการเตรียมตัวในแบบที่ปฏิบัติได้จริงจะยังช่วยให้คุณสามารถฟังคำเทศนาได้ดีมากยิ่งขึ้นอีกด้วยเมื่ออยู่ในคริสตจักร ให้วางแผนในคืนก่อนไปคริสตจักรว่า คุณจะไปคริสตจักรตรงเวลา (หรือก่อนเวลาสักเล็กน้อย) เพื่อคุณจะไม่รู้สึกงุนงงและถูกดึงความสนใจให้ไปสนใจเรื่องอื่นได้ง่าย ๆ เมื่อคริสตจักรเริ่ม คุณจะพร้อมและกระตือรือร้นที่จะฟังพระเจ้า

แต่การฟังไม่ได้จบลงด้วยคำอธิษฐานปิดของนักเทศน์ การฟังที่ถูกต้องในพระคัมภีร์จะไม่เกิดขึ้นจนกว่าเราจะเชื่อฟังสิ่งที่เราได้ยิน ดังนั้น แทนที่จะเร่งรีบออกจากคริสตจักรและเริ่มต้นสัปดาห์ใหม่ของคุณ ใช้เวลาในบ่ายวันอาทิตย์หรือเช้าวันจันทร์เพื่อทบทวนคำเทศนาและถามองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า วิธีหนึ่งที่ฉันสามารถฟังได้โดยการเชื่อฟังในสัปดาห์นี้คืออะไร

วิธีหนึ่งที่คุณสามารถนำคำแนะนำของซาโลมอนที่บอกว่า
“เข้าใกล้ชิดเพื่อฟัง” (ปญจ. 5:1) มาประยุกต์ใช้กับพระวจนะ
ของพระเจ้าได้คืออะไร

ตรวจสอบท่าที (ที่เป็นบาป) ของคุณ ณ ที่ประตู

ต่อจากนั้น ซาโลมอนได้รวบรวมความจำเป็นเกี่ยวกับการควบคุมลิ้น
ของตนในคริสตจักร เราไม่เพียงแต่ควรระวังในการฟังเท่านั้น เราควร
ซ้าในการพูดด้วย

อย่าให้ปากของเจ้าไว (ปญจ. 5:2)

และอย่าให้ใจของเจ้าเร็วที่จะพูดสิ่งใดๆ เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
(ปญจ. 5:2)

เหตุฉะนั้นเจ้าจึงพูดน้อยคำ (ปญจ. 5:2)

เมื่อเจ้าบั่นไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะแก้บนนั้นให้สำเร็จ
(ปญจ. 5:4)

อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้ทำบาป (ปญจ. 5:6)

พระคัมภีร์เต็มไปด้วยคำเตือนเกี่ยวกับลิ้น แต่ซาโลมอนบอกให้เราระวังเป็นพิเศษเมื่อพูดถึงการนินทาการพระเจ้า เพื่อป้องกัน “เท้า” ของเรา (ปญจ. 5:1) ก่อนที่เราจะเข้าคริสตจักร หมายความว่าเราต้องระแวดระวังใจของเรา (สภษ. 4:23) และระวังปากของเราด้วย (สภษ. 21:23) เราต้องไม่เข้าคริสตจักรโดยปล่อยให้ทัศนคติที่เป็นบาปเข้ามาในจิตใจของเรา เช่น ความขมขื่นต่อสมาชิกในคริสตจักรหรือความทะเลาะถกเถียงที่เห็นแก่ตัวเพื่อเรียกร้องความสนใจจากผู้อื่น เราต้องไม่เดินเข้าไปในอาคารคริสตจักรหากยังไม่ได้ตั้งหลักเพื่อป้องกันปากของเราจากการพูดคำอวดดี ความโกรธ การวิพากษ์วิจารณ์หรือการใส่ร้าย

คำสิ่งที่ต้องเชื่อฟังและคำอธิษฐานที่ต้องอธิษฐาน:

พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงเข้าใจในเรื่องนี้ คือ ให้ทุกคนไวในการฟัง ข้าในการพูด (ยากอบ 1:19)

ข้าแต่พระยาห์เวห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์
ขอทรงเฝ้าระวังประตูริมฝีปากของข้าพระองค์
(สดด. 141:3)

ขอให้นึกถึง “ถ้อยคำจากปาก [ของคุณ] และการภาวนาในใจ [ของคุณ]” เมื่อสัปดาห์ที่แล้วในคริสตจักร (สดด. 19:14) ว่าเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือไม่ คุณหลุดโปกส์จากพระเจ้าได้เร็วเพียงใดและหันไปสนใจสิ่งอื่น ๆ รอบตัวแทนพระเจ้า คำพูดของคุณเป็นอย่างไรทั้งก่อนและหลังเข้าคริสตจักร เป็นคำพูดที่พูดออกมาด้วยแบบลวก ๆ ไม่ได้ไตร่ตรองให้ถี่ถ้วนก่อนหรือออกมาใจที่ตื้อด้านหรือไม่ คุณรู้สึกจะสามารถวิพากษ์วิจารณ์คำเทศนาของนักเทศน์อย่างไรก็ได้ใช่ไหม หรือรู้สึกมีอิสระที่จะพรับปรนเรื่องผู้นำคริสตจักรได้ตามอำเภอใจอย่างใดก็ได้ใช่ไหม ช่างเป็นเรื่องที่น่าเศร้าที่แทนที่พวกเราจะเข้าไปในการพูด แต่พวกเรามักจะไวในการพูด ไวในการบ่น และไวที่จะตัดสินคนอื่น (และบางครั้งโดยเฉพาะอย่างยิ่ง) ในคริสตจักร

เราไวในการพูด (ด้วยสิทธิอำนาจ) เกี่ยวกับสิ่งที่เราคิดว่าพระเจ้ากำลังจะทำ (หรือไม่ทำ) เราด่วนแสดงความคิดเห็นว่า แม้คนอื่นควรจะเลี้ยงหรือไม่ควรจะเลี้ยงลูกอย่างไร เราด่วนตั้งคำถามและพรับปรนด่วนที่จะวิพากษ์วิจารณ์ เราอาจจะมองว่าความคิดและคำพูดที่พูดออกมาโดยไม่ไตร่ตรองให้ดีเสียก่อนนั้นไม่มีอันตราย แต่ซาโลมอนกล่าวว่าสิ่งเหล่านี้อาจจะอันตรายได้ ดังนั้นจงระวังอย่างเท่าของคุณโดยระมัดระวังคำพูดของคุณเมื่อคุณไปคริสตจักร

กล่าวคำมั่นสัญญาต่อพระเจ้า

การเข้าไปในการพูดซ้ำนี้รวมถึงการเข้าไปในกล่าวคำมั่นสัญญาต่อพระเจ้าด้วย “เมื่อเจ้าบ่นไวต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะแก้บนนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์ไม่พอพระทัยในคนเขลา จงแก้บนตามที่เจ้าบ่นไว้เถิด” (ปญจ. 5:4) เนื่องจากคนสมัยใหม่อาจจะไม่ได้กล่าวคำมั่นสัญญาอย่างเป็นทางการ—ยกเว้นในงานแต่งงาน—เราจึงไม่แน่ใจว่าจะนำข้อนี้มาใช้ในชีวิตได้อย่างไร แต่ถึงแม้เราจะไม่ได้กล่าว “คำมั่นสัญญา” อย่างเป็นทางการ

ทางการ แต่เราได้ให้คำมั่นสัญญากับคริสตจักร ซึ่งมักจะเป็นความผลิผลามที่จะทำสิ่งนั้นเพื่อพระเจ้า เราสัญญาว่าจะ “ทำให้ดีขึ้น” ในสัปดาห์นี้โดยพยายามทำลายรูปแบบที่จะทำให้บาปเกิดขึ้น เราสัญญากับพระเจ้าว่าเราจะอ่านพระคัมภีร์ทุกวันหรืออธิษฐานให้บ่อยขึ้น เราสัญญาว่าจะมอบเงินจำนวนหนึ่งให้กับคริสตจักร เราสัญญากับศิษยาภิบาลว่าเราจะเข้าร่วมและช่วยในพันธกิจบางอย่าง และจากนั้นก่อนที่จะก้าวออกจากอาคารคริสตจักรด้วยซ้ำ เราก็เกือบจะลืมไปหมดแล้วว่าเราสัญญาไว้ว่าจะทำอะไรบ้าง สิ่งต่าง ๆ ที่ต้องทำระหว่างสัปดาห์ถ้าโถมเข้ามา และในที่สุดเราจำไม่ได้ว่าเราได้ทำสัญญาต่อ**พระพักตร์พระเจ้า** วันอาทิตย์หน้าเวียนมาถึง และเราก็แก้ตัวว่า “โอ ข้าพระองค์ขอโทษ พระเจ้า แต่พระองค์ทรงทราบดีว่าสัปดาห์ของข้าพระองค์ยุ่งมากเพียงใด!” สำหรับผู้เริ่มต้น ซาโลมอนแนะนำว่า เป็นการดีกว่าที่จะปิดปากของคุณให้สนิทและไม่กล่าวคำมั่นสัญญาใด ๆ เลย (ปญจ. 5:5) แต่ถ้าคุณได้กล่าวคำมั่นสัญญากับพระเจ้า คุณก็ควรรักษาไว้และรีบทำเสีย

อันที่จริง ถ้าคุณไม่ทำตามคำมั่นสัญญาที่คุณให้ไว้กับพระเจ้าทันที คุณก็ไม่ควรทำงานอื่น ๆ ในระหว่างสัปดาห์ด้วย เพราะพระเจ้าจะต่อต้านงานของคุณ “เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพระพิโรธเพราะคำพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งน้ำมือของเจ้าเสียเล่า” (ปญจ. 5:6) ขอให้คิดตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง หากคุณขอให้คำมั่นสัญญากับพระเจ้าว่าคุณจะรับใช้พระองค์แล้วหลังจากกลับจากคริสตจักร คุณกลับใช้เวลาทั้งสัปดาห์ในการทำงานเพื่อตัวคุณเอง พระเจ้าอาจจะขัดขวางงานอุตสาหกรรมทั้งหมดของคุณก็เป็นได้ และซาโลมอนกล่าวว่า คุณไม่ต้องการสิ่งนั้นอย่างแน่นอน เชื่อข้าพเจ้าเถอะ

“ในขณะที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวคำพรูสวาทอย่างเผ็ดร้อนกับคนชั่วร้ายและคนหน้าซื่อใจคด เป้าหมายของ [ซาโลมอน] คือ ผู้ที่มีความตั้งใจดีที่ชอบร้องเพลงที่ไพเราะและมาคริสตจักรอย่างร่าเริง แต่ไม่ได้ใส่ใจกับสิ่งรอบตัวมากนักและไม่เคยมีเวลาทำสิ่งที่เขาอาสาทำเพื่อพระเจ้าเลย”² เดเรก คิตเนอร์

ทำไมเราต้องเป็นคนที่เข้าไปในการพูด ซาโลมอนได้กล่าวไว้ว่า “เพราะว่าพระเจ้าสถิตในสวรรค์ แต่เจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก” (ปญจ. 5:2) พระเจ้าอยู่ข้างบนนั้น เราอยู่ข้างล่าง และเพราะพระเจ้าสถิตในสวรรค์ พระองค์จึงทรงหยั่งรู้ความคิดของเราจากที่ไกล และทรงทราบถ้อยคำในภาษาของเราก่อนที่จะเราจะพูดออกไป (สดด.139:2, 4) จงพูดให้น้อย เพราะทุกคนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า เดเรก คิตเนอร์ให้คำแนะนำไว้ว่า “หากเราถูกล่อลวงให้ตัดสิ่งนี้ออกไปจากพันธสัญญาเดิมเพราะเห็นว่าเป็นเนื้อหาที่รุนแรง พันธสัญญาใหม่จะทำให้เราสับสนพอ ๆ กันกับคำเตือนไม่ให้ทำความดีที่ไร้ความหมาย หรือปฏิบัติต่อสิ่งบริสุทธิอย่างไม่เหมาะสม (มธ. 7: 21; 23:16; 1 คร. 11:27) การเน้นย้ำเรื่องพระคุณไม่ว่าจะมากน้อย

มีคำปฏิญาณหรือคำมั่นสัญญาใด ๆ ใหม่ที่คุณได้ให้ไว้กับพระเจ้าและคนอื่น ๆ ที่คุณต้องทำให้สำเร็จ?

สักเพียงไรก็ไม่สามารถทำให้การทำตัวแบบอิสระเสรีของเราต่อพระเจ้า กลายเป็นสิ่งชอบธรรมได้”³ ลองถามอานาเนียและสัปปิราดูได้ (ดู กิจการ 5:1-11) ดังนั้นซาโลมอนสรุปว่า “พระเจ้าคือผู้ที่เราต้องยำเกรง” (ปญจ. 5:7) ซาโลมอนย้ำเตือนเราอีกครั้งว่าชีวิตที่แท้จริงเกี่ยวกับอะไร นั่นคือเกี่ยวกับการยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า

“พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระ เราให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่มีบาป เราก็ หลอกตัวเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในตัวเราเลย ถ้าเราสารภาพ บาปของเรา พระองค์ทรงซื่อสัตย์และเที่ยงธรรม ก็ทรง โปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรม ทั้งสิ้น” 1 ยอห์น 1:7-9

ชื่อเสียงดีก็ดีกว่าน้ำมันหอมอย่างดี
และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด
ไปยังเรือนที่มีการคร่ำครวญ
ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน
เพราะนั่นเป็นวาระสุดท้ายของมนุษย์ทุกคน
และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ
ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ
เพราะความโศกเศร้าบนใบหน้าทำให้จิตใจยินดี
จิตใจของคนมีปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีการคร่ำครวญ
แต่จิตใจของคนเขลาจะอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน
ฟังคำตำหนิของคนที่มีปัญญา
ยังดีกว่าฟังเพลงของคนเขลา
จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า
สิ่งที่พระเจ้าทรงทำให้คนใด ใครจะเหยียดให้ตรงได้เล่า?

ในเวลาที่ได้รับสิ่งดีๆ ก็จงชื่นชมยินดี แต่ในเวลาที่ได้รับสิ่งร้ายๆ ก็จง
พิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะค้นไม่พบ
ว่า เมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรตามเขามาในภายหลัง....

....เป็นการดีที่เจ้าจะยึดถือคำเตือนนี้ไว้ เออ และไม่ปล่อยมือจาก
อีกคำเตือนหนึ่ง เพราะว่าผู้เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากทั้งสองเรื่อง

ปัญญาให้กำลังแก่คนมีปัญญา มากกว่าผู้ครอบครองสิบคนที่อยู่ในเมือง
แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ทำแต่ความดี
และไม่เคยทำบาปเลย

อย่าสนใจฟังทุกถ้อยคำที่คนกล่าว เพื่อเจ้าจะได้ยืนหาสของเจ้าแข่ง
ต่ำเจ้า เพราะเจ้าก็รู้อยู่แก่ใจของเจ้าว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งต่ำคนอื่นหลายครั้ง
เหมือนกัน

ข้าพเจ้าพิสูจน์ทั้งหมดนี้ด้วยใช้ปัญญา ข้าพเจ้ากล่าวว่า “ข้าพเจ้าจะมี
ปัญญา” แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า

ปัญญาจารย์ 7:1-5, 13-14, 18-23

ใช้ชีวิตอย่างมีปัญญา

ตลอดบทที่ 7 ในปัญญาจารย์ ซาโลมอนได้ร้อยเรียงสิ่งที่ถ้ามองผ่าน ๆ อาจจะดูเหมือนคำสุภาษิตหรือคำคมเข้าใจด้วยกัน (เอ...หรือว่าซาโลมอนจะลอกมาจากผลงานชิ้นอื่นของเขาหรือเปล่านะ) ซาโลมอนทำเช่นนั้นด้วยเป้าหมายที่ชัดเจน เขาสร้างประเด็นที่มีความเชื่อมโยงกัน ซาโลมอนอยากให้เรายอมรับความจริง ยอมรับความจริงเกี่ยวกับชีวิต ยอมรับความจริงเกี่ยวกับคนที่เราใช้ชีวิตด้วย

จะเป็นอย่างไรหากสิ่งดี ๆ กลายเป็นคำแข่งสาปและสิ่งร้าย ๆ กลายเป็นคำอวยพร

ซาโลมอนแบ่งชีวิตทั้งหมดออกเป็น 2 ประเภทและแนะนำการตอบสนองอย่างชาญฉลาดสำหรับชีวิตแต่ละประเภท “ในเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ ก็จงชื่นชมยินดี แต่ในเวลาที่ได้รับสิ่งร้าย ๆ ก็จงพิจารณา” (ปญจ. 7:14) หากเป็นวันที่ได้รับสิ่งดี ๆ ขอให้ยิ้ม แต่หากเป็นวันที่ได้รับสิ่งร้าย ๆ ขอให้คิด อีกครั้งที่พันธสัญญาใหม่เข้ามาในความคิด โดยเฉพาะยากอบ 5:13 ตอนที่พี่ชายของพระเยซูยกคำแนะนำของซาโลมอนโดยกล่าวว่า

“มีใครในพวกท่านทนทุกข์หรือ? จงให้คนนั้นอธิษฐาน มีใครร่าเริงยินดีหรือ? จงให้คนนั้นร้องเพลงสรรเสริญ”

วันนี้เป็นวันแบบไหนสำหรับคุณ สำหรับพวกเราหลายคน มันคือ **เวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ** เรามีสิ่งต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นอาหาร ที่พัก คริสตจักร เพื่อน ครอบครัว กาแฟ หนังสือและเก้าอี้แสนสบายให้เพลิดเพลิน ถ้าพระเจ้าผู้ทรงประทานสิ่งเหล่านี้ให้กับเราทรงดของขวัญเหล่านี้แม้แต่เพียงชิ้นเดียว เราจะไม่มีมันอีกต่อไป ดังนั้น จงเปรมปรีดีในวันเวลาที่ได้รับสิ่งที่ดี ๆ ในวันแห่งความเจริญรุ่งเรืองนี้ เพราะนี่คือวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้าง (สดด. 118:24)

นี่คือสิ่งง่าย ๆ แต่เราไม่ได้มองแบบนี้เสมอไป แทนที่จะรับพระพรจากพระเจ้าด้วยการขอบพระคุณ เรากลับคิดถึงสิ่งเหล่านั้นมากเกินไป เราใส่การตีความที่ผิดและบิดเบี้ยวเข้าไปด้วย เช่น “พระเจ้าต้องมีความสุขมากกับสิ่งต่าง ๆ ที่ฉันทำในฐานะคริสเตียนแน่นอน พระองค์จึงอวยพรฉันแบบนี้” หรือ “การอวยพรเช่นนี้ต้องหมายความว่าพระเจ้าสนับสนุนกิจกรรมนี้แน่นอน” หรือ “ถ้าฉัน ทำแบบนี้อีกครั้งหน้าพระเจ้าก็จะอวยพรฉันอีกแน่นอน” อย่างไรก็ตาม หากเราให้สิ่งดี ๆ ที่เราได้รับเป็นเครื่องวัดว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยในชีวิตของเรา ในที่สุดเราจะรู้สึกงุนงงและท้อแท้เมื่อเวลาร้าย ๆ มาถึง ดังที่ผู้เขียนคนหนึ่งอธิบายว่า “สิ่งดี ๆ อาจกลายเป็นคำสาปที่ซ่อนเร้น สิ่งร้าย ๆ อาจจะเป็นวิธีการที่พระเจ้าจะทรงประทานพระพรมากมาย . . . สถานการณ์ทั้งหมดไม่ใช่อย่างที่เราเห็น”¹

ในพระคัมภีร์สิ่งดี ๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้กับเราไม่ได้เป็นเพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่บ่งบอกถึงความพอพระทัยของพระเจ้า ในความเป็นจริง บางครั้งคนชั่วร้ายดูเหมือนจะเป็นผู้ที่ได้รับสิ่งดี ๆ มากที่สุด ดังนั้น แทนที่จะตีความหมายของสิ่งดี ๆ ที่เราได้รับว่าพระเจ้าทรงพอพระทัยในสิ่งที่เราทำ ซาโลมอนกลับบอกให้แค่ขึ้นบานไปกับสิ่งดี ๆ เหล่านั้นเท่านั้น จงรับสิ่งดี ๆ เหล่านั้นเหมือนเป็นของประทานที่ดีและเลิศ ที่

“มาจากเบื้องบน คือมาจากพระผู้สร้างแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระองค์ ไม่มีการแปรปรวนหรือเงาของการเปลี่ยนแปลง” (ยากอบ 1:17) พระเจ้าทรงประเสริฐ และพระองค์ทรงกระทำการดีเสมอ (สดุดี 119:68) การที่พระเจ้าทรงพอพระทัยในเราก็เพราะว่าเราอยู่ในพระคริสต์ พระบุตรของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงพอพระทัย ขอให้เรารับช่วงเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ ด้วยความชื่นชมยินดีและไม่ต้องคิดมากเกินไป

ในทางกลับกัน มีพวกเราบางคนที่รู้สึกกระวนกระวายใจกับสิ่งดี ๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้ พระพรทำให้เราบางคนวิตกกังวลและไม่สบายใจ เราล้วนต่างมีประสบการณ์ในชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์มากพอที่จะรู้ว่าทุกสิ่งที่ซาโลมอนพูดนั้นเป็นความจริง คือ ชีวิตนั้นแสนสั้น ยุ่งเหยิงและไม่ดี เราต่างคุ้นเคยดีกับสิ่งร้าย ๆ และการมองอนาคตในแง่ร้ายจนทำให้การได้รับสิ่งดี ๆ ดูช่างน่าสงสัยเสียเหลือเกิน “ไม่น่าไว้วางใจ!” เราประกาศกันว่า “มันจะต้องจบลงด้วยความหายนะอย่างแน่นอน!” ในความคิดของเราวันเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ นั้นดีกว่าลางบอกเหตุร้ายเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทั้งหมดนี้เพียงแค่เปิดเผยการพยายามควบคุมและเข้าใจชีวิตของเราที่มีอย่างต่อเนื่อง ในทางกลับกันเราคิดว่าถ้าเราตัดสินใจตอนนี้อย่างไรวันนี้ (และพรุ่งนี้และวันถัดไป) จะเป็นเวลาที่จะได้รับสิ่งร้าย ๆ เราก็จะสามารถควบคุมความเสียหายได้ดีขึ้น หรือเราคิดไปว่าเราสามารถคำนวณการเคลื่อนไหวของพระเจ้าในครั้งต่อไปได้ เราจึงชิงเปิดเกมก่อน แต่ผลลัพธ์ของการคิดที่ไม่ถูกต้องเช่นนี้ก็คือ เราไม่เพียงแต่กังวลเมื่อสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นเท่านั้น แต่เรายังกังวลเมื่อสิ่งดี ๆ เกิดขึ้นอีกด้วย ดังนั้น เราจึงจบลงด้วยความกังวลเกือบตลอดเวลา

ความจริงแล้ว วันพรุ่งนี้อาจจะเลวร้ายอย่างที่คุณคิด หรือมันอาจจะเลวร้ายกว่าที่คุณคิดก็ได้ด้วยเช่นกัน ซาโลมอนกล่าวว่า ชีวิตเป็นสิ่งที่ยากและมันจะยากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ก็เป็นไปได้เช่นกันที่วันพรุ่งนี้อาจจะดีกว่าที่คุณคิด อาจจะเป็นช่วงเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ ก็ได้ เนื่องจาก

ใช้ชีวิตอย่างมีปัญญา

คุณไม่สามารถบังคับหรือคาดเดาได้ว่าพรุ่งนี้จะเป็นอย่างไร ชาโลมอนจึงบอกเราว่าไม่มีอะไรที่เราทำได้นอกจากชื่นชมยินดีเท่านั้น อย่าใช้ทั้งวันที่ดีและวันที่แย่ให้กลายเป็นวันที่ทุกซักระทมไปทั้งหมด เมื่อทุกสิ่งเป็นไปได้ด้วยดี ขอให้จงยินดี นี่ไม่ใช่คำแนะนำที่แนะนำไว้เพียงแค่ว่าชีวิตพอทนได้ แต่นี่คือคำสั่ง เมื่อสามีของคุณได้งานที่ดีขึ้นหรือลูกของคุณเชื่อฟัง เมื่อคุณได้มีเวลาอยู่กับตัวเองสักห้านาทีกับกาแฟแก้วโปรด หรือเมื่อคุณมีสามัคคีธรรมที่ดีกับพี่น้องในคริสตจักร จงชื่นชมยินดี สิ่งนี้ไม่เพียงทำให้ชีวิตน่าอยู่ขึ้นเท่านั้น แต่ยังเป็นวิธีเดียวที่จะช่วยให้เราสามารถใช้ชีวิตได้อย่างแท้จริงอีกด้วย แล้วเราจะใช้ชีวิตอย่างไรในวันที่ดี ขอให้ยิ้มง่าย ๆ และบ่อย ๆ ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า การชื่นชมยินดีไม่ใช่บุคลิกภาพ แต่เป็นคุณลักษณะของคริสเตียน “ในเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ ก็จงชื่นชมยินดี” (ปัญญา. 7:14) อย่าเป็นคนทีปปล่อยตัวไปตามยถากรรม แต่จงเป็นคนที่มีความสุขในพระเจ้า

ขอให้เขียนว่าตอนนี้คุณได้รับสิ่งดี ๆ อย่างไรบ้างและโดยทางใด

คุณเชื่อฟังคำสั่งนี้ได้อย่างไรที่บอกให้จงชื่นชมยินดีในเวลา
ที่ได้รับสิ่งดี ๆ

แล้วในเวลาที่ได้รับสิ่งร้าย ๆ ละ เช่นเคยคำแนะนำของซาโลมอน เป็นสิ่งที่คาดไม่ถึง คำแนะนำของยาขอบ คือ “มีใครในพวกท่านทนทุกข์ หรือ? จงให้คนนั้นอธิษฐาน” (ยาขอบ 5:13) เราเข้าใจได้ว่าการอธิษฐาน ดูเหมือนเป็นการตอบสนองที่เหมาะสมที่คริสเตียนควรมีต่อความทุกข์ ของคริสเตียน แต่ซาโลมอนบอกให้เรา “พินิจพิจารณา” (ปัญญา 7:14) คือ ตรึกตรอง ใคร่ครวญ และคิดให้มาก คริสเตียนไม่ได้ถูกเรียกให้ก่ดพ่น ทนต่อความยากลำบากหรือพยายามหลีกเลี่ยงความเจ็บจริง แต่เราต้อง พินิจพิจารณาและตีความความทุกข์ของเราตามพระคัมภีร์ เราต้องคิดถึง วันที่คิดไป

ซาโลมอนบอกเราถึงวิธีคิดเกี่ยวกับสิ่งร้าย ๆ เมื่อเราทนทุกข์เรา ควรใคร่ครวญความจริงเกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า ที่เราไม่สามารถหยั่งรู้ได้ คือ “พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้ง [วันเวลาที่ได้รับสิ่ง ร้าย ๆ] และ [วันเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ] เพื่อมนุษย์จะค้นไม่พบว่า เมื่อ เขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรตามเขามาในภายหลัง” (ปัญญา 7:14) กล่าว

อีกนัยหนึ่ง ให้พินิจพิจารณาข้อเท็จจริงที่ว่าพระเจ้าทรงควบคุมทุกสิ่ง และ พระเจ้าไม่ได้สร้างเราขึ้นมาเพื่อให้เป็นที่ปรึกษาในแผนการในอนาคตของพระองค์ การที่พระเจ้าทรงบันดาลให้เราได้รับสิ่งร้าย ๆ ในวันนี้ก็ไม่ได้ต่างอะไรกับการที่พระองค์ทรงบันดาลให้เราได้รับสิ่งดี ๆ เมื่อวานนี้ ยังเป็นพระเจ้าองค์เดียวกัน เป็นการควบคุมเดียวกัน เป็นความเห็นอกเห็นใจเดียวกัน และเป็นความลึกลับเดียวกัน ทั้งหมดนี้ล้วนเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงบันดาลให้เกิดขึ้นเพียงแค่พระองค์ ไม่ได้บอกเราทุกครั้งว่าสิ่งเหล่านั้นหมายความว่าอย่างไร ดังที่ซาโลมอนกล่าวไว้ว่า เราไม่สามารถรู้ได้ว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นเมื่อเราจากไป เราไม่สามารถคาดเดาได้ และเราไม่สามารถแม้แต่จะเตรียมพร้อมอย่างเต็มที่สำหรับการพลิกผันของชีวิต แต่ถึงแม้เวลาที่ได้รับสิ่งร้าย ๆ อาจจะเป็นเรื่องที่เข้าใจยากสำหรับเรา แต่มันก็เข้ากับแผนการอันชาญฉลาดและเปี่ยมด้วยความรักของพระเจ้าได้อย่างสมบูรณ์แบบ แม้ว่าความทุกข์ยากอาจจะอยู่นอกเหนือการควบคุมของเรา แต่พระเจ้าทรงจัดการทุกช่วงเวลาเพื่อการดีของเราและเพื่อพระสิริของพระองค์ เราอาจจะมองไม่เห็นว่พระองค์กำลังทำอะไร แต่เราควรพินิจพิจารณาไว้เสมอว่าพระองค์กำลังทำบางสิ่งอยู่

เพราะเหตุใดเราจึงจำเป็นต้องได้รับการกระตุ้นเตือนให้พิจารณาถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้า เพราะเวลามีเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น เรามักจะพยายามคิดให้ออกว่าเกิดอะไรขึ้นและเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ บางครั้งเราอาจจะสันนิษฐานว่า การได้รับสิ่งร้าย ๆ นั้นหมายความว่าพระเจ้าต้องต่อต้านความพยายามของเราอย่างแนบแน่น หรือเราอาจจะคิดไปว่าปัญหาของเรามีแต่จะเลวร้ายลงไปเรื่อย ๆ บางทีเราอาจพยายามเดาว่าอะไรคือสิ่งที่พระเจ้าจะนำออกมาจากความทุกข์ยากนี้ และเมื่อไรที่พระองค์จะพร้อมที่จะนำสิ่งดีเหล่านั้นออกมา มีอาจารย์ท่านหนึ่งที่สอนในวิทยาลัยคริสเตียนได้อธิบายประสบการณ์ของเขาในการพยายามทำนายว่าพระเจ้ากำลังทำอะไรว่า “มีหลายครั้งในชีวิตที่

ข้าพเจ้ายืนเขย่งปลายเท้าและมองข้ามกำแพงไป และสำหรับข้าพเจ้าแล้วดูเหมือนว่าข้าพเจ้าได้เห็นรูปแบบบางอย่างก่อตัวขึ้น ข้าพเจ้าคิดว่ามันเต็มและสมบูรณ์ แต่แล้วก็มีบางอย่างเกิดขึ้นและทุกอย่างก็แตกออกเป็นชิ้น ๆ และข้าพเจ้าก็หันกลับไปยังอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าอีกครั้ง”²

ซาโลมอนกล่าวว่า สตรีผู้มีสติปัญญาจะไม่พยายามทำนายผลลัพธ์ที่จะเกิดจากสิ่งร้าย ๆ เธอจะหวนกลับนึกถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าและได้รับการปลอบประโลมใจ อันที่จริง ไม่มีการปลอบประโลมใจใดจะดีเท่ากับการได้รู้ว่าพระเจ้าทรงควบคุมอยู่ พระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงวางแผนทุกวี่วันทั้งวันเวลาที่ได้รับสิ่งดี ๆ และวันเวลาที่ได้รับสิ่งร้าย ๆ เราไม่สามารถรู้ได้ว่าพรุ่งนี้จะเกิดอะไรขึ้น แต่เราຮູ້อยู่แล้วว่าใครเป็นคนสร้างวันพรุ่งนี้ แล้วเราควรตอบสนองอย่างไร เราควรตอบสนองโดยการชื่นชมยินดี พินิจพิจารณาพระเจ้า และใช้ชีวิตอย่างดี

คนบาปจะทำบาป ดังนั้นไม่ต้องแปลกใจ

ซาโลมอนต้องการให้เรามองผู้คนตามความเป็นจริงเช่นกัน กล่าวโดยย่อมนุษย์เป็นคนบาป “แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ทำแต่ความดี และไม่เคยทำบาปเลย” (ปัญญา. 7:20) ซาโลมอนเตือนให้เราจำไว้เสมอว่าเราอยู่ที่ไหน เราอยู่ “ในโลก” ที่ซึ่งชีวิตอยู่นอกเหนือความสามารถของเราในการจัดการหรือแก้ไข และมักจะเข้าใจได้ยาก เช่นเดียวกับในความสัมพันธ์ มนุษย์ก็แก้ไขหรือเข้าใจได้ยากเช่นกัน และซาโลมอนต้องการให้เรามองตนเองและผู้อื่นตามความเป็นจริง คนบาปก็จะทำบาป ดังนั้น ซาโลมอนจึงแนะนำว่า “อย่าสนใจฟังทุกถ้อยคำที่คนกล่าว เพื่อเจ้าจะได้ไม่ยินทาสของเจ้า แข่งด่าเจ้า เพราะเจ้าก็ຮູ້อยู่แก่ใจของเจ้าว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งด่าคนอื่นหลายครั้งเหมือนกัน” (ปัญญา. 7:21-22) การคาดหวังคนอื่นตามความเป็นจริงจะทำให้เราไม่ต้องเสียใจมากสักเท่าใดนัก

การพิจารณาถึงอำนาจอธิปไตยของพระเจ้าช่วยปลอบโยน
ใจในเวลาที่ได้รับสิ่งร้าย ๆ ได้อย่างไร

ในข้อเหล่านี้ ซาโลมอนมุ่งเป้าไปที่ปัญหาที่เฉพาะเจาะจงสำหรับ
พวกเราที่อาศัยอยู่ใต้ดวงอาทิตย์ เพราะมีบางสิ่งที่ขัดขวางความชื่นบาน
ในชีวิตของเรามากกว่าผู้คนที่เราใช้ชีวิตด้วย เรารู้สึกประหลาดใจกับ
สิ่งที่เล็กน้อยมากและคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ซุ่มโจมตีจากมุมที่มองไม่เห็น
เช่น เราระบายกับสามีของเราว่า “คุณเชื่อสิ่งที่เธอพูดถึงฉันไหม”
(และขอสวรรค์ช่วยเขาด้วยหากเขาตอบว่า “เชื่อ”!) “ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่า
เธอคิดยังไงกับฉันจริง ๆ ...” เราพลุ่งพล่านด้วยความโกรธราวกับว่า
การทำเช่นนี้จะเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งได้ เราเข้าไปในสิ่งที่โยนาธาน เอ็ดเวิร์ด
เรียกว่า “ความสับสนวุ่นและความมอลหม่าน”³ จากความคิดเห็นที่
ไม่สุภาพและใจร้ายของคนอื่น ๆ ถ้าเราต้องการมีความสุขกับชีวิต เรา
ต้องมองตามความเป็นจริงว่ามนุษย์เป็นอย่างไร และหลีกเลี่ยงการ
ยุ่งเกี่ยวกับสิ่งที่พวกเขาพูด

ผู้หญิงที่มีสติปัญญาจะไม่ “ใส่ใจ” คำดูถูก คำวิจารณ์ หรือคำพูด
ที่มุ่งร้ายของคนอื่น เธอจะปิดประตูหัวใจของเธอและปล่อยให้ความคิด

เห็นของคนเหล่านั้นดังกลับไป เธอจะไม่ต้อนรับคำเหล่านั้นให้เข้ามาในใจของเธอเพราะเธอรู้ว่ามันจะฉีกเธอออกเป็นชิ้น ๆ เพราะเหตุใดเราจึงควรปล่อยให้คำบ่นและคำวิจารณ์ของคนอื่นดำเนินไปโดยไม่ต้องรู้สึกจริงจังกับพวกมันมากเกินไป เพราะความจริงก็คือ **คนบาป**คือคนที่วิพากษ์วิจารณ์คนอื่น คนบาปจะทำบาปและพูดสิ่งที่หยาบคาย ไม่ปราณีและแม้กระทั่งไม่จริง นั่นคือสิ่งที่มันเป็นไปได้ดวงอาทิตย์นี้

เพื่อนของคุณอาจจะใจร้อนและตะคอกใส่คุณ หรือไม่ก็ผู้หญิงบางคนที่คริสตจักรอาจจะอิจฉาและวิพากษ์วิจารณ์คุณ ในบางครั้งคุณอาจจะต้องรองรับความหงุดหงิดของสามีที่เกิดจากคนอื่นโดยไม่รู้วิธีไหนดีแน่ทั้งนี้เพียงเพราะคุณอยู่ผิดที่ผิดเวลาเท่านั้น คนแปลกหน้าอาจจะแสดงความคิดเห็นที่หยาบคาย ไม่ใช่เพราะคุณทำอะไรแต่เป็นเพราะเขาขมขื่นกับชีวิตและขมขื่นกับทุกคน การมองผู้คนตามความเป็นจริงว่าพวกเขามีแนวโน้มสูงที่จะทำบาปและสถานการณ์ที่ยากลำบากจะช่วยให้เราสามารถสงบสติอารมณ์และสงบนิ่งได้ไม่ว่าคำพูดของพวกเขาจะแย่มากเพียงใดก็ตาม สิ่งนี้ได้ผลในอีกทางหนึ่งด้วยเช่นกัน คือ เราไม่ควรด่วนใส่ใจกับคำชมที่คนอื่นพูดถึงเราเช่นกัน ดังที่ชาร์ลส์ สเปอร์เจียน (Charles Spurgeon) กล่าวไว้อย่างตลกขบขันว่า “ผู้ที่ยกย่องเราอาจจะเข้าใจเราผิดพอ ๆ กับผู้ที่พูดถึงเราในทางที่ไม่ดี”⁴ หากเราใส่ใจในทุกสิ่งที่คนอื่นพูดถึงเรา ไม่ว่าจะเป็นชมเชยหรือคำวิพากษ์วิจารณ์ เราไม่ได้อยู่ร่วมกับผู้อื่นอย่างมีสติปัญญาเท่าไรนัก

ความจริงอันถ่อมใจ

แต่ถ้าจะให้กล่าวอย่างตรงไปตรงมาแล้ว ไม่ใช่คนอื่นเท่านั้นที่เป็นตัวปัญหา ชาวโลกมองชี้ให้เห็นอย่างรวดเร็วว่าเราเป็นคนบาป (และเราก็รู้ดี) เช่นกัน “เพราะเจ้าก็รู้อยู่แก่ใจของเจ้าว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งด่าคนอื่นหลายครั้งเหมือนกัน” (ปญจ. 7:22) การตระหนักถึงความผิดของเราเองจะช่วยให้

เราต้องใจได้ คุณเคยวิพากษ์วิจารณ์หัวหน้าของคุณหรือไม่ คุณเคยวิพากษ์วิจารณ์สามีหรือพรำบ่นเกี่ยวกับลูก ๆ ของคุณไหมหรือไม่ คุณเคยพูดกระทบกระเทียบเปรียบเปรยผู้หญิงคนอื่นในคริสตจักรหรือไม่ น่าเศร้าที่เราวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นหลายต่อหลายครั้ง อีกทั้งยังซุบซิบนินทา วิจารณ์ หรือใส่ร้าย ข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ทำให้เราต้องยอมจำนนว่าเราทุกคนต่างล้วนเคยมีส่วนร่วมในการพูดที่เป็นบาป

แล้วเราจะปฏิบัติตามคำแนะนำอันชาญฉลาดของซาโลมอนในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น (และตัวเรา) ตามความเป็นจริงได้อย่างไร ประการแรก คือ อย่าไปสนใจกับสิ่งชั่วร้ายที่คนเขาพูดกัน อย่าแม้แต่จะฟังขอให้ปิดกั้นสิ่งเหล่านั้นในทุกทาง ชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจียมนัยซาโลมอนพูดอีกครั้งว่า “คุณไม่สามารถห้ามลิ้นของคนอื่น ๆ ได้ ดังนั้น สิ่งที่ดีที่สุดคือปิดหูตัวเองและอย่าใส่ใจในสิ่งที่คนอื่นพูดออกมา”⁵ อย่าเก็บมาใส่ใจ ประการที่ 2 ซึ่งเป็นประการที่สำคัญกว่า คือ เราควรใส่ใจกับสิ่งที่พระเจ้าตรัส ในการมีปฏิสัมพันธ์กับทุกคนเราควรให้พระเจ้าสำคัญที่สุดเสมอ ไม่ว่าเราจะพบเจอกับความท้าทายใด ๆ หรือได้รับความน่ายินดีในการแต่งงานหรือในมิตรภาพที่เรามี พระเจ้าผู้ประทานจะทรงประทานให้กับเราทั้งสองแบบ พระองค์ทรงใช้ทุกเวลาและทุกฤดูกาลในความสัมพันธ์ของเราทั้งความยากลำบากและความยินดี เพื่อสอนเราให้ยำเกรงพระองค์และดำเนินในทางของพระองค์ภายใต้ดวงอาทิตย์

การมองชีวิตและผู้คนในชีวิตของเราตามความเป็นจริงนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเสมอไป นี่คือเหตุผลที่เราต้องการวัคซีนแห่งความเป็นจริงทุกวันจากปัญญาจารย์ เราจำเป็นต้องอ่านพระธรรมเล่มนี้เป็นประจำเพื่อเตือนตนเองว่าชีวิต ผู้คนและการดำเนินชีวิตอย่างแท้จริงนั้นเป็นอย่างไร การดำเนินชีวิตตามแนวคิดของปัญญาจารย์จะทำให้เรามีความสุขอย่างแท้จริงและสามารถตั้งความหวังตามความเป็นจริงได้

“ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าที่จะทรงประทาน
จิตวิญญาณที่อ่อนโยนและเปี่ยมด้วยความรักต่อมนุษย์ทุกคน
และความมุ่งมั่นที่ปฏิบัติได้จริงว่าพระองค์เพียงอย่างเดียว
เท่านั้นที่จะทำให้ท่านแตกต่างออกไป มันง่ายที่จะยอมรับสิ่งนี้
ด้วยปาก แต่มันเป็นเรื่องดีที่จะทำให้ตัวให้เหมาะสมกับการ
ยอมรับดังกล่าว”⁶ จอห์น นิวตัน (John Newton)

เราต้องการพระคุณของพระเจ้าที่จะช่วยให้เราสุภาพอ่อนโยน
และรักผู้อื่น รวมถึงสามารถถ่อมใจได้ ดังนั้น ให้เราทูลขอ
พระคุณจากพระเจ้า ซึ่งพระองค์ทรงพอพระทัยที่จะประทานให้

ไปเถิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความเปรมปรีดิ์ และ
ไปดื่มเหล้าองุ่นของเจ้าด้วยความร่าเริงใจ เพราะพระเจ้าทรง
เห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว

จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และศีรษะของเจ้าก็อย่า
ให้ขาดน้ำมัน

เจ้าจงชื่นชมยินดีในชีวิตกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดชีวิต
อนิจจังที่ได้ประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ตลอดวันเวลา
อนิจจังของเจ้า เพราะว่ามันเป็นรางวัลสำหรับชีวิต และ
สำหรับการตรากตรำของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ตรากตรำภายใต้ดวง
อาทิตย์ มือของเจ้าจับงานอะไร ก็จงทำการนั้นด้วยเต็มกำลัง
เพราะในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือความ
คิด หรือความรู้ หรือปัญญา

ปัญญาจารย์ 9:7-10

ใช้ชีวิตอย่างเปรมปรีดิ์

เมื่อลูก ๆ ของพวกเขายังเล็ก ในครอบครัวมาเฮนนี่ แคโรลีนและซีเจจัด “คำคืนของครอบครัว” สัปดาห์ละครั้ง แคโรลีนจะทำอาหารที่ทุกคนชอบ (ที่ไม่ใช่ตับไก่งานโปรดของซีเจ) และเธอจะคิดเกมที่ทุกคนจะเล่นด้วยกันและกิจกรรมพิเศษต่าง ๆ พวกเขามีการแข่งขันโอลิมปิกในครอบครัวโดยการโยนลูกบิงปองลงในชามน้ำและวิ่งผลัดด้วยไม้จิ้มฟัน พวกเขากินลูกอมยี่ห้อ Life Saver และไปกินไอศกรีมที่ร้าน Baskin-Robbins ในฤดูหนาวพวกเขาจะเล่นเกมกระดานในบ้านแต่ส่วนในฤดูร้อนพวกเขาจะไปเล่นในสวนสาธารณะ มีหนังสือให้อ่านออกเสียงเสมอ คำคืนของครอบครัวคือคืนวันจันทร์ และแม่เมื่อสาว ๆ โตพอที่จะขับรถและจัดการชีวิตของตนเองได้แล้ว คืนวันจันทร์ก็ยังเป็นคำคืนที่ครอบครัวมาเฮนนี่จะมาพบและเฉลิมฉลองด้วยกัน

ซาโลมอนกล่าวว่าการเล่นฉลองในปัญญาจารย์บทที่ 9 จะต้องเป็น “เสียงที่ชัดเจน”¹ ในชีวิตของเรา ย้อนกลับไปปัญญาจารย์ 8 ซาโลมอนส่งเสริมความชื่นชมยินดี “แล้วข้าพเจ้าจึงยกย่องความสนุกสนาน เพราะว่าไม่มีอะไรดีสำหรับมนุษย์ภายใต้ดวงอาทิตย์มากไปกว่ากินและดื่มกับชื่นชมยินดี” (ปญจ. 8:15) ซาโลมอนสั่งอย่างตรงไปตรงมาว่า

ไปเกิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความเปรมปรีดิ์ และ
ไปดื่มเหล้าองุ่นของเจ้าด้วยความร่าเริงใจ (ปญจ. 9:7)

จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ (ปญจ. 9:8)

และศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาดน้ำมัน (ปญจ. 9:8)

เจ้าจงชื่นชมยินดีในชีวิตกับภรรยาซึ่งเจ้ารัก (ปญจ. 9:9)

มือของเจ้าจงงานอะไร ก็จงทำการนั้นด้วยเต็มกำลัง (ปญจ. 9:10)

สังเกตจำนวนคำสั่งในข้อเหล่านี้ซึ่งมีไม่น้อยกว่าหก และแล้วเราก็มາถึงความชื่นชมยินดีอีกครั้ง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะส่วนใหญ่ของสองบทแรกของปญญาจารย์อยู่ในความมืดมนตลอดเวลา ผู้คนมักจะไม่ได้คิดว่าปญญาจารย์เป็นพระธรรมที่น่าชื่นชมยินดีเลย ดังนั้นจึงไม่ได้อ่านบ่อยนัก แต่อย่างที่เราอยู่ในตอนนี้ เป้าหมายหลักอย่างหนึ่งของชาโลมอนคือสอนเราวิธีให้เราดำเนินชีวิตอย่างชื่นบานภายใต้ดวงอาทิตย์ ชาโลมอนให้ความสำคัญอย่างจริงจังกับชีวิตที่ชื่นบานและเราก็ควรทำเช่นกัน

เหมือนแม่ที่กำลังใจลูก “อย่ามัวแต่เขินอายเลย! ไปเล่นสนุกกับเด็กคนอื่น ๆ สิ!”—ชาโลมอนกระตุ้นเราให้ชื่นบานกับชีวิต ในความเป็นจริงเขายืนยันในเรื่องนี้ ไปเกิด ไปได้แล้ว! จงชื่นบานกับชีวิตของคุณ! พวกเราหลายคนไม่เต็มใจที่จะชื่นบานกับชีวิต แม้จะได้รับแรงผลักดันที่ดีจากชาโลมอนก็ตาม หากเราพบว่าตัวเองชื่นบานกับบางสิ่งแม้เพียงเล็กน้อย ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของเราก็จะดับลงและเราเริ่มกังวลว่ามันผิดบางทีภูมิหลังของคริสตจักรของเราอาจจะเน้นการบำเพ็ญเพียรด้วยการทรมานตนเอง หรือบางทีเรารู้สึกว่าจำเป็นต้องตอบสนองความ

ต้องการของทุกคนรอบตัวเรา ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม พวกเราหลายคนมีความรู้สึกคลุมเครือและเข้าใจว่ามีเพียงงานที่ยากหรือไม่น่าทำเท่านั้นที่จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

เพื่อนคนหนึ่งของแคโรลินเพิ่งเกษียณจากงานพันธกิจที่คอยช่วยเหลือภรรยาของศิษยาภิบาล และเธอยอมรับว่าเธอรู้สึกผิดที่เธอรู้สึกขึ้นบานเมื่อมีเวลาเงียบ ๆ เพื่ออ่านหนังสือในตอนบ่าย ซาโลมอนจะบอกว่าเธอควรรู้สึกผิดที่~~ไม่ได้~~ขึ้นบานช่วงเวลาที่เธอได้อ่านหนังสือเงียบ ๆ แบบนั้น หากนี่คือของขวัญจากพระเจ้า เมื่อพระเจ้าทรงประทานของขวัญให้เราขึ้นบาน หน้าที่ของเราคือ ขึ้นบาน ไปกับสิ่งเหล่านั้น พระเจ้าจะไม่ทรงพอพระทัยเรามากขึ้นหากเราปฏิเสธที่จะพึงพอใจด้วยความยินดีอย่างเต็มที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า แล้วความพึงพอใจด้วยความยินดีอย่างเต็มที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้าคืออะไร สิ่งที่เรา โอ แพกเกอร์ได้อธิบายไว้อย่างมีประโยชน์ทีเดียว คือ

หากความพึงพอใจด้วยความยินดีมาถึงเราโดยที่เราไม่ได้แสวงหา และหากเรารับด้วยใจขอบพระคุณในฐานะของขวัญที่พระเจ้าทรงจัดเตรียมไว้ และหากสิ่งนั้นไม่สร้างความเสียหายต่อตนเองหรือผู้อื่น และหากสิ่งนั้นไม่เกี่ยวข้องกับการละเมิดบัญญัติของพระเจ้า และหากความยินดีนั้นกระตุ้นให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้าที่สดใหม่ ดังนั้น ความพึงพอใจด้วยความยินดีนั้นจึงเป็นที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า แต่ถ้าการแสวงหาความพึงพอใจด้วยความยินดีทำได้ด้วยการถือว่าตนเองเป็นคนที่สำคัญกว่าคนอื่นและด้วยการตามใจตนเองโดยไม่สนว่าสิ่งนี้จะเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าหรือของคนอื่น ๆ หรือไม่ถึงแม้ว่าโดยตัวของความพึงพอใจด้วยความยินดีเองนั้นไม่เป็นอันตราย แต่คนนั้นอาจจะติดกับในสิ่งที่พระคัมภีร์มองว่าเป็นความพึงพอใจด้วยความยินดีแบบโลกและเป็นความบาปได้

ใช้ชีวิตอย่างเปรมปรีดิ์

(ดู ลูกา 8:14; 2 ทธ. 3:4; ทิตัส 3:3; ฮบ. 11:25; ยากอบ 4:3; 5:5; 2 เปโตร 2:13) ประสบการณ์แบบเดียวกันไม่ว่าจะเป็นการกิน การดื่ม เพศสัมพันธ์ การฟังเพลง การวาดภาพ การเล่นเกม หรืออะไรก็ตาม จะดีหรือไม่ดี บริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ ขึ้นอยู่กับว่าจะจัดการอย่างไร ในลำดับของการทรงสร้าง ความพึงพอใจด้วยความยินดีมีไว้เพื่อใช้เป็นเครื่องชี้ถึงพระเจ้า²

อะไรคือความพึงพอใจด้วยความยินดีอย่างที่ถูกวางเกียรติแด่พระเจ้าที่คุณสามารถรับด้วยใจขอบพระคุณในฐานะของขวัญที่จัดเตรียมไว้ล่วงหน้าจากพระเจ้าและเพื่อพระเกียรติสิริของพระองค์

ซาโลมอนกล่าวคำสันติสุขต่อมโนธรรมของผู้ที่รู้สึกผิดที่รู้สึกขึ้นบานในของประทานที่ดีที่พระเจ้าทรงประทานให้ในเวลาของพระองค์ “เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว” (ปญจ. 9:7) ให้กล่าวคำนี้ซ้ำ ๆ เมื่อมารกล่าวหาว่าคุณเกียจคร้านหรืออยากทำตามใจ

ตัวเองโดยรู้สึกพึงพอใจด้วยความยินดีในสิ่งที่พระเจ้าทรงประทานให้ การขึ้นบานในของขวัญที่ดีจากพระเจ้า เราต้องรับสิ่งเหล่านั้นด้วยความถ่อมใจเหมือนได้รับจากพระหัตถ์ของพระองค์ ความขึ้นบานอย่างกระตือรือร้นนั้นถวายเกียรติแด่พระเจ้าในฐานะผู้ประทานสิ่งดีทั้งหมดเป็นความขึ้นบานที่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า

ขอบพระคุณสำหรับทุกสิ่ง ทั้งวันและทุกวัน

ซาโลมอนไม่เพียงยื่นกรานให้เราเฉลิมฉลองตามโอกาสต่าง ๆ เท่านั้น เช่น โรงเรียนหยุดในวันหยุดราชการ แต่ซาโลมอนต้องการให้ความชื่นชมยินดีเป็นวิถีชีวิตของทุก ๆ ชีวิต จงให้เสื้อผ้าของพวกเราชาว “อยู่เสมอ” —รูปแบบการแต่งกายในงานเฉลิมฉลองตามเทศกาลสมัยโบราณ (ปญจ. 9:8) และ...อย่าให้ขาดน้ำมัน —เพื่อให้ผิวหนังและผมของเราเปล่งประกาย (ปญจ. 9:8) และซาโลมอนยื่นกรานให้เรา จงชื่นชมยินดีในชีวิตแต่งงานของเรา “ตลอดวันเวลานิจจัง [ของเรา]” (ปญจ. 9:9) เรายังต้องทำงานของเราด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง “ด้วยเต็มกำลังของท่าน” (ปญจ. 9:10) ไม่มีอะไรที่ต้องทำเพียงครั้งใจหรือครั้ง ๆ กลาง ๆ กล่าวอีกนัยหนึ่ง ชีวิตทั้งหมดจะต้องดำเนินไปในลักษณะการเฉลิมฉลอง บรรยาการที่รื่นเริงควรแผ่ซ่านไปทุกด้านในชีวิตของเรา

มันคุ้มค่าที่จะพิจารณาดูสักครู่ว่า เราสามารถพูดได้เต็มปากหรือไม่ว่าเรามีจิตวิญญาณแห่งความรื่นเริง เพื่อน ๆ และครอบครัวของเราจะเรียกเราว่าเป็นผู้หญิงที่มีความสุขไหม บ่อยครั้งที่เราแบ่งความขึ้นบานของเราออกเป็นสัดส่วน เราคิดว่าการรับใช้และการทุ่มเทคือสิ่งที่ทำเพื่อพระเจ้า และความพึงพอใจด้วยความยินดีเป็นสิ่งที่ทำเพื่อ “ตัวเอง” ซาโลมอนต้องการให้เราคิดต่างออกไป ถ้าทั้งหมดของชีวิตคือของขวัญจากพระเจ้า ดังนั้น ทุกส่วนของชีวิตก็ควรเฉลิมฉลองและขึ้นบานไปกับของขวัญเหล่านั้น

ใช้ชีวิตอย่างเปรมปรีดิ์

บ่อยครั้งที่เรามองหาความขึ้นบันนอกเหนือจากของขวัญที่พระเจ้าประทานแก่เรา เราคิดว่าความพึงพอใจด้วยความยินดีนั้นจะพบได้จากการออกไปนอกบ้านเพื่อความสนุกสนานในยามเย็นหรือในการตัดขาดจากชีวิตจริงชั่วขณะเพื่อเติมพลัง ถ้าเพียงเราสามารถหลีกเลี่ยงจากความรับผิดชอบและความสัมพันธ์ของเราได้สักหน่อย เราก็สามารถมีความขึ้นบันได้แล้ว แต่ซาโลมอนบอกเราว่าความขึ้นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดไม่ได้อยู่ “ข้างนอก” หรือ อยู่ใน “สักวันหนึ่ง” แต่มันอยู่ตรงหน้าคุณ ในตอนนี้เลยและกำลังรอให้คุณเฉลิมฉลอง เพราะมันอยู่ในอาหารและเครื่องดื่มที่แบ่งปันกับครอบครัวและเพื่อนฝูง อยู่ในเสียงหัวเราะและความรักในการแต่งงานที่ถวายเกียรติแด่พระเจ้า อยู่ในเสื้อผ้าสำหรับเทศกาลต่าง ๆ และอยู่ในสบู่ที่มีกลิ่นหอม และแน่นอนความขึ้นชมยินดีที่ยิ่งใหญ่อยู่แม้กระทั่งในการล้างจานและการขัดพื้นของคุณด้วยกำลังทั้งหมดของคุณ

มีของประทานจากพระเจ้าอะไรบ้างที่อยู่ตรงหน้าคุณแต่คุณไม่ได้ขึ้นบันในสิ่งเหล่านั้น เพราะคุณโหยหาของขวัญที่อยู่ “ข้างนอกนั้น”

ทานให้หมดและส่งคำขอบคุณต่อไปเรื่อย ๆ

แนวคิดที่น่ารักเช่นนี้อาจจะดูไกลเกินเอื้อมสำหรับคุณแม่ที่แสนเหนื่อยล้าจากการดูแลลูกวัยเตาะแตะที่ทำเลอะเทอะอยู่ตลอดเวลา หรือคุณแม่ที่มีลูก ๆ อยู่ในช่วงวัยร่นและต้องดูแลแม่สามมีที่ป่วยในเวลาเดียวกัน แต่ขอให้จำไว้ว่า ซาโลมอนผู้เห็นตามความจริงคือผู้ที่ออกคำสั่งไว้ นายภารกิจที่ยากลำบากสั่งให้เรามีความสุข! อย่ารอจนกว่าคุณสามารถควบคุมชีวิตได้แล้วจึงค่อยเฉลิมฉลอง จงกิน ดื่ม และรื่นเริงเพราะพระเจ้าผู้ครอบครองอยู่เหนือทุกสรรพสิ่งได้กำหนดความชื่นบานไว้ให้กับคุณแล้ว อย่ารอจนกระทั่งปัญหาของคุณหมดไปจึงจะชื่นบานกับชีวิต—จงชื่นบานกับชีวิตให้มากกว่าจมอยู่กับปัญหา เพราะทุกสิ่งเต็มไปด้วยความเหน็ดเหนื่อยจนพูดไม่ออก จงอาบน้ำ สวมเสื้อผ้าดี ๆ ทุกวันของชีวิตอนิจจังของคุณภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นไม่มีอะไรมากไปกว่าลมหายใจ – *hevel* - ดังนั้นจึงมีความสุขในวันแห่งความอนิจจังนี้ เส้นทางที่ต้องก้าวข้ามอุปสรรคและผ่านรั้วแห่งชีวิตคือการเฉลิมฉลอง ในความเรียบง่ายของการทานอาหารร่วมกันในครอบครัว ของประทานอันเจิดจรัสที่สุดของพระเจ้าแห่งความชื่นชมยินดีภายใต้ดวงอาทิตย์คือการสามารถมารวมกันเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมงหรือมากกว่านั้นเพื่อความสดชื่นและปิติยินดี คุณสามารถรวมสมาชิกทุกคนในครอบครัวของคุณไว้ในที่เดียวกับสามมี “ที่คุณรัก” (ปญจ. 9:9) และ “ไปเกิด ไปรับประทานอาหารของเจ้าด้วยความเปรมปรีดิ์ และไปดื่มเหล้าองุ่นของเจ้าด้วยความร่าเริงใจ” (ปญจ. 9:7) ในการทานอาหารเย็นร่วมกับครอบครัว เราสุดหัวใจเข้าลึก ๆ เพื่อผ่อนคลายจากการตรากตรำทำงานของเรา เรานั่งบนเก้าอี้และชื่นบาน ไม่มีใครกำลังไขว่คว้าหาความสำเร็จ ไม่มีใครไล่ตามสายลม ไม่มีอะไรต้องทำให้สำเร็จที่นี่ มีเพียงแต่การได้รับมาอย่างมากมาย น่าแปลกใจไหมที่พระธรรมสดุดีกล่าวถึงบ้านของคนชอบธรรมว่าจะมีลูกเหมือนหน่อ มะกอกอยู่รอบโต๊ะ (สดุดี 128:3)

หรือว่าพระเจ้าช่วยให้รอดของเราทรงกำหนดให้การเสียสละเพื่อบาปของเราจะถูกจดจำด้วยมืออาหาร (มธ. 26:26-28)

การเฉลิมฉลองไม่จำเป็นต้องหรูหรา เพียงแค่อาหารทั่ว ๆ ไป น้ำใส่น้ำแข็ง เรื่องตลกที่คุ้นเคยที่ลูก ๆ ของคุณชอบเล่าให้ฟัง เพื่อน ๆ ที่จะมาร่วมบ้างเป็นครั้งคราว เพียงเท่านั้นคุณก็จะมีชีวิตที่ขึ้นบานที่ซาโลมอนเองเป็นผู้กล่าวว่าเป็นสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตที่จะให้ได้ แต่ไม่ใช่ว่าการรับประทานอาหารเย็นกับครอบครัวจะงดงามทุกมื้อ บางครั้งอาจจะต้องสอนลูกในวัยเตาะแตะให้หัดนั่งเก้าอี้เพื่อกินอาหาร อาจจะมีคนทำนมหก หรืออาจจะมีลูกสาววัยรุ่นที่ฮอร์กโมนกำลังพลุ่งพล่านกำลังร้องไห้อยู่ อาจจะมีอาหารใหม่ชนิดน้อย แต่ความมหัศจรรย์ของการรื่นเริงในกิจกรรมน้อยที่ความสม่ำเสมอ ไม่ใช่ความสมบูรณ์แบบ

นอกจากการร่วมทานข้าวกับครอบครัวแล้ว เราทุกคนไม่ว่าครอบครัวเราจะอยู่ในสถานการณ์ใดก็ตามล้วนสามารถขึ้นบานกับอาหารซึ่งเป็นของขวัญอันดีจากพระเจ้าและการสามัคคีธรรมร่วมกันได้ เมื่อเราต้อนรับขับสู้ซึ่งกันและกัน เราไม่เพียงแต่เฉลิมฉลองของขวัญจากพระเจ้าเท่านั้น เรายังเลียนแบบความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยใจกว้างขวางที่ไม่ธรรมดาของพระเจ้าอีกด้วย เมื่อเวลาผ่านไป การทานข้าวกับครอบครัวและการต้อนรับขับสู้จะช่วยยกระดับประดาความสุขในชีวิตของเราและชีวิตในคริสตจักรภายใต้ดวงอาทิตย์ได้เหมือนพวงดอกไม้ที่เชิดตกแต่ง

“ไม่มีโอกาสใด ๆ เลย ที่มีอาหารจะกลายเป็นเรื่องไม่สำคัญอย่างสิ้นเชิง มืออาหารอาจจะเป็นมือเล็ก ๆ ราคาไม่แพง ใช้เวลากินเพียงไม่นานท่ามกลางหน้าที่การงานที่ต้องเร่งรีบ แต่อาหารควรเป็นมากกว่าอาหารเสมอ การผ่อนคลาย การสื่อสาร และการวัดความงามและความสุขควรเป็นส่วนหนึ่ง

ของการทานอาหารแม้ว่าจะเป็นช่วงพักรับประทานอาหาร
ที่สั้นที่สุดก็ตาม”³ เอดิธ แชฟเฟอร์ (EDITH SCHAEFFER)

ขอบคุณพระเจ้าในการแต่งงานเพื่อชีวิตสมรส

การขึ้นบานกับชีวิตไม่ใช่กีฬาที่เล่นคนเดียว คุณต้องเล่นกับคนอื่น ๆ ย้อนกลับไปในปีญาจารย์บทที่ 4 ซาโลมอนทำให้เราเห็นภาพที่น่าสลดใจของ “คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาตรากตรำไม่หยุด ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง” (ปญจ. 4:8) ข้อนี้ไม่ได้กล่าวถึงผู้หญิงโสด แต่กล่าวถึงเป็นคนที่เห็นแก่ตัวที่ไม่เคยทำเพื่อคนอื่น ซึ่งตรงข้ามกับคนที่กล่าวถึงในปญญาจารย์บทที่ 9 เขาเป็นคนที่มีความขึ้นบานในชีวิตร่วมกับคนอื่น ๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในความสัมพันธ์ในการแต่งงาน ข้อนี้กล่าวถึงสามี แต่สามารถประยุกต์ใช้กับภรรยาได้ด้วย เรามีชีวิตที่ขึ้นบานร่วมกับสามีที่เรารักได้ตลอดวันแห่งความอนิจจัง ข้อนี้ไม่ได้บอกให้เราเพียงต้องทนเขาไปวัน ๆ แต่ให้เราใช้ชีวิตที่ขึ้นบานร่วมกันกับเขา เราควรขึ้นบานเมื่อได้อยู่กับเขา ทำงานร่วมกันกับเขา เก็บเกี่ยวผลจากการทำงานร่วมกันกับเขา ความชื่นชมยินดีในชีวิตสมรสไม่ได้เกิดขึ้นเพราะโชคชะตา แต่มันเป็นสิ่งที่คุณต้องเลือก เลือกที่จะรับไว้ในฐานะที่เป็นของขวัญจากพระเจ้า พระเจ้าทรงประทานชีวิตสมรสไว้เพื่อชื่นชมยินดี ดังที่คำพูดของมาร์ติน ลูเทอร์ที่มีมักจะถูกหยิบยกขึ้นมาบ่อย ๆ คือ “ให้ภรรยาทำให้สามีดีใจเมื่อได้กลับบ้าน และให้สามีทำให้ภรรยาเสียใจเมื่อเห็นสามีต้องจากไป”⁴

การขอบพระคุณพระเจ้า คือ สารให้ความหวานกับสิ่งที่เพิ่มขึ้นในชีวิต

การประท้วงดังขึ้นในลำคอของเรา แล้วช่วงเวลาแห่งความยากลำบากหรือความขัดแย้งทางความสัมพันธ์ที่เรื้อรังที่มันกัดกร่อนชีวิตของเราละ

ตัวอย่างเช่น ผู้หญิงที่สามีไม่สามารถหางานที่ดีทำได้ หรือลูกวัยรุ่นที่
โกรธและอารมณ์เสียละ อีกครั้งหนึ่งตรงนี้ที่ความขึ้นบานคือกุญแจที่
สำคัญ โดยการขึ้นชมยินดีในของขวัญอันดีของพระเจ้าอย่างไม่ลดละ
ผู้หญิงมีชีวิตที่ถวายเกียรติพระเจ้าจะแบ่งเบาภาระของสามี ทำให้
หัวใจของลูกอ่อนลงและยกจิตวิญญาณของตนขึ้นได้อีกด้วย มั่นยาก
ที่จะยังคงทำบาปและบั้งตึงเมื่อคุณอยู่กับผู้หญิงที่ยังคงเฉลิมฉลอง
วิถีชีวิตแบบที่ซาโลมอนกล่าวถึงไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ความอนิจจัง
กลายเป็นชัยชนะเมื่อเราต่อสู้กับความไร้ประโยชน์ด้วยความชื่นชม
ยินดี “แม้ว่าความสับสนและปริศนาของชีวิตอาจจะทำให้เรารู้สึก
ขุ่นเคืองชีวิตได้ง่าย ๆ” นักเขียนคนหนึ่งกล่าว “คนมีสติปัญญาจะถือว่า
ชีวิตวันนี้ทุก ๆ วันเป็นของขวัญอันดีจากพระเจ้าและพวกเขาตื่นตัวกับ
วิธีที่จะทำสิ่งนั้น นี่ไม่ได้หมายความว่าความจริงจะน้อยลงกับความเจ็บปวด
ในชีวิต แต่เป็นการเฉลิมฉลองให้กับความสุขที่พระเจ้ามอบให้เราในชีวิต
มากขึ้นต่างหาก”⁵ ปัญหาที่ร้ายแรงเรียกร้องให้มีการเฉลิมฉลองอย่าง
จริงจังมากขึ้นในชีวิตประจำวันของเรา

เจ ไอ แพกเกอร์ได้เขียนไว้ว่า “ความพึงพอใจด้วยความยินดีนั้น
ได้รับการออกแบบมาเพื่อให้สำนึกในความดีงามของพระเจ้า
ขอบพระคุณพระองค์อย่างลึกซึ้งมากยิ่งขึ้น และเสริมสร้างความหวัง
ของเราในฐานะคริสเตียนให้เข้มแข็งมากยิ่งขึ้นในการเฝ้ารอความ
พึงพอใจด้วยความยินดีที่มากยิ่งขึ้นในโลกที่กำลังจะมาถึง”⁶ การเฉลิม
ฉลองไม่ใช่สิ่งเล็กน้อยและไม่น่าสนใจ มันช่วยยกระดับความเชื่อและ
ความหวังของเราให้ลึกซึ้งและมั่นคงเข้มแข็งมากยิ่งขึ้นในพระเจ้าผู้ทรง
ประทานทุกสิ่งให้กับเรามันทำให้ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ไม่เพียงทนได้
แต่ครึกครื้นด้วย การรับประทานอาหารร่วมกันช่วยเสริมสร้างเราให้
เข้มแข็งขึ้นในการรับมือกับปัญหาต่าง ๆ ในชีวิตและในชีวิตแต่งงานที่
ต้องเผชิญบททดสอบที่รุนแรง และพระเจ้าผู้ประทานจะเตรียมเราให้

พร้อมเฉลิมฉลองในที่ประทับของพระองค์ตลอดไปชั่วนิรันดร์ แล้วคุณ
จะมัวรออะไรอยู่ ไปลองกันได้เลย!

ทุกๆ วัน พวกเขาอุทิศตัวอยู่ด้วยกันในพระวิหารและ
หักขนมปังตามบ้านของพวกเขา รับประทานอาหารร่วมกัน
ด้วยความชื่นชมยินดีและจริงใจ ทั้งสรรเสริญพระเจ้าและ
ได้รับความชื่นชอบจากทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้
คนทั้งหลายที่กำลังจะรอด เพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุกๆ วัน
กิจการ 2:46-47

จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ

เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้

จงปันส่วนของเจ้าออกเป็นเจ็ดส่วน เออ ถึงแปดส่วนก็ดี

เพราะเจ้าไม่ทราบว่ สิ่งเลวร้ายอะไรจะเกิดขึ้นบน
แผ่นดินโลก

เมื่อเมฆเต็มด้วยน้ำ

มันก็จะเทฝนลงมาบนแผ่นดินโลก

และเมื่อต้นไม้อุ้มลงทางใต้หรือทางเหนือ

มันล้มลงตรงไหนมันก็นอนอยู่ตรงนั้น

ผู้ใดมัวสังเกตลมก็จะไม่หว่านพืช

และผู้ใดมัวจ้องมองเมฆก็จะไม่เกี่ยวข้าว

เจ้าไม่ทราบว่ลมหายใจเข้าไปในโครงร่างที่อยู่ในมดลูกหญิง
มีครรภ์อย่างไร เจ้าก็จะไม่ทราบถึงพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรง
กระทำให้สิ่งสารพัดอย่างนั้น

เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าห
มือเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่รู้ว่าการไถนจะเจริญ การนี้หรือการ
นั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน

ปัญญาจารย์ 11:1-6

ใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญ

เมื่อแคโรลีนอายุได้ 19 ปี เธอตัดสินใจออกจากบ้านในเมืองเบอร์เดนตัน รัฐฟลอริดา เพื่อเข้าเรียนในวิทยาลัยพระคัมภีร์ในเมืองดัลลัส รัฐเท็กซัส เป็นเวลาหนึ่งปี เธอได้ลาออกจากการงานและเก็บข้าวของในอพาร์ทเมนต์ของเธอเรียบร้อยแล้ว เพียงแค่ไม่กี่วันก่อนที่เธอจะย้ายไป เธอได้พบกับซีเจ มันเป็นรักแรกพบสิบเดือนต่อมา ทั้งคู่แต่งงานกันและย้ายเข้าไปอยู่ในอพาร์ทเมนต์เล็ก ๆ แห่งหนึ่งในซิลเวอร์สปริง รัฐแมริแลนด์ หนึ่งปีหลังจากนั้น นิโคลลูกคนแรกของพวกเขาก็คลอดออกมา แต่คุณไม่มีทางรู้เลยว่าอะไรจะเกิดอะไรต่อไป

นั่นคือประเด็นของซาโลมอนอีกครั้งหนึ่งในปัญญาจารย์บทที่ 11 เขาชอบพูดซ้ำ ๆ เพราะเขารู้ว่าต้องใช้เวลามากกว่าที่ความจริงนี้จะซึ่มลึกลงไป ซาโลมอนบอกเราว่า หากมีสิ่งหนึ่งที่เรามั่นใจได้ สิ่งนั้นคือเราอยู่ในโลกที่ไม่มีอะไรแน่นอน บางครั้งสิ่งที่คาดเดาไม่ได้ก็นำดินแดน เช่น เมื่อแคโรลีนได้พบกับซีเจ แต่ในบางครั้งก็อาจจะทำให้สับสนและยากยิ่งขึ้นไปอีก แต่นี่คือวิถีชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ ซาโลมอนไม่เพียงต้องการให้เราเห็นวิถีที่แท้จริงของชีวิตเท่านั้น แต่ยังสอนเราถึงวิธีที่จะจัดการกับมันด้วย ในข้อเหล่านี้ ซาโลมอนสอนเราถึงวิธีรับมือกับมัน

แต่ยิ่งไปกว่านั้น ซาโลมอนได้บอกวิธีที่จะเติบโตในชีวิตที่ไม่มีอะไร
แน่นอนหรือคาดเดาไม่ได้อีกด้วย

แม้ว่าคุณจะรู้มากกว่าเด็กป. 4

แต่แท้ที่จริงแล้วคุณก็ยังไม่รู้อะไรมากนัก

หลายครั้งในข้อพระคัมภีร์ตอนนี้ เราพบรูปแบบวลี “เจ้าไม่ทราบ” ไม่ว่า
เราจะอ่านหนังสือมากแค่ไหน และไม่ว่าเราจะมีประสบการณ์ชีวิต
มากมายเพียงใด ยังมีอะไรอีกมากมายเกี่ยวกับชีวิตที่เราไม่รู้

“เพราะเจ้าไม่ทราบว่า สิ่งเลวร้ายอะไรจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก”
(ปญจ. 11:2) แม้กระทั่งวันนี้ในขณะที่เราเขียนบทนี้ เจ้าหน้าที่กู้ภัย
กำลังค้นหาผู้รอดชีวิตจากคอนโดมิเนียมถล่มในไมอามี รัฐฟลอริดา
คุณไม่รู้เลยว่าจะมีภัยพิบัติอะไรที่จะเกิดขึ้นในเวลาใดและที่ไหนในโลก
ไปนี้

“เจ้าก็จะไม่ทราบถึงพระราชกิจของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัด
อย่างนั้น” (ปญจ. 11:5) คุณไม่สามารถอธิบายแผนการของพระเจ้า
ในชีวิตของคุณในแต่ละฤดูกาลและคุณไม่สามารถคาดเดาสิ่งที่พระองค์
จะทรงเรียกคุณให้ทำในอนาคตได้

“เพราะเจ้าไม่รู้ว่าการไหน จะเจริญ” (ปญจ. 11:6) สภาพอากาศ
เศรษฐกิจ และมนุษย์ ล้วนเป็นสิ่งที่คาดเดาไม่ได้ คุณไม่สามารถรู้ได้
อย่างแน่นอนว่าเส้นทางชีวิตเส้นทางใดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จมากที่สุด

ความสำเร็จไม่ใช่ความแน่นอนและความล้มเหลวไม่ใช่จุดจบ

ไม่ว่าเราจะอ่านวลีที่บอกว่า “เจ้าไม่ทราบ” สักกี่ครั้ง มันก็จะไม่ได้ซึม
ลึกลงไปในใจเราทุกครั้ง เราคิดว่าถ้าเราตั้งเป้าหมายที่ชาญฉลาด หรือ
ศึกษาวิธีที่จะทำให้เรามีหุ่นสวย หรือมีลูกที่ประสบความสำเร็จ หรือ
มีแผนการเกษียณอายุที่ดี หรือมีธุรกิจเล็ก ๆ ที่ประสบความสำเร็จ

เราคิดว่าตราบใดที่เราทำถูกต้อง เราก็สามารถมั่นใจได้ว่าจะเกิดผลลัพธ์ที่ดี เราคิดว่าชีวิตก็เหมือนกับตู้ขายของอัตโนมัติ เราหยอดเงินเข้าไปแล้วก็สามารถหยิบขนมออกมาได้ แต่ความสำเร็จในชีวิตไม่ได้เป็นเช่นนั้น ซาโลมอนเตือนเรา (ซ้ำแล้วซ้ำเล่า!) ว่าเราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าจะเกิดอะไรขึ้น ไม่มีสิ่งใดจะรับประกันได้เลยว่าจะประสบความสำเร็จ ไม่มีสูตรที่บอกว่าต้องใช้สติปัญญามากเท่าไรจึงจะได้ผลลัพธ์ตามที่เราต้องการ เราหยอดเงินเข้าไปแล้วอาจจะไม่ได้อะไรเลย หรือเป็นไปได้ที่เราอาจจะได้ขนม 2 ชิ้นในราคาเพียง 1 ชิ้น เราแค่ไม่รู้เท่านั้น! เราไม่รู้ว่าความพยายามใดของเราจะประสบความสำเร็จและความพยายามใดจะล้มเหลว เราไม่รู้**พระราชกิจของพระเจ้า**

แต่บางครั้งเราก็มองไปข้างหน้าและทำนายความล้มเหลว ในกรณีเช่นนี้ เราอาจจะลังเลหรือแม้กระทั่งปฏิเสธที่จะก้าวไปข้างหน้าวันเสีย แต่ที่เราจะได้รับการประกันว่าเราจะได้รับผลลัพธ์ที่ดี เราอาจจะลองเสี่ยงมาก่อนและทุกสิ่งจบลงด้วยหายนะ ฉันจะไม่วันทำผิดพลาดแบบนั้นอีก เราพูดกับตัวเอง หรือบางทีเราอาจจะเห็นเพื่อนกำลังเดินไปสู่ทางตัน ดังนั้นเราจึงอยากนั่งบนขอบถนนมากกว่า บางทีหลังจากการสำรวจภาคสนามแล้ว เราพบว่ามันไม่ได้น่าสนใจอย่างที่คิด ดังนั้นเราเลือกที่จะแค่นำเกมเฉย ๆ แทนที่จะรับบทบาที่มากกว่านั้น เรามักจะคิดล่วงหน้าไปว่ามันจะล้มเหลวทั้ง ๆ ที่เรายังไม่ได้มีโอกาสลองเลย ซาโลมอนบอกเราว่า เราไม่ต้องพยายามทำนายสิ่งใด ๆ เลย เราไม่สามารถแน่ใจได้ว่าการเสี่ยงครั้งนี้จะล้มเหลว หรือ “การทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน” (ปญจ. 11:6)

คุณมักจะตอบสนองต่อความไม่แน่นอนของชีวิตอย่างไร

แสดงพลังและแบ่งปันจากของประทาน

หากเราไม่สามารถคาดเดาผลลัพธ์ของสิ่งที่เราทำลงไปได้ เราควรจะทำอะไรต่อดี ชาวโลกมอนด์บอกเราอย่างชัดเจนว่าเราควรตอบสนองอย่างไรต่อการไม่สามารถคาดเดาได้ของชีวิต คือ เราควรมีชีวิตอยู่อย่างแท้จริง! เราควรเผชิญความเสี่ยงและความไม่แน่นอนของชีวิตอย่างกล้าหาญ เบิกบานใจและอย่างมีอิสระ แทนที่จะหยุดชะงัก ดังที่เดเรก คิตเนอร์ได้กล่าวไว้ว่า “การตอบสนองที่แท้จริงต่อความไม่แน่นอน คือ ความพยายามที่เพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ความรู้เพียงแค่ว่าหิ้งและการควบคุมอะไรก็อบไม่ได้เลย มักจะกดทับเรากลายเป็นเหตุผลที่ทำให้ตัวเรามูมานะและแสดงพลัง”¹

แทนที่จะติดตามผลอย่างคนสายตาสั้นหรือกลัวความล้มเหลว เราควรแสดงพลังบางอย่าง เราควรเสี่ยง “จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้” เป็นการอ้างอิงถึงการลงทุนในเรือที่มุ่งหน้าไปยังท่าเรืออันไกลโพ้น (ปฐมจ. 11:1) กล่าวอีกนัยหนึ่ง แทนที่

จะเก็บสิ่งที่คุณมีไว้กับตัว แต่ให้ส่งสิ่งเหล่านั้นออกไป! อย่ามัวแต่รือร้อ เพราะคุณคิดไปว่าอาจจะมียางอย่างฉืดพลาด ให้ลงทุนสิ่งที่คุณมีในชีวิตของคุณอย่างกล้าหาญ แล้วสักวันหนึ่งมันจะกลับมา (แต่ไม่ใช่ในเวลาหรือวิธีที่คุณสามารถคาดเดาได้)

“จงปันส่วนของเจ้าออกเป็นเจ็ดส่วน เออ ถึงแปดส่วนก็ดี เพราะเจ้าไม่ทราบว่ สิ่งเลวร้ายอะไรจะเกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก” (ปฐมจ. 11:2) ปันส่วนออกเป็นเจ็ดส่วน – จำนวนแห่งความครบถ้วนสมบูรณ์- แล้วมองหาว่มีใครอีกบ้างที่คุณสามารถแบ่งปันให้ได้ ให้ปันส่วนทุกสิ่งที่คุณคิดว่าให้ได้และให้เพิ่มมากขึ้น ดังที่นักเขียนคนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่

บางคนจะพูดว่ “อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ดังนั้นให้กินขนมก่อน คุณอาจจะมีวิตอยู่ได้ไม่ถึงแปดสิบ แล้วเหตุใดจึงต้องมีชีวิตอยู่เพื่อเก็บและเก็บ ใช้มันตอนนี้และขึ้นบานไปกับมัน ในขณะที่คุณสามารถทำได้” แต่ปัญญาจารย์กล่าวว่า “อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน ดังนั้นจงแบ่งปันขนมของคุณให้คนอื่น ๆ แบ่งปันออกไป และนั่งชิว ๆ กับชีวิตโดยการสละชีวิตของคุณไป นั่งชิว ๆ กับทรัพย์สินสมบัติของคุณโดยการแบ่งปันออกไป”²

เราไม่สามารถเอาสิ่งใดออกจากชีวิตนี้ได้ ทุกสิ่งที่เราມีคือของขวัญจากพระเจ้าผู้ประทานของเรา ตอนนี้ ชาโลมอนกระตุ้นให้เราเลียนแบบพระเจ้าโดยให้เราມีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ชีวิตคือของขวัญ ดังนั้น จงแบ่งปันและแบ่งปันเพิ่มอีกหน่อย คนบาปที่เห็นแก่ตัวกลายเป็นผู้ที่ปราศจากความกลัว ให้ได้แม้กระทั่งชีวิตของตนเอง เหตุที่ทำได้เช่นนี้ เพราะโดยการดำเนินชีวิตเพื่อพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดผู้ได้ทรงสละชีวิตเพื่อเรา “และพระองค์สิ้นพระชนม์เพื่อทุกคน เพื่อบรรดาคนที่ມีชีวิตอยู่จะไม่อยู่เพื่อตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ที่สิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย” (2 คร. 5:15)เช่นเดียวกับ

พระเยซูคริสต์ เราควรดำเนินชีวิตด้วยการมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยความกล้าหาญ การมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยความกล้าหาญไม่ได้มีไว้สำหรับคนเพียงไม่กี่คนที่มีความและมีเงินเหลือเฟือเท่านั้น แต่สำหรับทุกคน สิ่งนี้หมายความว่า เราควรรวบรวมทุกสิ่งทุกอย่างที่พระเจ้าทรงประทานให้แก่เราวันนี้และแบ่งปันกับผู้คนที่อยู่ตรงหน้าเรา คือ ครอบครัว คริสตจักร และเพื่อนบ้านของเรา เราไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้หรือในปีหน้า ดังนั้นเราจึงควรแบ่งปันทั้งหมดทุกสิ่งไม่ว่าจะเป็นเวลา เงินทอง ของประทานและความสามารถพิเศษอย่างสูงสุดความสามารถที่เราสามารถทำได้ในวันนี้ ดอว์นเพื่อนของเราเป็นคนทำขนมอบที่มีความสามารถและมีความคิดสร้างสรรค์ เธอเป็นคนที่ทำคุกกี้เคลือบน้ำตาลอัลมอนด์ที่อร่อยที่สุดที่คุณเคยกิน แทนที่จะใช้พรสวรรค์อันเหลือล้นของเธอเพื่อสร้างชื่อเสียงให้ตนเองหรือหารายได้มากมายจากสิ่งนี้ ดอว์นกลับใช้เวลาตอนเย็นหลังเลิกงานและในวันสุดสัปดาห์ส่วนใหญ่เพื่อทำอาหารสำหรับงานต่าง ๆ ที่คริสตจักรจัดขึ้น รายได้ทั้งหมดจากธุรกิจขนาดเล็กที่ประสบความสำเร็จของเธอ คือ ขนมอบสำหรับวันหยุดและในโอกาสพิเศษ ได้ถูกมอบโดยตรงให้กับกองทุนสร้างคริสตจักรของเรา ดอว์นผ่าตัดเปลี่ยนหัวใจในปีที่ผ่านมา และแม้ว่าหลายเดือนให้หลังเธอยังเจ็บปวดอยู่ แต่เธอก็ไม่ได้หยุดเลย เธอไม่แน่ใจว่าเธอจะทำเช่นนี้ได้อีกกี่ปี แต่ความกระตือรือร้นของเธอไม่เคยจางหาย เธอยิ่งกว่าที่เคยอยู่โดยการช่วยให้หญิงสาวคนอื่น ๆ ในคริสตจักรพร้อมในด้านการต้อนรับคนอื่น ๆ เธอใช้ชีวิตทุกวันด้วยความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยความกล้าหาญ

ใครเป็นแบบอย่างแก่คุณในเรื่องความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
อันกล้าหาญ ให้บอกเขาคนนั้น แล้วให้คุณใคร่ครวญดูว่า คุณ
จะเลียนแบบตัวอย่างของเขาได้อย่างไร

ใช้วันเวลาของคุณ

ชีวิตเป็นสิ่งที่คาดเดาไม่ได้ แคโรลีนไม่อาจคาดเดาได้เลยว่าชีวิตของ
เธอจะเปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิงอย่างไรในฤดูร้อนวันหนึ่งในปี 1974 เรา
ไม่รู้ว่าฤดูกาลหน้าในชีวิตของเราจะเป็นอย่างไร หรือแม้แต่ในวันพรุ่งนี้
เรื่องนั้นจะเป็นอย่างไร แล้วเราจะตอบสนองต่อความไม่แน่นอนของชีวิต
ได้อย่างไร จงแบ่งปันชีวิตของคุณในวันนี้ แทนที่จะเก็บไว้เพื่อมุ่งหวังผล
บางอย่าง จงใช้เวลาและกำลังของคุณในงานแห่งข่าวประเสริฐ แทนที่
จะยึดมั่นในสิ่งที่คุณมี จงแบ่งปันเงินทองและความสามารถของคุณ
ในขณะที่คุณสามารถทำได้ พันธสัญญาใหม่ได้สะท้อนสติปัญญาของ
ซาโลมอน “จงจำสิ่งนี้ไว้” ซึ่งเปาโลบอกเราว่า “นี่แหละคนที่หว่านเพียง
เล็กน้อยก็จะเก็บเกี่ยวได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเก็บเกี่ยว

ได้มาก" (2 คร. 9:6) ในขณะที่เรามีชีวิตอยู่ ขอให้เราดำเนินชีวิตอย่างแท้จริงด้วยความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยความกล้าหาญ

พระเจ้าประทานทุกสิ่งอย่างมากมายเพื่อให้เราชื่นบาน ใน
สัปดาห์นี้คุณจะเลียนแบบพระเจ้าและทำการดีอย่างเต็มขนาด
ได้อย่างไร คือ การมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่อย่างกล้าหาญต่อผู้อื่น

"ส่วนพวกที่มั่งคั่งในชีวิตนี้ จงกำชับพวกเขาไม่ให้...มุงหวังใน
ทรัพย์ที่ไม่ยั่งยืน แต่ให้มุงหวังในพระเจ้าผู้ประทานทุกสิ่งแก่
เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อให้เราได้ชื่นชม จงกำชับพวกเขาให้
ทำการดี ให้ทำการดีมากๆ ให้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และแบ่งปัน
การทำเช่นนี้เป็นการสะสมทรัพย์ที่เป็นรากฐานอันดีสำหรับ
ตนในภายหน้า เพื่อพวกเขาจะยึดมั่นในชีวิต คือชีวิตที่แท้จริง
นั้น" 1 ทิโมธี 6:17-19

จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษา
พระบัญญัติของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์ทั้งปวง
เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษา
พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว

ปัญญาจารย์ 12:13-14

ใช้ชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้า

เมื่อนิโคลยังเด็ก หลายครั้งที่เธอได้มีโอกาสเดินทางกับพ่อแม่เพื่อไปทำงานรับใช้ที่ลอนดอน ประเทศอังกฤษ เมื่อกลับมาจากการเดินทาง ครั้งหนึ่งด้วยเหตุผลอะไรบางอย่างนิโคลในวัย 7 ขวบได้พูดประโยคเดียวซ้ำ ๆ โดยเลียนแบบสำเนียงอังกฤษสุดหูลูว่า “มันไม่สำคัญ” ซึ่งมันก็น่ารักดีแต่เธอพูดแบบนี้เพียงแค่ 2-3 สัปดาห์เท่านั้น แต่ตรงนี้ในตอนสุดท้ายของปัญญาจารย์ ซาโลมอนบอกเราว่าสิ่งที่ตรงกันข้ามคือความจริง คือมัน**สำคัญ** ในความเป็นจริงทุกสิ่งเคยมีความสำคัญ มันไม่สำคัญอีกแล้ว

ถูกต้องที่สุด

ปัญญาจารย์เป็นพระธรรมแห่งความครบถ้วนสมบูรณ์ ไม่ว่าจะพูดเชิงบวกหรือเชิงลบ ซาโลมอนพูดอย่างแน่นอน ซาโลมอนยืนยันกรานว่า “**สารพัดอนิจจัง**” และ “**ไม่มีอะไรดีไปกว่า**” ชี้นบานในชีวิต (ปญจ. 12:8; 2:24) ซาโลมอนได้สรุปสิ่งที่สำคัญไว้ที่ตรงนี้เหมือนอย่างที่เคยทำ คือ “**จบเรื่องแล้ว ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว จงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติ**

ใช้ชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้า

ของพระองค์ เพราะสิ่งนี้เป็นหน้าที่ของมนุษย์**ทั้งปวง** เพราะว่าพระเจ้า
จะทรงเอาการงาน**ทุกอย่าง**เข้าสู่การ

ผู้หญิงที่ถูกกล่าวถึงในสุภาษิตบทที่ 31 คือ การใช้สติปัญญา
ของปัญญาจารย์ในการขยันทำงาน ให้ใช้เวลาศึกษาสุภาษิต
31:10-31 คุณเห็นความคล้ายคลึงกันในที่ใดบ้าง

คุณจะใช้ชีวิตตามผู้หญิงคนนี้ที่ยำเกรงพระเจ้าและทำหน้าที่
ต่าง ๆ ของเธอได้อย่างครบถ้วนได้อย่างไร

พิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่างไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปญจ. 12:13-14) ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้ว ทั้งหมดเกี่ยวกับชีวิตเคยถูกได้ยินมาแล้วภายใต้ดวงอาทิตย์ ตั้งแต่ “วาระให้กำเนิด” จนถึง “วาระตาย” (ปญจ. 3:2) ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้วเกี่ยวกับวิธีหาความสำเร็จ (ที่คุณหาไม่เจอ) เกี่ยวกับว่าจะหาความอึดอ้อมใจได้ที่ไหน (ที่ไหนซะที่ไหน) เกี่ยวกับงานที่เราต้องทำ (ภารกิจที่ยากลำบาก) และเกี่ยวกับว่าชีวิตจะจบลงอย่างไร (อย่างแย่มากทีเดียว) ทั้งหมดนี้ก็ได้ฟังกันทั้งสิ้นแล้วและซาโลมอนได้สรุปไว้ตรงกันว่า ทุกสิ่งล้วนอนิจจัง ทุกสิ่งคือ *hevel* ภายใต้ดวงอาทิตย์ เราจะไม่สามารถควบคุมหรือรับรู้ได้ เราจะไม่มีวันก้าวล่วงหน้าไปก่อน ไม่มีวันที่จะเติมเต็มความฝันของเรา ไม่มีวันป้องกันภัยพิบัติ และไม่มีวันที่ปล้ำสู้จนชีวิตกลายเป็นสิ่งที่สามารถจัดการได้ เราไม่สามารถเข้าใจได้ว่าทั้งหมดนี้หมายถึงอะไรหรือจะเกิดอะไรขึ้นบนโลกนี้ เราไม่สามารถแก้ไขมันได้ ทุกสิ่งอยู่นอกเหนือความสามารถของเรา ทุกสิ่งมันมากเกินไปสำหรับเรา ใช้ ทุกสิ่ง

ความสับสนวุ่นวายใจทั้งหมดในชีวิตของเรา - **ทั้งหมด!** - มีไว้เพื่อ นำเราไปสู่ที่แห่งเดียวหรือไปสู่บุคคลเดียวซึ่งนั่นก็คือ พระเจ้า คำถามทั้งหมดของเรา ความสับสนทั้งหมดของเรา ปัญหาทั้งหมดของเราล้วนบังคับให้เรายำเกรงและเชื่อฟังพระองค์ การให้พระเจ้าสำคัญที่สุดและรักษาพระบัญชาของพระองค์เป็นหน้าที่ทั้งหมดของเราที่เราต้องทำตลอดชีวิต มันเป็นจุดสิ้นสุดของทุกสิ่งที่สำคัญ ดังที่มาร์ติน ลูเทอร์เขียนไว้ว่า

ประเด็นหลักในพระธรรมเล่มนี้คือ ไม่มีสติปัญญาใดในโลก ภายใต้ดวงอาทิตย์จะสูงไปกว่าการที่มนุษย์ทุกคนควรทำงานของตนด้วยความอดทนและความยำเกรงพระเจ้า โดยไม่ต้องกังวลว่าการงานของเขาจะออกมาดังที่เขาพอใจหรือไม่ แต่ให้พอใจในตัวเอง และฝากพระบระเบียนของทุกสิ่งทั้งหมด

ทั้งเล็กและใหญ่ไว้กับพระเจ้า ดังนั้นมนุษย์จึงไม่ควรวิตกกังวล ไม่ควรตั้งคำถาม และไม่ควรทำให้ตัวเองร้อนใจว่าสิ่งต่าง ๆ ในอนาคตจะเป็นอย่างไร แต่จงคิดในใจว่า พระเจ้าทรงมอบ การงานนี้ให้กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าตั้งใจจะปฏิบัติการทำงานนี้อย่าง ขยันขันแข็ง หากคำแนะนำและแผนของข้าพเจ้าไม่สำเร็จตามที่ คาดไว้ ขอให้พระเจ้าทรงจัดการ แต่งตั้ง และปกครองตาม พระประสงค์ของพระองค์¹

ทำหน้าที่ของคุณและยำเกรงพระเจ้า นั่นคือวิธีการใช้ชีวิตอย่างแท้จริง คือชีวิตที่เป็นเพียงแค่ลมหายใจ คุณไม่รู้ว่าจะอะไรจะประสบความสำเร็จ และคุณไม่รู้ว่าจะอะไรจะล้มเหลว ดังนั้น จงยำเกรงพระเจ้า ให้พระองค์ สำคัญที่สุดเสมอ สำหรับผู้ที่อายุน้อยและไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับชีวิต จงยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ สำหรับบรรดา ผู้ที่มีชีวิตอยู่มานานกว่าเช่นคุณที่อาจจะรู้สึกประหลาดใจกับชีวิตที่ เปลี่ยนไป ให้ทำหน้าที่ของคุณต่อไปและยำเกรงพระเจ้า หากเราต้องการ คำตอบกับคำถามว่า “ทำไม” หรือพยายามควบคุมสิ่งต่อไปที่จะเกิดขึ้น เราก็กำลังจะพาตัวเองไปสู่ความสิ้นหวัง แต่หากเราถามว่า “ตอนนี้ฉัน จะยำเกรงและเชื่อฟังพระเจ้าได้อย่างไร” นี่คือสิ่งที่จะมีคำตอบเสมอ² และจะมีทางข้างหน้ารออยู่เสมอด้วยเช่นกัน

ทำให้ง่ายลงเป็นอย่างยิ่ง

ซาโลมอนใช้ 12 บทในการวางแผนผังชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์ และสอนเรา ถึงวิธีนำทางชีวิตให้ดี ซาโลมอนอธิบายให้เราเห็นว่าการยำเกรงพระเจ้า และเชื่อฟังพระองค์เป็นอย่างไร ไม่ว่าจะเป็นด้วยเงิน ด้วยการทำงาน ด้วยชีวิต แต่งาน ด้วยอาหารและเครื่องดื่ม และในตอนท้าย เขาก็นำพวกมัน มารวมกันอย่างงดงาม เราจะดำเนินชีวิตด้วยความยำเกรงพระเจ้าและ

เชื่อฟังพระองค์อย่างไร เราหัวเราะอย่างเบิกบานและแบ่งปันด้วยใจกว้างขวาง เราชื่นบานกับวันเวลาที่เราได้ใช้ร่วมกับสามีของเรา เราจัดงานเลี้ยงบ่อย ๆ เพื่อเฉลิมฉลองความดีงามของพระเจ้าร่วมกับครอบครัวและเพื่อน ๆ ของเรา เราต้องใส่ใจเป็นอย่างยิ่งกับสิ่งที่เราพูดแต่ใส่ใจเพียงเล็กน้อยกับสิ่งที่คนอื่นพูดถึงตัวเรา เราไปคริสตจักรอย่างสัตย์ซื่อและด้วยความระมัดระวัง เราจะรักษาคำสัญญาที่เราให้ไว้

ชื่นบานกับชีวิต นมัสการพระเจ้า ร้องเพลงในขณะที่คุณทำความสะดวก หัวเราะในขณะที่คุณทานอาหาร ฟังในขณะที่คุณนมัสการและพิจารณาในเวลาที่คุณทุกข์ทรมาน จงยำเกรงและเชื่อฟัง นี่เป็นหน้าที่ทั้งหมดทั้งที่น่ายินดีและอันตรายที่เราได้รับมอบหมายให้ทำภายใต้ดวงอาทิตย์ เรียบง่ายเป็นอย่างยิ่ง น่าชื่นชมยินดีเป็นอย่างมาก และรุ่งโรจน์อย่างที่สุด ชีวิตที่แท้จริงกำลังรอคอยผู้หญิงที่ยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ด้วยอำนาจของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ดังที่เราได้บอกคุณไปแล้วตอนต้นของหนังสือเล่มนี้ ปัญญาจารย์ได้เปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา และยังคงรื้อฟื้นและเปลี่ยนแปลงวันของเราต่อไป ชีวิตไม่ได้เป็นไปตามที่เราคิด แต่ปัญญาจารย์สอนเราที่มีความชื่นบานในชีวิตทั้งในวันที่ดีและในวันที่ร้าย เราไม่รู้สึกระหลาดใจมากจนเกินไปเมื่อสิ่งต่าง ๆ ไม่เป็นไปตามที่เราคิด (นี่คือโลกของปัญญาจารย์!) แต่เรากลับทิ้งในอำนาจอธิปไตยอันงดงามของพระเจ้าของเรา (ปญจ. 3:11) ไม่ว่าฤดูกาลของเราจะเต็มไปด้วยความเจ็บปวดหรือความสุข เราก็สามารถรับของขวัญจากพระเจ้าและทำหน้าที่ต่าง ๆ ของเราต่อไปได้ สิ่งที่เกิดขึ้นในแต่ละวันอาจแตกต่างกัน แต่วิถีในการดำเนินชีวิตนั้นเหมือนกัน คือ “ยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์” นี่ทำให้ชีวิตเราง่ายขึ้นอย่างมาก

“ประเด็นทั้งสองนี้ – ท่านปัญญาจารย์ประกาศว่าจะประกอบด้วยทุกด้านของมนุษย์ - ไม่ใช่แค่หน้าที่เท่านั้น แต่รวมถึงความสุขและการกิจทั้งหมดด้วย – ผลรวมของทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับมนุษย์ – ทุกสิ่งที่พระเจ้าประสงค์ให้มนุษย์มีและเป็น – ทุกสิ่งที่พระเจ้าช่วยให้รอดทรงบัญชา – ทุกสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสอนและทรงทำการงานของพระองค์ในมนุษย์”³ ชาร์ลส์ บริเจดส์ (CHARLES BRIDGES)

ใช้ชีวิตภายใต้แสงสว่างแห่งวันพิพากษา

ก่อนที่จะจากไป ชาโลมอนมีประเด็นสุดท้ายที่กล่าวให้เราฟัง บัดนี้เมื่อได้ยินเรื่องทั้งหมดและหน้าที่ทั้งหมดของเราก็กระจ่างแล้ว ชาโลมอนบอกเราว่า เหตุใดเราจึงควรยำเกรงพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ ถ้าปัญญาจารย์ 12:13 บอกเราถึงวิธีที่จะดำเนินชีวิตอย่างแท้จริงภายใต้ดวงอาทิตย์ ข้อ 14 ก็บอกเราถึงเหตุผลที่ดีจริง ๆ ที่เราจะดำเนินชีวิตแบบนั้น เหตุใดเราจึงต้องยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะเหตุใดสิ่งนี้จึงสำคัญ นั่นก็เป็น “เพราะว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกอย่างเข้าสู่การพิพากษาพร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่างไม่ว่าดีหรือชั่ว” (ปญจ. 12:14)

แม้ว่าจะเป็นเรื่องจริงที่เกือบทุกสิ่งที่เราทำแทบจะไม่มีใครภายใต้ดวงอาทิตย์ที่จะจดจำได้ แต่ทุกสิ่งที่เราทำจะถูกบันทึกไว้เพื่อการพิพากษาครั้งสุดท้าย พระเจ้าจะทรงพิพากษาทุกความดีและความชั่วทุกอย่าง การงานที่ดีของเรา – แม้กระทั่งสิ่งที่เราริมนานแล้ว – จะถูกจดจำไว้และได้รับการตอบแทนในวันนั้น รวมถึงบาปที่ซ่อนเร้นของเรา บาปที่เราคิดว่าเราได้ซ่อนไว้อย่างดี ความคิดหรือการกระทำส่วนตัว

ทุกอย่างจะถูกเปิดเผยออกมา ลองคิดดู วันหนึ่งเราจะรายงานทุก ๆ สิ่งที่เราพยายามทำด้วยความอิจฉาริษยาหรือด้วยความเห็นแก่ตัว **รวมไปถึงทุก ๆ สิ่ง** ที่ทำด้วยความมีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยความกล้าหาญ หรือชื่นบานอย่างเหลือล้นในของประทานที่พระเจ้าทรงประทานให้ ทุกสิ่งที่ทำไม่ว่าดีหรือชั่ว ทำในที่ลับหรือในที่แจ้ง จะถูกพิพากษาโดยพระเจ้า

“แต่เดี๋ยวก่อนนะ” คุณอาจจะมีการถามว่า “ฉันคิดว่าการพิพากษาครั้งสุดท้ายมีไว้สำหรับ**ผู้ไม่เชื่อ**เท่านั้นใช่ไหม” สบายใจได้ว่าคุณไม่ใช่คนเดียวที่ถามคำถามนี้ “วันพิพากษาเป็นเหตุการณ์ที่คริสตจักรเกือบจะบอกเป็นนัยว่า**ผู้เชื่อ**ที่ได้รับการชำระแล้วด้วยพระโลหิตของพระผู้ช่วยให้รอดนั้นไม่จำเป็นต้องปรากฏตัว” นักอธิบายพระคัมภีร์ 2 ท่านที่อธิบายพระธรรมบัญญัติอย่างใดก็ตาม “การพินิจจะเกิดขึ้นหลังจากมีการตั้งข้อกล่าวหาแล้วเท่านั้น พระสิริและเกียรติของพระเจ้า ความคาดหวังและความรักอันสมบูรณ์แบบของพระองค์ เรียกร้องเราตระหนักถึงความบาปอย่างเต็มขนาดของเรา. . เพื่อจะได้ชื่นชมพระคุณของพระเจ้า”⁴

สำหรับคริสเตียน วันพิพากษาจะเป็นการเล่าด้วยความถ่อมใจถึงสิ่งชั่วร้ายที่เราได้ทำภายใต้ดวงอาทิตย์ด้วย แต่จะยังเป็นการรับพระเมตตาและพระคุณของพระเจ้าอย่างสง่าผ่าเผยอีกด้วย

ส่วนเราบอกพวกท่านว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา เพราะว่าพวกท่านจะพินิจหรือถูกตัดสินลงโทษ ก็เพราะคำพูดของท่าน มัทธิว 12:36-37

เราสมควรได้รับการลงโทษอะไรและการยกโทษแบบไหนที่เราจะได้รับ! ทั้งหมดเป็นเพราะพระโลหิตของพระคริสต์ ในการพิพากษาครั้งสุดท้าย ทุกคนที่ไว้วางใจในพระเยซู ในชีวิตของพระองค์ รวมถึงการสิ้นพระชนม์และการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์จะพ้นจากบาปทั้งหมดที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ แต่ยังมีอะไรมากกว่านั้น เรายังจะได้รับรางวัลสำหรับการทำงานที่ดีทุกอย่างของเราด้วย คือ การงานที่ทำด้วยความสงบและการรับใช้ที่เปี่ยมด้วยความชื่นชมยินดี - ซึ่งกระทำได้โดยเชื่อฟังพระคริสต์ การงานที่ดีของคุณอาจจะไม่ถูกจดจำไว้ภายใต้ดวงอาทิตย์ (และหลายคนอาจจะไม่ได้สังเกตเห็นด้วยซ้ำ) แต่ถ้าคุณเป็นคริสเตียน ทุกคนจะได้รับรางวัลในสวรรค์ วันพิพากษาเน้นย้ำถึงการขอบพระคุณชั่ววันรันดร์ต่อพระคุณของพระเจ้าในการให้อภัยการกระทำชั่วทั้งหมดของเรา และตอบแทนการงานที่ดีทั้งหมดของเรา

ผู้ทรงไถ่สวนตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ฉะนั้นอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนถึงเวลา จงคอยจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยสิ่งที่ซ่อนอยู่ในความมืด และจะทรงเผยความมุ่งหมายของจิตใจทั้งหลาย เมื่อนั้นแต่ละคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า 1 โครินธ์ 4:4-5

ดังนั้นการพิพากษาสุดท้ายจึงเป็นเหตุผลให้เราทำหน้าที่ทั้งหมดของเราให้สำเร็จ นั่นคือ ยำเกรงพระเจ้าและรักษาพระบัญชาของพระองค์ เปาโลเขียนถึงคริสเตียนเพื่อยืนยันถึงความสำคัญของวันพิพากษาอีกครั้งในฐานะที่เป็นแรงจูงใจให้ยำเกรงพระเจ้าและเชื่อฟัง “ฉะนั้นเราตั้งเป้าว่าจะอาศัยอยู่ในกายนี้ก็ดีหรือจะจากไปก็ดี เราก็จะเป็นคนที่พระเจ้าพอพระทัย เพราะว่าเราทุกคนจำเป็นต้องปรากฏตัว

ต่อหน้าบัลลังก์ของพระคริสต์” (2 คร. 5:9-10) ดังที่เดเรก คิตเนอร์กล่าวไว้อย่างดีว่า “มันทำลายความอึดอ้อมใจที่รู้ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะไม่มีใครสังเกตเห็นและจะไม่ได้รับการประเมิน แม้แต่สิ่งที่เราซ่อนเร้นไว้จากตัวเราเองด้วยซ้ำ แต่ในขณะที่เดียวกันก็เปลี่ยนแปลงชีวิต หากพระเจ้าทรงใส่ใจมากเท่านี้ ก็ไม่มีอะไรจะไร้จุดหมายได้”⁵ นี่คือการความจริงแห่งการพิพากษาครั้งสุดท้ายที่เปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ที่อยู่ในพระคริสต์ ทุกสิ่งจะถูกตัดสิน ทุกสิ่งมีความสำคัญ ไม่มีอะไรไร้ความหมายภายใต้ดวงอาทิตย์

ในท้ายที่สุดแล้ว ข้อความของปัญญาจารย์ก็คือ สิ่งที่คุณทำกับชีวิตอันอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์นั้นมีความสำคัญอย่างแท้จริง มันสำคัญเพราะสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ “พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งงดงามตามวาระของมัน...สารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์” (ปญจ. 3:11, 14) พระราชกิจและการพิพากษาของพระเจ้าเป็นนิรันดร์ ในพระคริสต์การทำงานของเราก็จะคงอยู่ตลอดไปเช่นกัน การงานของเราที่ทำด้วยความยำเกรงพระเจ้าและการเชื่อฟังพระวาระของพระองค์ไม่ใช่เรื่องอนิจจัง มันเป็นมากกว่าเพียงแค่ลมหายใจ มันจะยังคงอยู่ มันจะมีความสำคัญ มันจะอดทนได้ ดังนั้นเราจึงพบสติปัญญาแห่งชีวิตที่แท้จริงของปัญญาจารย์ใน 1 โครินธ์ 15:58 “ฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงมั่นคงอยู่ อย่าหวั่นไหว จงทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า ให้บริบูรณ์ทุกเวลา ท่านทั้งหลายพึงรู้ว่า ในองค์พระผู้เป็นเจ้า การตรากตรำของท่านจะไม่ไร้ประโยชน์”

“ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์
มีชีวิตอยู่ด้วยความยำเกรง
ตายจากไปตามความโปรดปรานของพระองค์
พักผ่อนสงบในพระองค์
เป็นขึ้นมาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์
ปกครองด้วยพระสิริของพระองค์
เพื่อเห็นแก่พระบุตรอันเป็นที่รักของพระองค์เอง
พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา”⁶
วิลเลียม เลาด์ (WILLIAM LAUD)

หมายเหตุ

บทนำ

1. J. I. Packer, “J. I. Packer: How I Learned to Live Joyfully,” *Christianity Today*, September 9, 2015, <https://www.christianitytoday.com>.
2. Packer, “J. I. Packer: How I Learned to Live Joyfully.”
3. Martin Luther, quoted in E. W. Hengstenberg, *A Commentary on Ecclesiastes* (Eugene, OR: Wipf and Stock, 1998), 32.

บทที่ 1 ชีวิตคือสิ่งที่ควบคุมไม่ได้

1. Robert Alter, *The Wisdom Books: Job, Proverbs, and Ecclesiastes: A Translation with Commentary* (New York: W. W. Norton & Co., 2011), 340.
2. Alter, *The Wisdom Books*, 346.

บทที่ 2 ชีวิตคือสิ่งที่น่าเหนื่อยหน่ายและแสนเศร้า

1. Iain Provan, *Ecclesiastes, Song of Songs* (Grand Rapids, MI: Zondervan Academic, 2001), 56.
2. Douglas Sean O'Donnell, *Ecclesiastes* (Phillipsburg, NJ: P&R, 2014), 29.

บทที่ 3 ชีวิตคือสิ่งที่ไม่มีความสุข

1. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 15.
2. Martin Luther, quoted in Jaroslav Jan Pelikan, *Luther's Works Ecclesiastes, Song of Solomon and the Last Words of David/2 Samuel 23:1–7* (St. Louis: Concordia College, 1971), chap. 5.
3. Paul David Tripp, *Suffering: Gospel Hope When Life Doesn't Make Sense* (Wheaton, IL: Crossway, 2018), 31.
4. Thomas Watson and Hamilton Smith, *Extracts from the Writings of Thomas Watson*, Illustrated ed. (Fincastle, VA: Scripture Truth Publications, 2009), 43. Scripture in this quote is from the King James Version.

บทที่ 4 ชีวิตคือสิ่งที่น่าเศร้า

1. Jeffrey Meyers, *Ecclesiastes through New Eyes: A Table in the Mist* (Monroe, LA: Athanasius Press, 2007), 60.
2. John Calvin, quoted in Jonathan Gibson, *Be Thou My Vision: A Liturgy for Daily Worship* (Wheaton, IL: Crossway, 2021), 130–31.

บทที่ 5 ชีวิตคือสิ่งที่น่าชื่นบาน

1. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 35.
2. Isaac Watts, "Joy to the World," Timeless Truths Free Online Library, accessed October 12, 2021, <https://library.timelesstruths.org>.

บทที่ 6 ชีวิตคือสิ่งที่จะมาตามวาระที่เหมาะสม

1. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 38.
2. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (London: Banner of Truth, 1964), 111–12.
3. David Gibson, *Living Life Backward: How Ecclesiastes Teaches Us to Live in Light of the End* (Wheaton, IL: Crossway, 2017), 54.
4. Jonathan Edwards, *Charity and Its Fruits: Christian Love as Manifested in the Heart and Life*, ed. Tryon Edwards (Milwaukee, WI: Banner of Truth, 1969), 80.
5. Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, 111–12.
6. Daniel C. Fredericks and Daniel J. Estes, *Ecclesiastes & the Song of Songs* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 2010), 117.

บทที่ 7 ชีวิตคือสิ่งที่ไม่สามารถเข้าใจได้

1. J. I. Packer, *Knowing God*, 20th Anniversary ed. (Downers Grove, IL: IVP Books, 1993), 106.
2. John Piper, "God Is Always Doing 10,000 Things in Your Life," *Desiring God* (blog), January 1, 2013, <https://www.desiringgod.org>.

3. Ellen Vaughn, *Becoming Elisabeth Elliot*, Illustrated ed. (Nashville, TN: B&H Books, 2020), 111.
4. Os Guinness, *God in the Dark: The Assurance of Faith beyond a Shadow of Doubt* (Wheaton, IL: Crossway, 1996), 170.
5. Vaughn, *Becoming Elisabeth Elliot*, 111.
6. Martin Luther, quoted in Jaroslav Jan Pelikan, *Luther's Works Ecclesiastes, Song of Solomon and the Last Words of David/2 Samuel 23: 1-7* (St. Louis: Concordia College, 1971), chap. 3.
7. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (London: Banner of Truth, 1964), 66.

บทที่ 8 ใช้ชีวิตอย่างสัตย์ซื่อ

1. C. S. Lewis, "Learning in War-Time," *The Weight of Glory and Other Addresses* (San Francisco: HarperSanFrancisco, 1980), 62-63.
2. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 36.
3. Jeffrey Meyers, *Ecclesiastes through New Eyes: A Table in the Mist* (Monroe, LA: Athanasius Press, 2007), 64.
4. Elisabeth Elliot, *Suffering Is Never for Nothing* (Nashville, TN: B&H Publishing, 2019), 45-46.
5. David Gibson, *Living Life Backward: How Ecclesiastes Teaches Us to Live in Light of the End* (Wheaton, IL: Crossway, 2017), 37.
6. Quoted in Justin Taylor, "Do the Next Thing," The Gospel Coalition (blog), October 25, 2017, accessed October 13, 2021, <https://www.thegospelcoalition.org>.

บทที่ 9 ใช้ชีวิตอย่างอุตสาหะ

1. Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment* (London: Banner of Truth, 1964), 45.
2. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 45.
3. Rebecca Konyndyk DeYoung, *Glittering Vices: A New Look at the Seven Deadly Sins and Their Remedies*, 2nd ed. (Grand Rapids, MI: Brazos Press, 2020), 52.
4. Joseph Epstein, *Envy: The Seven Deadly Sins* (New York: Oxford University Press, 2003), 1.
5. Kidner, *The Message of Ecclesiastes*, 46.
6. Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, 51–52.

บทที่ 10 ใช้ชีวิตอย่างระมัดระวัง

1. J. I. Packer, *A Quest for Godliness: The Puritan Vision of the Christian Life* (Wheaton, IL: Crossway, 1990), 241.
2. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 52.
3. Kidner, *The Message of Ecclesiastes*, 53.

บทที่ 11 ใช้ชีวิตอย่างมีปัญญา

1. Douglas Wilson, *Joy at the End of the Tether: The Inscrutable Wisdom of Ecclesiastes* (Moscow, Idaho: Canon Press, 1999), 75.
2. Haddon Robinson, "The Message of Ecclesiastes," *Preaching Today*, accessed October 13, 2021, <https://www.preachingtoday.com>.

3. Jonathan Edwards, *Charity and Its Fruits: Christian Love as Manifested in the Heart and Life*, ed. Tryon Edwards (Milwaukee, WI: Banner of Truth, 1969), 80.
4. C. H. Spurgeon, *Lectures to My Students: Complete & Unabridged* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 1954), 326.
5. Spurgeon, *Lectures to My Students*, 321.
6. John Newton, *Wise Counsel*, ed. Grant Gordon (Carlisle, PA: Banner of Truth, 2009), 15.

บทที่ 12 ใช้ชีวิตอย่างเปรมปรีดิ์

1. Daniel J. Estes, *The Message of Wisdom: Learning and Living the Way of the Lord* (London: Inter-Varsity Press, 2020), 178.
2. J. I. Packer, "Pleasure Principles," *ChristianityToday*, November 22, 1993, accessed October 13, 2021, <https://www.christianitytoday.com>.
3. Edith Schaeffer, *The Hidden Art of Homemaking* (Wheaton, IL: Tyndale, 1985), 123.
4. "Quotes by Martin Luther," Grace Quotes, accessed October 15, 2021, <https://gracequotes.org>.
5. Estes, *The Message of Wisdom*, 178.
6. Packer, "Pleasure Principles."

บทที่ 13 ใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญ

1. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 98.
2. David Gibson, *Living Life Backward: How Ecclesiastes Teaches Us to Live in Light of the End* (Wheaton, IL: Crossway, 2017), 125.

บทที่ 14 ใช้ชีวิตอย่างยำเกรงพระเจ้า

1. Martin Luther, quoted in O. Palmer Robertson, *The Christ of Wisdom: A Redemptive-Historical Exploration of the Wisdom Books of the Old Testament* (Phillipsburg, NJ: P&R, 2017), 272.
2. Adapted from J. I. Packer, *Praying the Lord's Prayer* (Wheaton, IL: Crossway, 2007), 14–15.
3. Charles Bridges, *Ecclesiastes* (Edinburgh: Banner of Truth, 1961), 310.
4. Daniel C. Fredericks and Daniel J. Estes, *Ecclesiastes & the Song of Songs* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 2010), 251.
5. Derek Kidner, *The Message of Ecclesiastes* (Downers Grove, IL: IVP Academic, 1984), 107.
6. William Laud, quoted in Kidner, *The Message of Ecclesiastes*, 110.

เกรซบรณาสาร

พันธกิจ

เกรซบรณาสารเป็นโครงการภายใต้มูลนิธิมิชชั่นพระคุณของแบปติสต์ในประเทศไทย จัดตั้งขึ้นเพื่ออบรมคริสตจักรไทยเกี่ยวกับวรรณกรรมพระคัมภีร์เชิงปฏิรูปเพื่อถวายพระเกียรติสิริแด่พระเจ้า เราปรารถนาที่จะเป็นผู้นำในการสร้างสรรค์หนังสือวรรณกรรมและแหล่งข้อมูลของหนังสือต่างๆ เพื่อถวายพระเกียรติแด่พระคริสต์และส่งเสริมหลักการของพระคัมภีร์

วิสัยทัศน์

เราปรารถนาชูใจคริสเตียนไทยรายบุคคลเพื่อเติบโตขึ้นในความเชื่อและรู้สึกมีความมั่นใจในการเสวนากับคนอื่นๆ ในเรื่องพระเยซูคริสต์ เราปรารถนาที่จะหนุนใจคนทั่วไปที่กำลังศึกษาหรืออยากศึกษาคริสตศาสนาเป็นครั้งแรกให้สามารถเจาะลึกลงไปข้างในได้ และเราอยากช่วยเหลือผู้คนภายนอกคริสตจักรที่กำลังตั้งคำถามเกี่ยวกับความเชื่อของพวกเขาและเห็นความเชื่อมโยงเกี่ยวกับคริสตศาสนา

เรามุ่งมั่นที่จะแบ่งปันแนวความคิดแบบคริสเตียนที่เป็นนวัตกรรมใหม่เพื่อให้ผู้คนจากทุกภูมิหลังสามารถมีความเข้าใจเกี่ยวกับความเชื่อของคริสเตียนได้

ติดต่อ สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม ได้ที่:

www.GraceBannasan.com



[facebook.com/gracebannasan](https://www.facebook.com/gracebannasan)



[@gracebannasan](https://www.line.me/@gracebannasan)



[instagram/gracebannasan](https://www.instagram.com/gracebannasan)

ฉันจะดำเนินชีวิตที่แท้จริงได้อย่างไร

หลายต่อหลายครั้งที่ชีวิตไม่เพียงแต่อยู่นอกเหนือการควบคุมของเราเท่านั้นแต่บ่อยครั้งที่มันยังเกินความความเข้าใจของเราอีกด้วย ในช่วงเวลาเหล่านั้นเราจะหันไปหากำลังใจ การพักสงบ และสันติสุขได้จากที่ไหน พระธรรมปัญญาจารย์ได้ให้คำแนะนำในการดำเนินชีวิตไว้ทั้งในช่วงขาขึ้นและขาลงของชีวิต

แคโรลีน มาเฮนนี่และนิโคล วิทอะเคอร์ได้นำเสนอบทเรียน 14 บทที่คริสเตียนสตรีสามารถเรียนรู้ได้จากพระธรรมปัญญาจารย์ ในหนังสือที่ให้คำแนะนำที่นำไปใช้ได้จริงเล่มนี้จะช่วยให้เราเห็นว่าการยำเกรงพระเจ้าและเชื่อฟังพระองค์ในแต่ละวันนั้นเป็นอย่างไร การพิจารณาไตร่ตรองถึงวิถีที่แท้จริงของชีวิตจะช่วยให้พบปัญหาในการที่จะอดทนต่อความยากลำบากของชีวิตและขึ้นบานไปกับสิ่งต่าง ๆ ที่นำเร้นรมย์ของชีวิตได้

“ในหนังสือเล่มนี้แคโรลีน มาเฮนนี่และนิโคล วิทอะเคอร์ได้ให้แนวทางที่มีรากฐานมาจากพระคัมภีร์และยกย่องพระคริสต์ เป็นแนวทางที่ชัดเจนที่สามารถนำไปปฏิบัติได้จริงในการดำรงชีวิตในความไม่แน่นอน และความเศร้าโศกที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ของ ‘ชีวิตภายใต้ดวงอาทิตย์’ ด้วยความสัตย์ซื่อ ความรอบคอบ และ ความชื่นชมยินดีเต็มเปี่ยมไปด้วยความกล้าหาญและประยุกต์ใช้ได้สอดคล้องตามความเป็นจริงของชีวิต ชีวิตที่แท้จริงจะเป็นกำลังใจให้ผู้หญิงทุกคนในทุกฤดูกาลของชีวิต”

บ๊อบและจูลี คอฟลิน (Bob and Julie Kauflin),

ผู้อำนวยการ Sovereign Grace Music; ศิษยาภิบาลคริสตจักร Sovereign Grace Church, เมืองหลุยส์วิลล์ รัฐเคนทักกี; ผู้เขียน Worship Matters (สาระสำคัญของนมัสการ – ผู้แปล) และ True Worship (การนมัสการที่แท้จริง – ผู้แปล); และภรรยา

แคโรลีน มาเฮนนี่ (CAROLYN MAHANEY) เป็นทั้งภรรยาของศิษยาภิบาล เป็นแม่ และเป็นแม่บ้าน แคโรลีนได้เขียนหนังสือหลายเล่มร่วมกับนิโคลผู้ซึ่งเป็นลูกสาวของเธอ ได้แก่ *Girl Talk* (พูดคุยตามประสาสาว ๆ – ผู้แปล), *True Beauty* (ความงามที่แท้จริง – ผู้แปล) และ *True Feelings* (ความรู้สึกที่แท้จริง – ผู้แปล) แคโรลีนและชีเจสามีของเธอ มีบุตรด้วยกัน 4 คนและมีหลาน ๆ อีก 12 คน พวกเขาอาศัยอยู่ในเมืองหลุยส์วิลล์ รัฐเคนทักกี สามีมของแคโรลีนเป็นศิษยาภิบาลอาวุโสของคริสตจักร Sovereign Grace Church เมืองหลุยส์วิลล์

นิโคล วิทอะเคอร์ (NICOLE WHITACRE) เป็นทั้งภรรยา เป็นแม่ และเป็นแม่บ้าน รวมถึงเป็นคุณครูสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษาด้วย นิโคลได้เขียนหนังสือหลายเล่มร่วมกับแคโรลีนผู้เป็นแม่ ได้แก่ *Girl Talk* (พูดคุยตามประสาสาว ๆ – ผู้แปล), *True Beauty* (ความงามที่แท้จริง – ผู้แปล) และ *True Feelings* (ความรู้สึกที่แท้จริง – ผู้แปล) นิโคลและครอบครัวอาศัยอยู่ในทิวาเลย์ รัฐเคนทักกี ที่ซึ่งสามีมของนิโคลเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักร Sovereign Grace Church เมืองหลุยส์วิลล์

